

Borger-Vennen

for 1857.

Udgivet af

Understøttelses-Selskabet.

69de Aargang.

Kjøbenhavn.

Trykt hos J. H. Schultz.

05.6
B. 66

1857
Aug 6

17553

Indhold.

Borgervennens 69de Aargang har modtaget Meddelelser af Adjunct Krebs, Cand. J. Em. Larsen, Cand. L. Schwartzbrem og Prof. L. S. Borring.

De optagne Artikler lade sig henføre til følgende Hovedafdelinger :

1. Historiske Træk og Beskrivelse af Lande, Institutioner og Folkelag.

	Side.
Et humanit Doldopstyn (Borring)	6—13.
Salomon de Caus (Id.)	31.
Tisfot (Id.)	32.
Stradivarius (Id.)	39.
Paganini (Id.)	39.
Changarnier, Cavaignac, Lamoriciere (Id.)	44.
Frygt for Cometen (Id.)	52.
Keiser Nicolaus og Mimiferen (Id.)	53—55.
Fredagen (Id.)	58.
Sing-Song (Lavollée; Id.)	231—266.
Lifland (J. Em. Larsen)	290—305.
Afrikas Guldkyst (J. Em. Larsen)	305—318.
Rosens Historie (J. Em. Larsen)	319—327.
En Orkan paa Antiqua (J. Em. Larsen)	328—347.
Navneforandringer (Borring)	347.
Luther og Greven af Erbach (Caspari; L. Schwartzbrem)	349—362.

2. Noveller og mindre Fortællinger.

Ubehagelig Følge af Mangel i Sprogkundskab (Borring)	1—6.
En mærkelig Tildragelse (Traits biographiques; Borring)	14—20.

	Side.
Hugorme-Fangeren (Bonaventure Girandeaup; Borring)	20—22.
En Flugt gjennem Fez i Marokko (Alfred Michiels; Borring)	22—50.
En Hemmelighed (Hackländer; Krebs)	62—232.
Duellanten, en sand Historie (J. Em. Larsen)	269—290.
Kjærlighed efter Døden, et norsk Sagu (X. Marmier; Borring)	362—415.

3. Anecdoter.

Den naaderige Helgen	S.
Et kostbart Haandskrift	32.
Trykfeil	40.
Franstmanden og Engländeren	51.
Chinesisk Fordom	51.
Den elektriske Telegraf	55.
En Søvgænger	57.
Diplomatisk Noteverling	248.
Kamp med en Grib	256.
En kvindelig Særling	266.
En Engländers Kjærlighed	268.
Johan Knor	419.
Engelsk Bæddemaal	420.

4. Naturbeskrivelser.

En ny Hvedeart (Borring)	247.
En Georgine fra Pharaoernes Tid (Id.)	255.
Indiske Romulusser (Id.)	415—419.

5. Tankesprog

59—60, 420.

6. Bekjendtgjørelser fra Selskabets Bestyrelse.

S. 11 (Generalforsamling, 30te Decbr. 1856); S. 42 (Extract af sjerde Qvartals Regnskab, 1856); S. 62, 69, 77, 85, 86, 93 (Repræsentantforsamling); S. 117 (Forhandlinger i Repræsentantmødet den 26de Marts); S. 141 (Valg af nye Repræsentanter); S. 166 (Extract af første Qvartals Regnskab, 1857); S. 158 (Extract af andet Qvartals Regnskab, 1857); S. 261 (Forespørgsel); S. 277, 285, 293, 301, 309 (Rundtgjørelse); S. 393, 401, 409, (Repræsentantforsamling).

Borger-Vennen.

Ti og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 1.

Løverdagen den 3^{die} Januar 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Ubehagelig Følge af Mangel i Sprogkundskab.

En engelsk Rejsende, som i Selskab med flere Landsmænd, Herrer og Damer, foretog sig i Sommeren 18. . en Rejse i det nordlige Italien, fortæller i sin udgivne Dagbog adskillige morende Begivenheder, hvortil han paa denne Rejse var Vidne. Efter at have gjennemvandret den yndige D, som er verdensbekjendt under Navnet isola bella, traf han ved Bredderne af Søen, der omgiver Den, en Mand i Reisebragt, som streg og vred sine Hænder i Fortvivlelse. Hans Beviser søgte at trøste ham i et Sprog, som hverken var Fransk eller Italiensk men en Blanding af begge.

Hans Forsøg paa at trøste ham syntes imidlertid at være forgæves. Paa vor Forespørgsel, fortæller Forfatteren til Dagbogen, om hvad der var hændet, rystede Beiviseren paa Hovedet med et forvirret Udseende, som om han vilde give tilfjende, at Herren, han ledsagede, ikke var ved sin fulde Samling. Paa cengang havde Herren, sagde han, givet sig til at strige og gebærde sig, som om han led af indvortes Convulsioner, men for Resten var der slet Intet forefaldet, hvoraf han dertil kunde forklare sig Grunden. Neppe havde Føreren givet denne Forklaring, før den Rejsende udbrod paa Fransk men med en stærk engelsk Accent: „Du lyver, Skurk, Du lyver! Du veed meget vel, hvoraf jeg lider, thi det er Dig, som har givet mig Gift, og saa understaaer Du Dig desuagtet at fortælle mig, at Du ikke veed, hvad der fattes mig“. En Strøm af Beskyldninger og Forbandelser imod Beiviseren fulgte paa denne Tiltale, hvorimod Italieneren vedblev at trække paa Skuldrene og gjøre Tegn, som hentydede paa, at Herren, han ledsagede, var forstyrret i Hovedet. Denne sidste vedblev at vride Hænderne og lamentere. „Nu er det snart forbi med mig,“ raabte han, „jeg er allerede saa godt som død, men slip ikke denne Djævel, lad ham faae sin fortjente Straf, for at have forgiftet mig . . .“ — „Men min Gud, hvorledes er det dog gaaet til?“ udbrod Lady Heintocke, som var med i vort Selskab. „Hvad Gift har De da faaet?“ — „D!“ raabte den lidende Engländer, „han har givet mig forgiftet Vand! o! jeg føler, hvor det

sønderflider mine Larme, hvor det brænder i mit Indre. O! min Gud! hvad skal jeg dog gjøre paa denne for-
 dømte D, hvor der ikke er en eneste Doctor at opdrive,
 om man saa vilde veie ham op med Guld". — „Men
 forklar Dem nøiere," vedblev Damen, „maaskee kan der
 endnu være Haab om Frelse. Siig blot, hvorledes
 De veed, at der var Gift i Vandet, og hvad Slags
 Gift det var?" — „Af hvad Slags Giften var, kan
 jeg ikke si; den Skurk har selv tilstaaet, at Vandet
 var fuldt af Gift, men først da det var for sildigt; da
 han allerede havde raft mig Vandet, og jeg havde
 druffet det, tilstod han det. O, hvor jeg lider! o! jeg
 forgaaer af Marter". Lady Heinlocke, som nu ikke
 tvivlede om, at han virkelig havde druffet Gift, og som
 i sin Forsynlighed altid fører med paa Reisen et lille
 Huusapothek, ilede hen til vor Reisevogn, rev Medi-
 cinkassen op og greb en Flaske Ipecacuanha Bliin, som
 hun derpaa i al Hast bragte den Lidende. „See her!"
 raabte hun næsten aandeløs, „her har jeg en Modgift;
 tag og synk dette strax! det vil frelse Dem". Den
 uhykkelige Mand greb siebliffelig Flasken og tømte hele
 dens Indhold i største Hast. Den affhyelige Smag
 afnødte ham uvilkaarlige, ykkelige Grimacer, efter at
 han havde druffet det. „Men troer De ogsaa virke-
 ligen, at det vil frelse mig?" spurgte han i en roligere
 Tone. — „Derom har jeg ingen Tvivl," svarede hun.
 Men hvorledes er det dog gaaet til? og hvad var det
 for Gift?" — „Jeg har jo sagt Dem, at det var for-

giftet Vand af Sæen der!" raabte Englænderen. — „Hvorledes," gjentog Lady Heinlocke, „Vandet i Sæen er forgiftet! men hvorledes er det skeet, og hvorledes har Deres Veiviser kunnet bevirke det?" — „Jeg forlangte Noget at drikke, og han gav mig derefter et Bæger fuldt af Vand fra Sæen, skjøndt han vel vidste, at det var blandet med Gift. Han bød mig endogsaa mere deraf, idet han forsikkrede mig, at det var meget godt Vand, men siden efter tilstod han, at det var meget giftigt. Og da jeg saae efter i min Reisebog, erfarede jeg, at det var, som han havde fortalt. Jeg begreb da, at han havde i Sænde at tage Livet af mig, rimeligen for derefter at bemægtige sig mine Þenge. O! det er en Snigmorder. Lad ham for Altning ikke slippe." — „Men fortæl os, hvorledes han har baaret sig ad for at forgifte denne Vandmasse!" — „Jeg har jo sagt Dem, at Vandet er giftigt. Det staaer at læse i le guide du voyageur par Richard. Vandet i denne Sæ er den rene Gift." — „Gift, det forbauser mig." — „Ja, Gift, siger jeg Dem, tag dem blot i Agt; jeg forstaaer Fransk som mit Moderemaal, og her seer De selv i denne Bog, at der staaer: le lac est bien poisonneux"*) Lady Heinlocke greb her Bogen, og da hun blev vaer, at der stod, ikke poisonneux, giftig, men poisonneux,

*) Sæen er meget fisterig. Ordet poisonneux betyder: fuld af Gift, men Ordet poisonneux derimod: fuld af Gift.

fiskerig, saa brast hun ud i en umaadelig Latter. „Jeg fatter ikke“, udbrod Englænderen, „hvad der kan være at lee ad. Hvis De ikke troer det, kan jeg sige Dem, at det er sandt, thi Slyngelen tilstod det selv, og søiede endogsaa til, at Ewen er bien poissonneux, det vil sige giftig i høi Grad, og jeg erindrer nu ogsaa, at have hørt fortælle, at flere hundrede Mennesker ere alle døde paa een Dag af at have druffet af dette Vand. Men han skal selv døe i Synden; saa sandt jeg endnu lever, skal han selv drikke deraf“. Og neppe havde han udtalt disse Ord, før han greb den lille spinkle Italiæner i Kraven. Denne, som troede at have at gjøre med et galt Menneske, sparkede med Benene og satte sig til Modværge af al Magt, men Englænderen var kæmpestærk. Den lille Italiæners Modstand nyttede til Intet. Britten slæbte ham ned til Randen af Vandet og raabte uden Ophør: boire, boire (drikke, drikke)! Den bævende Italiæner, som troede, at han vilde have mere at drikke, raabte i en sittrende Tone: Si, signore, og fyldte et Bæger, han bar hos sig, med Vand, hvilket han derefter rakte til Englænderen. Men denne blev derover endnu mere rasende. „Hvorledes, fordømte Skurk!“ udbrod han. „Du vil have endnu mere Gift i mig. C'est vous qui êtes to boire (det er Dem, som skal drikke),“ raabte han paa sit forhuttede, engelske Fransk, og den lille Italiæner, som nu syntes at forstaae ham, skyndte sig med at drikke en god Slurk. — „Nu vel!“ raabte Englænderen triumpherende, „nu haaber jeg, at

det snart skal være forbi med Dig. O! men jeg er saa syg, saa syg, jeg mærker, at min Time er kommen." Lady Heinlocke, som var nær ved at kvæles af Latter under hele denne Scene, prøvede da paa at tale. „Det er Vomitivet, som jeg har givet Dem," sagde hun, „der begynder at virke. De har ikke faaet Gift; Vandet er ikke forgiftet". — „Forstaaer De da ikke Fransk, my lady!" raabte Englænderen; „De kan jo selv see, at der staaer i Bogen, at denne Søv er fuld af poisson". — „Ja!" svarede Lady Heinlocke, „fuld af Fisk, men ikke fuld af poison (Gift). De glemmer, at Fordoblingen af det lille Bogstav s giver Ordet en ganske anden Betydning." Et Lys gik her op for Englænderen, som nu forstod, at hans Reisebog kun fortalte, at Søen indeholdt mange Fisk. Ligesom han før rasede over Beiviserens formeente Ondskab, saa rasede han nu over sin egen Dumhed og over Følgerne af Vomitivet, som begyndte at gjøre sin Virkning for Alvor. Vi trøstede ham imidlertid med, at det var et uskyldigt Middel, og idet vi havde Ondt ved at tilbageholde vort Udbrud af Latter over hans Paroxysme af Ildbefindende, anbefalede vi ham til hans Førers Omhu og fortsatte vor Reise videre.

Et humant Toldopsyn, eller belønnet Uvidenhed.

Til Modsetning af den foregaaende Fortælling, i hvilken Helten maatte bøde haardt for en forkeert Sprog-

kundskab, ville vi her meddele et Exempel paa, hvorledes undertiden ogsaa total Uvidenhed kan komme Folk til Gode. Paa den nye Jernbane, som fører fra Belgien over Crquelines til Paris, standser Toget paa den franske Toldlinie ved Crquelines, for det sædvanlige Toldsterssyn, hvormed Nationerne bringe de Fremmede, som komme at gjæste dem, deres første Hilsen. Denne Hilsen er desværre ofte det Modsatte af et gemyttigt, velvilligt Velkommen, hvormed ethvert Folk burde modtage den Fremmede, som gjør det den Ære at aflægge et Besøg indenfor dets Grændser. Den navnkundige Freville, som har skrevet de berømte Hundes Historie, fortæller i Indledningen til sit Værk, at man almindeligen af Hundens Fromhed eller Bidstthed kan forud danne sig et Begreb om det Gjendommelige hos den Herre, til hvis Gjendom Hunden vogter Udgangen. Skulde man ligeledes fra den Cerberus, som Regjeringerne udstille under Navn af Toldvæsen paa deres Grændse, danne sig en Forestilling om det Gjendommelige hos vedkommende Folkesfærd, da er jeg bange for, at de Rejsende, som over Altona komme at besøge Dannemark, vilde have ikke liden Grund til at stille det danske Folk, om ikke lavest, saa dog meget langt nede paa Humanitetens Scala. Anderledes forholder det sig med Toldvæsenet paa den franske Grændse. Meddelelsen heraf er sex Gange kommet paa forskellige Steder over den franske Toldlinie, men hver Gang er han af Toldofficianterne bleven modtaget med en Ar-

tighed og Velvillie, som om det var gamle Venner eller
 Frender, hos hvem han kom at aflægge Besøg. I Slutning
 af Marts i afvigte Mar ankom han med Jernbanetoget
 fra Namur til Erquelines. Den Tid, som hengik med
 Reisetøjets Gstersyn, benyttedes til at indtage en lille Diner.
 Medens Reiseselskabet her sad muntert om et velforsynet
 Middagsbord, blev det paa eengang afbrudt af en
 kraftig Malmstemme, som raabte: „Messieurs, à qui
 ces cigares? *) Blandt Reisetøiet havde man truffet
 en ulaaset, lille Spaanæske med et Par Hundrede Ci-
 garer. En ung lille Mand, som ikke kunde et eneste
 fransk Ord, meldte sig ved Synet af Ufsken som Sam-
 mes Gjermand. Han formaaede kun ved Minespil at
 give sine Beflagelser Lust, da han hørte, at det gjaldt
 om en Conffiskering af Cigarerne, thi i Frankrig er
 Indførsel af denne Artikel forbudt.

(Sluttes).

Anecdote.

Den naaderige Helgen. En stakkels Kone paatog
 sig at udføre en Novaine eller ni Dages Bon til sin Hel-
 gen, for at formaae ham til at forandre hendes Ugtemand
 efter hendes Sind. Tre Dage efter døde Manden. „Hvor
 den naadige Helgen dog er god,“ udbrod da Enken;
 „han skjænker os endogsaa meget Mere end vi bede om!“

*) Mine Herrer, hvis ere disse Cigarer?

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 2.

Løverdagen den 10^{de} Januar 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Lirsdagen d. 30te Decbr. 1856 afholdtes en Generalforsamling, ved hvilken 44 Repræsenteranter vare tilstede, og foretoges og besluttedes Følgende:

1. Da Hr. Statsraad Clausens Embedstid som Administrator udløb med Aaret 1856, og Waterschout Stæger ved Døden var afgaaet d. 14de Decbr. s. A., foretoges Valg paa to Administratore. Ved dette gjenvælgtes Statsraad Clausen eenstemmigt, hvorefter Urtefræmmer J. C. Bondrop valgtes til Administrator, hvilket Valg han har erklæret sig villig til at modtage.

2. Til Revisor gjenvalgte Hr. Secretair Diechmann paa eet Aar for i Forening med den, istedetfor Hr. Urtefræmmer J. G. Bondrop, der var valgt til Administrator, paa to Aar nyvalgte Revisor Hr. Krigsassessor Nørregaard, at gennemgaae Regnskabet for 1856. Begge have modtaget Valgene.

3. Til at foretage det, ifølge Lovens § 48, bestemte Eftersyn og Overleveringen af Selskabets Kasse og Penge=Effecter, valgte Dhr. Justitsraad Stiernholm, Oberst v. Glahn og Etatsraad Salicath.

4. Ifølge Revisionens Skrivelse af 10de Octbr. 1856 er der ved Regnskabet for Aaret 1855 „Intet fundet at bemærke“, hvorefter Forsamlingen meddeelte Dwittering og Decharge for bemeldte Regnskab.

5. Forsamlingen vedtog at det Kasseieren, ved Generalforsamlings Beslutning af 28de Febr. 1848 tilstaaede personlige Gagetillæg af 100 Rd. aarlig paa 3 Aar, fremdeles udbetales ham i de nærmeste 3 Aar fra 1ste Jan. 1857 at regne.

6. Det vedtoges at Udarbeidelsen og Trykningen af en ny Medlemsliste, som efter Lovens § 35 skulde udgives, maa udsættes endnu eet Aar.

7. Følgende 30 nye Medlemmer optoges i Selskabet, nemlig:

Reefslagersvend H. Jørgensen.

Snedkersvend G. A. Møller.

Urtekræmmer J. F. Liisberg.

Skibscapitain J. B. Faaborg.

Fuldmægtig D. P. Schlichtkrull.

Urtekræmmer H. P. Hagelberg.

— H. Bohn.

Klædehandler og Rodemester F. C. C. Bohn.

Stomagemester C. P. J. Holst.

Lieutenant N. P. v. Andersen.

Skriver ved Sædetaten J. C. Ipsen.

Musiklærer J. Stockmarr.

— W. Vater.

Enkefrue A. Sommer.

Lieutenant og Brændeviinsbrænder F. W. Møhgen.

Handelsfuldmægtig C. T. Schorn.

Stomagersvend K. W. Lindberg.

— C. T. Lindberg.

Løimagersvend F. F. Bombeck.

Locomotivfører P. R. Noreen.

Tracteur F. J. Horcka.

Bakhuusforvalter T. Nielsen.

Afdøde Mægler Junghans Datter.

Bærtshuusholder J. C. Pøllerup.

Meelhandler C. F. Buchhorn.

Retsvidne G. W. Grundtvig.

Capitain og Bexelmægler Edw. Lorenzen.

Lærer og Inspecteur G. Appel.

Lærer C. Appel.

Premierlieutenant og Fuldmægtig C. J. Westergaard.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 2den Januar 1857.

C. Nothe.

C. Clausen.

Rannestad.

Et humant Toldopsyn, eller belønnet Uvidenhed.

En midaldrende Franskmænd, som sad ved Siden af den unge Tydsker, forstod dennes Sprog og optraadte som hans Talsmand. „Comment exigez“, sagde han til Toldofficianten, „que ce monsieur connaisse vos lois; il n'entend pas un mot de français. Dans son pays chacun peut importer autant de cigarres qu'il lui plaît; comment voulez-vous donc qu'il nous croie moins hospitaliers que ses braves compatriotes? il nous croit, dit-il, doués de toutes les bonnes qualités, il nous place même au premier rang des nations; prouvez-lui donc qu'il n'a pas tort, et rendez-lui ses cigarres*)?“ — „Eh bien“,

*) Hvorledes kan De forbre, at denne Herre skal tjende vore Løbe; han forstaaer ikke et Ord Fransk. I hans Land

svarede Toldofficianten, „qu'il vienne avec moi chez mon chef*)“. Den lille Tydsker fulgte med sin franske Advocat under Armen ind til Chefen for Toldopsynet, og et Dieblif efter kom begge tilbage med Smil paa Læben. „Victoire!“ raabte Franskmanden, „voilà nos cigarres reconquis**)*“. — „Du vin de Champagne“, raabte en anden fremmed Reifende, som talte med Lethed Fransk, „partout où les Français vont à la tête, nous sommes toujours sûrs de la victoire. Un toast pour la nation qui donne aux autres le plus bel exemple de la bienveillance et de l'hospitalité***)!“ Skaalen blev tømt tilbunds med Enthoufiasme. Cigarfaſfen gif rundt om Bordet til Uddeling blandt de reifende Gæfter. Meddelegeren, ſkjøndt han ikke hører til det rygende Samsfund, tog ogſaa deraf En til Erindring om dette for ham uforglemmelige Træk paa fransk Belvillie og Gemytligbed, ſelv hos Toldofficiauter.

kan Enhver indføre ſaa mange Cigarer, ſom han lyfter; hvorledes kan De da forlange, at han ſkal anſee os for mindre gæſtfrie end ſine brave Landsmænd? Han troer os, ſiger han, udruſtede med alle gode Egenſkaber; han ſtiller os endogſaa i den forreſte Række blandt Nationerne; beviis ham derfor, at han ikke har Urret og gif ham hans Cigarer tilbage.

*) Nu vel! lad ham følge med mig ind til mit Overhoved.

***) Victoria! her bringe vi de igjenerobrede Cigarer.

****) Hid med Champagne! overalt hvor de Franſke gaae i Epidſen, ere vi forud viſſe paa Seiren. En Skaal for det Folk, ſom giver Andre det ſmukkeſte Exempel paa Belvillie og Gæſtfrihed!

En mærkelig Tildragelse.

Lemierre d'Argy, Neveu af Sørgespildigteren Lemierre, som levede i det 18de Aarhundrede, fortæller i et Brev til en Ven en mærkelig Begivenhed, som mødte ham paa en Reise, han foretog med en fransk Gesandt, hos hvem han var ansat som Secretair. Brevet, som indeholder Fortællingen af denne Tildragelse, ville vi her meddele:

„Kjære Ven, jeg har nylig været Helten i en mærkelig Begivenhed, som paa een gang er rædselsfuld og affhyelig, og hvis frygtelige Indtryk, der fattes mig Ord til at beskrive. Dog, Kjære! ængst Dig ikke! jeg er ikke bleven et Offer for Samme, men lever og befinder mig paa det Bedste; kun har mit Haar, som Følge af den Forsærdelse, jeg har været Gjenstand for, skiftet Farve. Din Nysgjerrighed efter at kjende Tildragelsen vil jeg nu ikke længer sætte paa Prøve, men fortælle Dig, hvad der er tildraget sig. For en Maaned siden begav jeg mig med Gesandten, hos hvem jeg er ansat, til vort Bestemmelsessted. En Dag, da Mørket faldt paa, bleve vi overrumplede af et frygteligt Uveir. Regnen faldt strømmevís, og Himlen var som et Jldhav, saa hurtigt fulgte Lynene paa hinanden. Veien førte os gjennem en Skov. Et eenligt liggende Bærtshuus bleve vi vaer ikke langt fra Veien, og vi skyndte os med der at søge Ly. Vi havde megen Banskfelijkheid med at faae Plads til vore Heste og er-

holde et Bærelse med Seng til Gesandtten. Jeg selv saae mig nødsaget til at tilbringe Natten paa en Stoel; jeg knurrede ikke derover, men uvilkaarligt undslap der mig den Yttring, at jeg gjerne vilde give en Louisdor for at kunne strække mig i en Seng. Alle havde forsojet sig til No, og siddende ved Siden af en god Ild, begyndte jeg allerede at slumre ind. Paa eengang følte jeg Nogen trække mig i Kjoleskjødet. Jeg vendte mig om og blev Dypvarningspigen vaer. I Haanden holdt hun en Blandlygte, og paa mit Spørgsmaal om, hvad hun vilde mig, svarede hun: „Er det ogsaa Deres virkelige Alvor, min Herre! at De vil give en Louisdor for at erholde en Seng?“ — „Ja, ganske vist,“ svarede jeg hende. — „Nu vel, saa behag at følge med mig“, gjentog hun. Vi gik derefter gjennem en stor Have og ankom, ved Enden af en lang Allee, til en Pavillon. Hun skyndte sig med at lukke Døren op for Samme, og lod mig træde ind i et meget smukt Bærelse, som var fuldstændigt meubleret og forsynet med en vel opredet Seng, som forekom mig meget indbydende. Jeg gav hende med Glæde den lovede Belønning, hvorefter hun gik bort, glad og lykkelig over sit Guldstykke. Det er min Sædvane, naar jeg reiser og tilbringer Natten paa et offentligt Sted, at jeg, før jeg gaaer i Seng, undersøger Leiet, og som oftest reder det om. Jeg gav mig derfor ifærd med at tage Dynen og Lagen af Sengen, men da jeg kom til Halmen i Bunden af Sengen, greb min Haand, istedetfor Halm, Noget som

jeg antog for et Stykke Kjød. Det var koldt at føle paa. Lykkeligviis var Himlen paa ny bleven klar, og Maanen fastede en svag Straale ind i Kammeret; jeg tog det hvide Gardin, som hang ned for Vinduet, tilside, og bøiede mig over Sengen for at see nærmere til, men hvad bliver jeg vaer et Lig! Jeg formaaer ikke at sige, hvorledes jeg blev tilmode; det var som om Blodet iisnede i mine Arer; jeg syntes at føle Haaret reise sig paa mit Hoved. Jeg efterseer Lagnene for at undersøge, om der var Spor af Blod, men nei, Alt var reent og hvidt. Jeg betragtede Liget næiere. Det var en midaldrende Mand med kulforte Haar og frum Ornenæse, men intet Sted saae jeg Spor af Vold, hverken Saar eller Blod eller Slag. Det beroligede mig at tænke, at han dog var død en naturlig Død. Jeg stod forbauset og formaade i det første Dieblik ikke at tage en Beslutning. Bludselig forekom det mig, at jeg hørte en Stemme. Jeg lytter, og jeg hører virkelig en hvissende Lyd, ikke af een men af flere Stemmer. Skal jeg raabe og give mig tilkjende? det tør jeg ikke; er det slette Menesker, saa, tænkte jeg, er det snart forbi med mig; hvad skulde jeg vel gjøre, een imod Mange. Det bliver atter stille, men kort efter begynder den sagte Numlen paa ny. Jeg hørte efter, men Ordene, jeg kunde opfange, vare af et fremmed, for mig nforstaaeligt Tungemaal.

(Sluttes).

L. S. Borring.

Borger-Vennen.

Ti og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 3.

Løverdagen den 17^{de} Januar 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

En mærkelig Tildragelse.

(Sluttet.)

Lydten kom fra et Siderværelse, og gjennem en fin
Kevne i Døren vinede jeg et mat Lys, men Personerne
var det mig ikke muligt at opdage. At flaae mig til
Ro, kunde jeg ikke. Jeg forsøgte at gaae ud igjen af den
Dør, gjennem hvilken jeg var kommen ind, men den
var lukket i med en stærk Laas. Jeg aabnede derpaa
Vinduet, det eneste, som var i Kammeret, men det var
forsynet med tætte Jernstænger. At komme bort var
følgeligen en Umulighed. Jeg var fuldstændig fængslet.
Hvad har man i Sinde med mig? spurgte jeg mig

selv; Baaben havde jeg ikke til at forsvare mig med. Der blev følgelig Intet andet ilovers for mig, end at underkaste mig min Eftjæbne. Jeg kastede mig paa Knæ, og med al den Inderlighed, hvortil jeg var istand, anraabte jeg Guds Barmhjertighed. Natten gled imidlertid hen, og Ingen kom at forstyrre mig. Den sagte, uforstaaelige Mumlen i Bærelset ved Siden vedblev indtil Dagen begyndte at grye. Ved den første Straale af Daglyset, som faldt hen over Bordet i Nærheden af Sengen, saae jeg der ligge Nøglen til Døren. Maaskee havde jeg selv, uden at tænke derover, lukket Døren af, efterat Pigen var gaaet sin Vej. Jeg ilede at gribe Nøglen, og dreiede de dobbelte Gænger om, som holdt mig fængslet. Strax begav jeg mig derpaa til Gesandten, vækkede ham og underrettede hans Folk om at gjøre Alt strax istand til Afreisen. Man spændte Hestene for, og et Dieblif efter rullede vi igjen afsted.

Snart stod Solen op over Horizonten. Gesandten, som var forundret over min Tausshed og det Hastværk, hvormed jeg havde vækket ham og hans Folge og fremskyndet Afreisen, betragtede mig og udbrød ganske forbauset: „men hvad seer jeg? Deres Haar er jo ganske hvidt.“ — „Det er uden Tvivl“, svarede jeg, „Virkingen af den Forsærdelse, som har overfaldet mig i denne Nat“, og derefter fortalte jeg Gesandten Historien om Riget og den Angst, hvori jeg havde befundet mig. Saasnart vi derefter ankom til den første By, meddeelte

vi Politiet det Passerede. En Afdeling Gensdarmere beordredes strax til at følge med os tilbage til Værts-
huset, hvor vi havde tilbragt Natten. Huset omringedes.
Barten, hans Kone og hans Tjenestefolk bleve arresterede.
Man forhørte dem, anvendte Trudsler, men forgjæves.
Man erholdt ingen Tilstaaelse af dem. „Lad Pigen
komme“, foreslog jeg, „da vil Alt nok blive opklaret“.
Man søgte efter hende, og fandt hende omsider paa
Høloftet, hvor hun havde skjult sig. Saasnart hun
førtes frem og saae mig, kastede hun sig paa Knæ og
udbrød: „Tilgiv mig, min Herre, jeg skal strax give
Dem Deres Louisdor tilbage og tilstaae Dem Alt“. —
„Forklar først, hvad det er for et Lig, som Sengen
indesluttede?“ — „Ak Herre! det er Liget af en Mo-
sais“. — „D!“ raabte Bartinden, „jeg fatter nu Sam-
menhængen. En Jøde døde her iforgaars. Det er
Jødernes Skik at lade deres Afdøde henligge 24 Timer
i Sengen. Denne elendige Pige har gjemt den Døde
i Halmen for at fortjene en Louisdor, og den Mumlen,
som Herren har hørt i Siderærelset, ere Bonner for
den Afdøde, hvilke hans Slægtninge oplæste hele Natten
i Naborærelset“. Denne Forklaring fandtes overeens-
stemmende med Sandhed. Forestil Dig nu, min kjære
Ven! hvorledes jeg blev paa eengang forbausset og
beskjæmmet over min Angst. Dog formoder jeg, at
Du indrømmer, at mangen Anden vilde, ikke mindre
end jeg, være bleven forfærdet over en saadan Begi-

venhed". (Traits biographiques, par Lefranc, Paris, 1850).

Hugorme=Fangeren.

En Mand, som boede i en Skovegn, hvor der vrim lede af Hugorme, besad stor Behændighed i at overrumple og fange disse giftige Krybdyr, hvilke han derefter sendte til Apotheket i Nabobyen, hvor man lavede en Slags Modgift af dem, hvilken man giver Navn af Theriak. En Eftermiddag havde hans Jagt paa disse Dyr i den Grad været heldig, at han i Alt havde fanget halvandet Hundrede Stykker. Om Aftenen, da han var kommen hjem, befandt han sig saa træt, at han ikke havde Lust til at spise til Aften, men gik strax op i sit Kammer for at gaae til Seng. Dog bragte han først, efter Sædvane, sine Hugorme, der alle vare i Live, op i Kammeret, og af Lædersækken, hvori han havde baaret dem hjem fra Skoven, tømte han dem ud i en stor Tønde, som han derefter lukkede ved Hjælp af et Laag, hvorpaa han lagde en Bægt. Neppe var han imidlertid kommen i Seng og falden i Søvn, før det lykkedes Hugormene at bane sig Vej ud af Tønden gjennem en lille Sprække mellem Laaget og den ene Side af Tønden. Saasnart Fangerne havde gjenfundet deres Frihed, søgte de alle efter Barmen hen

til Sengen, trængte sig ind under Lagnene, og snoede sig om den sovende Mand's Arme og Been, uden dog at tilføie ham noget Ondt. Hans Søvn efter Dagens Anstrængelse var saa tryk, at han ikke mærkede det Mindste af Slangernes Bevægelse og ikke vaagnede før det igjen gryede ad Dag. Det var hans Sædvane at sove med Armene op over Dynen, og da det var bleven lys Dag og han vaagnede op, blev han ikke lidet forstræffet ved at see sine Arme omviklede af Slinger. Jeg er dødsens, tænkte han ved sig selv; Hugormene ere slupne ud, og snart bliver jeg deres Rov. Han følte nu Slangernes Bevægelse omkring hans Been og hele hans Legeme, men han havde dog den Landsnærværelse ikke at røre sig. Forestil Dem ret den ulykkelige Mand's Forfatning. Han anbefalede sig i Guds Bødd og kaldte paa sin Pige. Saasnart denne luffede Døren op til hans Bærelse, bød han hende ikke at træde ind, men at gaae ned igjen, tage en stor Kjedel, fylde den halvt med Mælk og lade derpaa Mælken varme, saa at den blev lunkent. „Du bringer derefter“, vedblev han, „Kjedlen op i dette Bærelse, hvor Du sætter den midt paa Gulvet, men ganske sagte uden at gjøre den mindste Støi. Luk nu ikke Døren, men skynd Dig og kom snart igjen“. Saasnart Kjedlen var bleven hensat midt i Bærelset, begyndte Hugormene, som mærkede Mælkens Uddunstning, at slippe deres Bytte. Manden saae da, hvorledes Slingerne viklede sig af hans Arme og begyndte at forlade Sengen.

Snart følte han sig ganske befriet for disse væmmelige Gjøster. Han forhastede sig dog ikke, men gav alle Hugormene Tid til at komme ud af Sengen. De toge alle Beien hen til Kjedlen og styrtede sig i Mælken. Da Manden kunde antage, at der ingen mere var tilbage i Sengen, stod han op og gik hen til Kjedlen, i hvilken han saa Hugormene næsten druknede i Mælken og ligesom berusede. Med sine Knibetænger trak han derpaa frem den ene, efter den anden, og skar Hovedet af dem. Han kastede sig derefter paa Knæ og takkede Gud af sit inderste Hjerte, fordi han havde befriet ham for saa stor en Fare, hvorpaa han steg ned og fortalte, hvad der nyligen var hændet ham. Alle, som hørte hans Fortælling, gyste uvilkaarligt, og selv sittede han endnu af Rædsel ved Tanken om den Fare, hvori han havde svævet. Han sendte dernæst alle sine Hugorme til Apothekeren og lod denne vide, at han ikke oftere maatte vente at erholde disse Krybdyr fra ham. For Fremtiden opgav han sit Haandværk og fattede en saa stor Afsky for Hugorme, at han ikke alene ikke kunde taale Synet af dem, men at selv Tanken om denne Tildragelse endnu længe efter gjennembøvede ham med Gysen. (Bonaventure Girandeaue, Paris, 1856).

En Flugt gennem Fez i Keiserdømmet Marokko.

En fransk Sømand, ved Navn Marnix, deeltog i et Togt til den afrikanske Kyst, ombord paa et Skib, som

i Foraaret 1851 forlod Marseille. Neppe havde man ombord paa Skibet faaet Sammes Bestemmelsessted i Sigte, før der pludseligen reiste sig en hæftig Orkan. Kort efter var Skibet Brag, og de Ulykkelige blandt Mandskabet, som ikke fandt deres Grav i Bølgerne eller mellem Skjærene langs Kysten, faldt i Hænderne paa Marokkanerne, som, ved Synet af det forulykkede Skib, vare i store Hobe ilede ned til Strandbredden, i den Hensigt der at berige sig med Bytte. Marnix var blandt de Faa, som i en ynkelig Forfatning naaede Land, men et Dieblif efter saae han sig belagt med Lænker og bortslæbt til et marokkanskt Slavehuus i Landskabet Fez. Efter at have tilbragt et frygteligt Aar under grusomme, marokkanske Slavevogtere, og været Vidne til rædsomme Scener, omsfistedes hans haarde Slave-tjeneste med Hæder og Værdighed. En marokkanskt Høvding, ved Navn Achmet, ønskede at finde en Europæer, som forstod Krudtfabricationen. Det traf sig da, at blandt de fangne Hvide, var Marnix den, som aflagde de bedste Prøver paa Indsigt i denne Industrigreen. Høvdingen antog ham derfor i sin Tjeneste, og da Frankmanden ved sin Snildhed vidste at vinde sin Herres Yndest, blev han dennes høit Anbetroede, og overøstes med Hæder og Gaver. Længsel efter Fædrelandet berøvede dog snart den Gunst, som var bleven ham til Deel, al dens Værd, og, efter at have tilbragt et Aar hos den marokkanskt Høvding, var det hans første og sidste Dusske at træffe en Leilighed til at for-

lade den brændende afrikanske Himmelegn og al sin Herlighed, for igjen at naae sit Fædreland og der gjensæe efterladte Venner og Frænder. En saadan Leilighed til at undslippe det mistænkelige Opsyn, hvormed den mægtige Herre rugede over ham, som over sin kostbareste Skat, var imidlertid ikke let at finde. Vi ville her lade ham selv fortælle, hvad han i et saadant Diemed foretog sig.

„Hvor rigt paa Skjønheder“, fortæller han, „Landet end er, saa behagede det mig dog ikke. Det var ikke den Natur eller den Himmel, som mit Die i min Barndom havde dvælet ved. De yndigste Situationer, som Afrikas frodige Natur udfoldede for mit Blik, frembragte som oftest hos mig en Virkning lig den, man modtager ved Synet af en Theaterdecoration, som er i Begreb med at forsvinde paa Maskinmesterens Signal. Det var for mig, som om Skovene, Bjergene, Granitmasserne, Husene fattedes Virkelighed. Saa snart jeg et Dieblik luffede Dinene, gjenstaae jeg i min Sjæls Indre Provences yndige Egne, Marseille's livfulde, larmende Havn, Middelhavets blaa Speilflade, eller i det Fjerne Alpernes hvide, snedækte Toppe, og disse Billeder af en fjern Egn, som Haab og Længsel meddeelte en ny Forskjønnelse, berøvede de straalende maleriske Scener, om udfoldede sig rundt omkring mig, hele deres Tryllekraft“.

(Fortfættes).

L. S. Borring.

Borger-Vennen.

Ti og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 4.

Løverdagen den 24^{de} Januar 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

En Flugt gjennem Fez i Keiserdømmet Marokko.

(Fortsat.)

Befolkningens Sæder, som i Begyndelsen interesserede mig ved deres Særegenhed, fjedede mig snart ved deres Gensformighed. Hvorledes kunde jeg desuden modstaae det ideligen med fornyet Styrke opstaaende Dunke om igjen at vende tilbage til det fædrene Hjem, om at gjense min Moder og min Fader, som jeg forestillede mig overvælde af Sorg over deres Søn, hvis Skjæbne de vare uvidende om. I mere end to Aar havde de ingensomhelst Efterretning kunnet erholde fra mig; de

maatte rimeligen ansee mig for død, efterdi vort Skib ikke var kommet tilbage til Havnen, hvorfra det var afsjælet, og efterdi intet Budskab om dets Forulykkelse kunde være naaet hjem. At vende igjen tilbage til de fjære Barndomssteder, og at gjensæe og trøste Forældre, Brødre og Søstre, det blev saaledes hos mig en bestandig Tanke, som bemægtigede sig mit Sind allevegne og til alle Tider.

Min Herre, Achmet, overrøste mig med Gunstbevisninger, men hans gode Sindelag imod mig beroligede mig ikke. Paa en blot Mistanke, saae man ham ofte for den mindste Feil, undertiden endog saa for at forjage et Anfald af ondt Lune, give Ordre til at lade sine Slavers og selv sine Undersaatters Hoveder afhugge. Fra det ene Dieblif til det andet kunde han stifte Sind og behandle mig paa samme Maade. Hans Tegn paa Belvillie tog jeg derfor imod, som imod Kjærtegn af et lumsk, glubende Dyr. Medens vi talte sammen, holdt jeg bestandig Die med hans Blik, og hvis jeg deri var bleven vaer Spor af Brede, hvis den Tro var opstaaet hos mig, at han, ifølge misundelige Cabaler eller af nogen anden Grund, vilde stille sig ved mig, da vilde jeg øieblikkelig have styrtet mig over ham og gjennemboret ham med min Dolk, thi han indgjød ikke mig, saaledes som sin Horde, nogen sanatistisk Uresfrygt. At leve under en saadan Angst, det er det samme som ikke at leve; jeg søgte derfor bestandig efter at udfinde en List, ved Hjælp af hvilken

jeg kunde undsflye denne under Venfkaab's Maſke ideligt truende Fare, og igjen vende tilbage til mit Fødeland.

End et Aar henrandt under ſaadanne Duffer. En Plan, ſom det forekom mig muligt at udføre, udſlaffedes omſider i min Tanke. Jeg havde ved en indtruffen Leilighed tilkjøbt mig, for en temmelig ringe Sum, en arabiff Hest af ſtor Ekſjonhed. Dette Dyr var noiſomt ſom Kamelen, og letfodet ſom Steengjeden; med en vidunderlig Giinſhed i Former forenede det en uforliqneliq Kraft. Diſſe Egenſkaber findes i Almindelighed forenede hoſ denne ypperlige Race, ſom, idet den altid lever under den brændende Sols Indvirkning, ſynes ligefom opfødet af den levendegjørende Stjernes Ild. Jeg beſluttede at benytte mig af dette udmærkede Dyr til at undvige. Min Ungdom og Eyrke gjorde mig deſuden iſtand til at udholde overordentlige Anſtrængelſer. Imidlertid kunde jeg dog ikke fordølge for mig ſelv alt det Bovelige i det Foretagende, jeg beredte mig til at udføre. De indfødte Beboere fjerne ſig aldrig langt fra deres Byer og drifte ſig ingenlunde til at gjennemſtreife Landet, uden at de idetmindſte befinde ſig i Antal af tyve eller tredive Mand og have vel forſynet ſig med Baaben. Løverne, Tigrene, Panterdyrene, Leoparderne, Skarer af uhyre Ulve, ſom Nat og Dag gaae ud efter Bytte i Skovene og mellem Bjergene, gjøre denne Forſigtighedsregel uundgaaelig nødvendig. Og jeg tænkte nu paa at forſøge ene, uden nogetſomhelſt Selſkab, at tilbagelægge hundrede og tyve eller hundrede og

tredive Meil, tildeels gjennem Orkener, thi det var min Hensigt at naae Havnepladsen Salé-R'bat, som er den betydeligste i hele Marokko. Kun der kunde jeg være vis paa at finde en Leilighed til strax at komme bort, et Skib rede til at gaae under Seil, uden at vække altfor stor Opsigt eller Mistanke. Tænk blot hvilken Reise! hvilke frygtelige Farer vilde jeg ikke faae at gennemgaae, især hvis jeg tog Feil af den rette Wei midt igjennem disse uhyre Orkener.

Jeg forskaffede mig til den Ende to Par udmærkede Pistoler, en dobbeltløbet Riffel, et tyrkisk Krumsværd og en lang tvægget Dolk. Jeg støbte endvidere et dygtigt Antal Kugler og lavede mig en god Portion Krudt af den bedste Dvalitet, jeg formaaede at fabricere. Fremdeles kjøbte jeg mig en ny, solid Dragt; tohundrede Guldstykker kom jeg i et Læderbælte, hvormed jeg agtede at omgjorde mine Lænder. Saasnart disse Forberedelser vare tilendebragte, førte jeg min ny Hest hen under Teltet hos en Berber, som jeg havde ydet en særdeles Tjeneste i hans Forhold til min Overherre, og i min egen Stald lod jeg kun forblive min gamle, sædvanlige Ridehest. Af Frygt for at vække Opmærksomhed, ventede jeg endnu otte Dage. Den niende Dag, ved de første Glimt af Daggryet, forlod jeg endelig mit Hjem og begav mig hen under Berberens Telt. „Jeg agter at gjøre en Ridetour“, sagde jeg til ham med en betydningsfuld Mine. „Ingen behøver at vide Noget derom. Kjærlighed, veed

De, kræver Hemmelighedsfuldhed". — „Gid min naadige Herre maa have Lykken med sig!" svarede han, „og gid Alles Overherre Allah vil tage Dem i sin Beskyttelse! Jeg selv vil forblive uvidende om Herrens Udflugt". — „Naar jeg vender tilbage, skal Du erfare, at en Christen ikke er utaknemmelig". — „Den Utaknemmelige er en Nid- ding," svarede Bjergbeboeren mig; „de Tjenester, man har ydet mig, forblive altid levende i min Erindring".

Jeg svingede mig i Sadlen, hilste ham med Haanden, og foer afsted ud i Omegnen. Kjød af den lange Hvile, sprang min Hest som en Antilope. Jeg haabede vel, at man ikke strax vilde forfølge mig. Den Hest, som jeg havde ladet tilbage i min Stald, var den eneste, som min Herre vidste, at jeg eiede. Dens Tilstedeværelse vilde hindre ham i at falde paa den Tanke, at jeg var flygtet bort. Det fyldte mig med Glæde at see den Hurtighed, hvormed jeg gjennemfoer Rummet. Epidsende Dreene, med funklende Dine og snysende Næseboer, syntes min Djemmi, saa hed min Hest, neppe at berøre Jordbunden. Havde en af Østerlandets Genier antaget dens Skikkelse for at staae mig bi, vilde den ikke kraftigere have kunnet understøtte mine Hensigter. Klippestykker, Træstammer henstrakte i Græsset, Høie eller Dale, Bjergstrømme, sandigt eller moradsigt Terrain, ingen Hindring formaaede at standse den. Solen kom frem over Horizonten; den evige Stjerne udgjød sine Ildstrømme over os, men Djemmi sagtnede derfor ikke sin Fart; ingen Sveddraabe væ-

bede dens Hud. De, som ikke have seet, hvorledes den arabiske Hest fløver Luften i sin ustandselige Fart, have intet fuldstændigt Begreb om dette stolte Dyr's udmærkede Egenskaber. Langt mere end Løven fortjener Arabiens Ganger at kaldes Dyrenes Konge.

Da Solen naaede Himmelhvelvingens Høidepunkt, havde vi tilbagelagt i det Mindste tyve Mil. Endnu havde intet glubende Dyr forfulgt os. Araberne, som fra deres Telte vare blevne mig vaer, havde fra det Fjerne betragtet mig med den Ligegyldighed, hvormed Barbaren er Tilskuer af Alt hvad der ikke angaaer ham personligt. Det var rimeligt, at Achmet endnu ikke nærede Mistanke om min Flugt; i ethvert Tilfælde var han ikke alene uvidende om, hvad Retning jeg havde taget, men jeg havde et Forspring af 6 eller 7 Timer fremfor hans Mænd, og det var, takket være mit uforlignelige Dyr, mere end jeg behøvede. Først da denne Tanke tog Blods i mit Sind, nød jeg al den Lykke, Følelsen af Frihed skjænker; indtil da havde Angst og Uro kvalt i mit Sind al Glæde over igjen at vide mig i Ly for Tyrannens Lune. Som en Fange, der ved sin Udgang af Fangehullet gjenfinder den friske Luft, udstødte jeg et dybt Suk, og idet jeg hævede Dinene imod Himlen, udraabte jeg med hele mine Lungers Styrke: Frelst, frelst! nu giver jeg Slavehuset en god Dag! leve Frankrig! og Echoet fra Bjergene gjengave mig dette glædedrukne Udbrud.

I dette Lieblif befandt jeg mig ved Bredden af en Bæk, midt i en uhyre Skov af Korfiræer. Det var Tiden, da jeg pleiede at nyde en lille Frokost. Den lange Ridetour mindede mig derom med fordoblet Styrke. Jeg standsede derfor min Hest, bestemt paa at tilstaae ogsaa den nogle Liebliffes Hvile. Dadler og Meel vare de eneste Fødemidler, jeg havde taget med. En lille Portion af Melet udrørte jeg i Vand i det Hule af min Haand, hvorefter jeg slugte denne tarvelige, saaledes tilberedte Ret.

(Fortsættes).

Blandinger.

Salomon de Caus. Denne navnkundige franste Architect og Ingenieur fødtes i Normandiet, henimod Slutningen af det sextende Aarhundrede. Prindsen af Galles antog ham i sin Tjeneste, og efter at have tilbragt nogen Tid i England, gik han til Tydskland, hvor han blev ansat som Ingenieur hos Hertugen af Bayern, der overdrog ham Dverbestyrelsen af sine Bygninger og haver. Efter et temmeligt langt Ophold hos denne Fyrste, vendte Caus tilbage til Frankrig, hvor han døde 1630. Blandt de flere Skrifter, han har efterladt sig, ere de vigtigste: „De bevægende Kræfters indbyrdes Forhold (les raisons des forces mouvan-

tes)" med Beskrivelse af forskjellige Maskiner og Tegninger af Bandspring, udkommet i Francfort, 1615. „Harmonisk Underviisning (Instruction harmonique)". Dette Skrift er oversat og udgivet paa Tydsk med Noter og Tillæg af Gaspard Troste. „Om Soluhrene (des horloges solaires)," Paris 1624. En Slægting af Salomon de Caus, ved Navn Isaac de Caus, var ligeledes Architect og hydraulisk Ingenieur. Et Skrift om Bandspring udkom af denne Sidste i London, 1644.

Et kostbart Haandskrift. Nylig har man fundet tvende hidtil ukjendte Breve af Pierre Corneille. Det ene, som indeholdt en Skildring af Forfatteren selv, et Slags selvtegned Portrait, blev af Hr. Alphons de Rothschild paa en Auction drevet op til 995 Franks og tilslaaet en forhenværende Maire i Paris for 1000 Franks.

Lisot. Det fortælles om Academisten Lisot, at da Prindsessen af Lamballe i den første Revolution blev guillotineret, bar han hendes Hoved bort fra Ketterstedet. Da dette Academiets Medlem en Dag bebreidede Hr. Martainville, at han bar Hovedet saa hvidt, fik han til Gensvar: „det er muligt, men jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, at jeg heller aldrig har baaret andet Hoved end mit eget".

L. S. Borring.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 5.

Løverdagen den 31^{te} Januar 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schults.

En Flugt gennem Fes i Keiserdømmet Marokko.

(Fortsat.)

Af en saadan Koft havde jeg i hele to Aar levet i Slavehuset, uden der at have havt Dadler til anden Ret. Djemmi erholdt sin Part af mit Maaltid, hvilket den forhøiede ved at gjøre sig til Gode med det tykke, frodige Græs, som, lig et frisk grønt Teppe, omgav Bækken. Da jeg havde stillet min Hunger, kastede jeg Blikket omkring mig, for at nyde Synet af den Plet, hvor jeg befandt mig. Hvilket prægtigt Skue havde jeg ikke for mig! Korstrærnes Grene dannede

en næsten uigjennemtrængelig Hvælving for Solstraalerne, som faldt ned, ligesom fra det ene Stokværk til det andet, indtil de omsider standsedes af det bestandigt tykkere Løv. Kun nogle enkelte iblandt dem naaede ned til den lille Strøm, hvor de, efter at have banet sig Vej gjennem den speilklare Vandflade, omstøbte ligesom til Sølv eller Guld det hvide eller gule Sand paa Bunden af Bækfens Leie, medens derimod de smaa, af Glitter og Granit bestaaende Kiselstene, der laae omstrøede paa Bunden, funkede, under Sollysets Paavirkning, lig kostbare Stene. Rundt omkring dette gjennemsigtige Vand voxede desuden en Skare af vidunderlige Blomster, hvis Navne jeg vel aldrig lærer at kjende, men hvis forskjelligt farvede Blomsterkroner udfoldede rundt om det yndigste og meest majestætiske Farvespil, som meddeelte Omgivelserne et malerisk indtagende Tryk.

Saa snart Djemmi og jeg havde saaledes taget os nogen Hvile, solte jeg Barmen aftage og fortsatte derefter paa ny Reisen i samme Fart, som forhen. Hvad der virkelig er beundringsværdigt hos den arabiske Hest, det er, at den ikke synes at trættes, og at dens Lemmer bestandigen bevare deres Emidighed, og dens Gang sin Hurtighed. Hen paa Eftermiddagen horte jeg, for første Gang paa min Reise, i en meget fjern Afstand, Brøl af Løver og Tuden af Ulve. Det er en ganske underlig Sympathi, som man oftere har bemærket at finde Sted imellem disse tvende Slags Dyr. Løven udstrækker denne tilsyneladende naturlige Medfølelse lige til Hunden.

Man paaftaaer, at den ikke holder af Ulvekjød, og at den af denne Grund fkaaner Ulven, selv naar den er hungrig. Hvad nu Grunden end kan være, faa træffer man dem hyppigt i Selskab sammen. Det Holdt, jeg havde gjort paa Bredden af Bækken, syntes at have ført dem paa vort Spor. Idet de vare komne ned fra Bjergene for at stille deres Tørst i Strømmen, havde de lugtet Uddunstningen af min Hest og mig, og havde givet sig til at forfølge os. Saasnart deres Skrig fra det Fjerne naaede min Hests Øren, fordoblede den uvilkaarligt sin Hurtighed. Træerne, Klipperne, Buskene kom tilsynne og forsvandt igjen lig Skygger. Jeg gjorde mine Vaaben til Rette, ikke uden en vis hemmelig Angest, men dog i den faste Beslutning ikke at lade mig besejre af de glubende Dyr, efter at jeg nyligen var undsluppen Menneffenes Vold. Min Hests overordentlige Hurtighed syntes at have ladet mig vinde større Forspring, og da Mørket faldt paa, hørte jeg ikke længer hverken Lovernes eller Ulvenes Røst. Dog lod jeg mig ikke deraf skuffe. Jeg vidste meget vel, at de ikke ophørte med at galopere efter vort Spor, og at deres Brølen og Tuden snart igjen vilde naae mit Øre. Bekjendt med Landets Forholde og Eiendommeligheder, var jeg ikke uvidende om de Forholdsregler, jeg havde at tage. Saasnart Mørket blev tykt nok under Egetræernes dunkle Hvælvinger, steg jeg af Hesten, og efter Arabernes Sædvane, rammede jeg Teltpløkke dybt ned i Jorden og bandt Djemmi med

Forbenene til Samme. Derefter samlede jeg en stor Mængde udgaaede Grene, som jeg til alle Sider udstrøede omkring paa Jordbunden. Jeg tændte dernæst fire store Baal, og holdt mig tillige med min Hest i Centrum inden for Kredsen af dem. Medens jeg udførte disse Forberedelser, havde Løvernes Brøl og Ulvenes Tuden paany begyndt at lade sig høre; i Begyndelsen vare de svage og afbrudte af Mellemrum, men snart efter bleve de bestandigen mere og mere tydelige, og med det Samme stedse frygteligere. Efter en Times Forløb kunde jeg see deres Dine funkke i Mørket, men Synet af de flammende Luer standsede dem pludseligt. Man skulde have sagt, at de modtog et Indtryk, som ved Synet af en Troldmand, omgivet af sin Tryllefreds. De gik i nogen Tid rundt omkring os mellem Træerne, ligesom en ildevarslende Procession, eller som Dyrene i Aabenbaringen omkring den evige By; de kom nærmere, de vege atter tilbage og brummede i hule Toner eller udbrøde i hvinende Hyl. De dannede ligesom en beleirende Hær, der udsøgte sig det svage Punkt af Fæstningen, hvorigjennem de kunde trænge sig ind. Men jeg opflammede bestandig Luen af mine Baal, og holdt den vedlige med en forsigtig og uafbrudt vedvarende Opmærksomhed. Djemmi rakte Hovedet i Beiret, stampede i Jorden med Foden og udstødte af og til et skingrende Skrig, som vilde kunde have overdøvet Trompetfraldet, ligesom det overdøvede Løvernes og Ulvenes Larmen. De

veed, at dette den arabiske Hests Angestkrig har Intet tilfælles med dens Hvirnsken.

Længe kunde jeg imidlertid ikke forholde mig rolig. Det opirrede mig, at see disse dumme Dyr saaledes vandre truende frem og tilbage rundt omkring mig. Jeg brugte min Kiffel og mine Pistoler, den ene efter den anden, og fældede dermed fire eller fem Stykker. Der opstod da en frygtelig Larm, en Blanding af rasende Skrig, af Hysten i Dødskampen og af hævnlystne Brøl, en rædsom Concert, der var et Helvede værdig og vilde kunde have forfærdet det modigste Hjerter. Men i tre Aar havde jeg hårdet mig under Ulykkens gjentagne Slag, ligesom Ambolten under Smedens Hammer. Det var derfor snarere Utaalmaadighed end Frygt, hvoraf jeg gjennemtrængtes. Jeg vidste desuden, at de vilde Dyr altid holde sig i en vis Afstand fra Ilden. I denne Forvisning greb jeg i et af mine Baal en lang brændende Green, svingede den rundt i Luften, saa at den dannede en guistrende Ildkreds, og udstødte dertil vilde Skrig, som ikke stode tilbage for dem, hvormed mine Tilhørere opvartede mig. Denne sidste Manoeuvre forskaffede mig Seiren. Uhyrerne fjernede sig brummende og forsvandt snart bag Krattet, imellem de uhyre Eggestammer i et dybt, uigjennemtrængeligt Mørke.

De begriber vel, at jeg ikke lukkede et Øie den hele Nat. Jeg brød mig desuden ikke om at sove og følte mig stærk nok til at bekæmpe Sønnen indtil Enden af min Reise. Den eneste Omjorg, som stadigen be-

skjæftigede min Tanke, var at holde min Hest i god Stand. Det var med en dobbelt Følelse af Hengivenhed og Taknemmelighed, at jeg betragtede den stakkels Djemmi; jeg vilde have den at takke for min Frihed, for mit Liv og min Lykke, hvis jeg igjen maatte naae at komme tilbage til Frankrig. Efter at have givet den en Portion Meel og nogle Dadler, gif jeg hen at affkjære i al Hast nogle Haandsfulde Græs, medens de glubende Dyr vare fravarende, og da jeg i Nærheden havde fundet en lille Kilde, fyldte jeg min Turban med Vand og bragte den det. Snart havde jeg derefter den Glæde, at see det ædle Dyr falde i Søvn. Glad over at kunne opvarme mine stive Been, idet jeg sørgede for at vedligeholde min Ild, gif jeg en Deel af Matten fra det ene Baal til det andet. Jeg satte mig ned paa en tyk Green, og fandt nogen Hvile medens jeg luffede Dinene halvt. Det forekom mig da, som om jeg saae, ligesom i en Drom, Flammerne dandse rundt om mig, medens de imponerende Sviler af den gamle, ærværdige Skov og de uhyre Løvhyælvinger farvedes ildrøde under Skinnets, som mine Baal kastede hen over dem. En Love, en Tiger, et Panterdyr, en Flok Hyæner droge mig tilfældigviis ud af min søvnige Tilstand. Jeg hørte deres hæse Skrig, jeg saae deres Djne funkke i Mørket, men snart fjernede de sig atter. Med en levende Uro tænkte jeg paa den følgende Dag. Disse blodtørstige Dyr, som nu eengang vare paa Spor efter mig, vilde efter al Rimelighed for=

følge mig ved høi lys Dag. Min Hests hurtige Løb, mine Baabens Bistand, vilde de da tillade mig at undslippe fra deres graadige Tænder? Ilden vilde jeg da ikke længere kunne tye til for at holde dem borte.

(Slattes).

Blandinger.

Stradivarius. Den berømte Fiolinfabrikant Stradivarius, som fødtes Aar 1644 i Cremona, lod i Aaret 1729 bygge sit og Families Gravsted, og paa Gravmindet blev anført Aarstallet, da det var bleven forfærdiget. Som en Følge deraf, have Flere ansat hans Dødsaar til den paa Monumentet angivne Datum. Senere har man imidlertid truffen en Fiolin af hans Fabrik med hans egenhændige Navnemærke og Aarstallet 1736, og endelig har Vicariusen ved Domkirken i Cremona fundet hans Begravelse indført i Kirkebogen den 29de December 1737. Han naaede derefter en Alder af 93 Aar.

Paganini. Denne berømte Violinist havde en Næse, som Naturen sandsynligviis ikke frembringer Nagen til i Aarhundreder. I Længde var den næsten lig hele den øvrige Deel af Ansigtet, og dens Krumning overgik meget Ornenæsernes sædvanlige Bueform. En Pottemager i Mailand, til hvem Kunstneren skyldte en stor Pengesum, faldt paa, for at bringe sine Potter i Belten og for at hævne sig paa sin Debitor, at lade

Kunstnerens Ansigt med den majestætiske Næse male paa Bunden af sine Potter, hvis Brug Historien for Resten ikke nærmere angiver. Paganini indgav derefter Klage til Commandanten i Byen. Da Pottemageren derefter blev indstævnet for denne militaire Dyrighed, nøiede han sig, til Forsvar for sin Sag, med at udfolde et uhyrestort Lommetørklæde, paa hvilket den østerrigiske Keisers Portrait var fremstillet. „Naar hans keiserlige Majestæt“, sagde han derpaa, „ikke fortryder paa at befinde sig i mit Lommetørklæde, saa kan Hr. Paganini vel heller ikke tage fortrydeligt op, at hans Billed gjemmes paa Bunden af mine Kar“. Commandanten lo af denne Sammenstilling og frigav Pottemageren.

Trykfeil. I Bladet l'indépendance belge vilde nyligen en Feuilletonist, i Tale om en Artistinde, udhæve, at hun besad alle Finesserne i sin Kunst (toutes les finesses de son art). Men i det Sted læstes i Bladet, at hun besad alle Kunstens Seilgarns- traade (toutes les ficelles de son art). — Paa Titelbladet af en Bog læstes, at den var aspasset efter Alles Fatteevne (mis à la portée de tout le monde). En Recensent, som havde Kundskab om den Kundhaandethed, hvormed Forfatteren havde foræret indflydelsesrige Personer sin Bog, anførte i Slutningen af sin Recension, at der paa Bogens Titelblad rimeligen var indløbet en Trykfeil, som han foreslog Forfatteren i en følgende Udgave at rette, saa at der kom til at staae: ouvrage mis à la porte (og ikke à la portée) de tout le monde (et Værk lagt for hver Mand's Dør).

L. S. Borring.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 6.

Løverdagen den 7^{de} Februar 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

En Flugt gjennem Fez i Keiserdømmet Marokko.

(Fortsat.)

Det var derfor ikke uden en vis indre Sorg, at jeg ved Dagens første Glimt saae Flammen fra mine Ildsteder tabe sit Skjær. Djemmi vaagnede op og spidsede Øren. Jeg tændte mig derefter en lang Green, for at betjene mig af den, som af en beffjærmende Fakkell, og jeg svingede mig paa Ryggen af det ædle Dyr, hvorpaa vi igjen fore afsted. Først ved høi lys Dag kastede jeg min blusfende Green bort. Det var en Lykke for mig, at Retningen af min Vej gik i

lige Linie mod Nord, thi Sjernerne om Natten, Solens Op- og Nedgang samt Trærnes Skygge veiledede mig med Sikkerhed. I omtrent to Timer havde Djemmi løbet som en fortryllet Hest, da vi paa eengang saae lige foran os en uhyre Tiger. Den havde trukket Bagbenene sammen under sig, og lavede sig til i et Spring at styrte sig over os. Det glubende Dyr ventede paa os i en ubevægelig Stilling. Neppe blev min arabiske Fux den vaer, før den standsede af sig selv, som om den havde fattet, at det nu var af mig, at dens Skjæbne afgang, og at det var mig, som maatte aabne den Veien gennem denne overhængende Fare. „Du skal ikke blive skuffet, brave Dyr“, sagde jeg ved mig selv, idet jeg sænkede min dobbeltløbede Riffel. Tigreren var netop i Begreb med at gjøre en Bevægelse, i det Dieblif min første Kugle trængte ind gennem dens høire Die. Den udstødte et frygteligt Skrig og dreiede sig rundt under den overvættes Smerte. Skudet var imidlertid ikke dødeligt; ogsaa styrtede den sig snart hen imod os, men uden den Kraft, som er eiendommelig for dette frygtelige firføddede Uhyre. Vi fore da til Høire forbi den, idet jeg havde sat min Djemmi i fuldt Fiirspring. Min anden Kugle traf den i det Samme tækt ved Dret, og den faldt steendød. Det var en dobbelt Fordeel for mig; jeg fandt mig befriet for en frygtelig Fjende, og den vilde nu tjene til Føde for alle Nabolagets glubende Dyr og derved opholde dem nogle Diebliffe.

Vi erholdt virkelig en nu nogen Frist. Korf=Stoven hørte op, og Beien førte derefter gjennem en Dalegn, hvor Træer af forskjellige Slags dannede hist og her yndige Grupper, som ydede Diet smukke, afværlende Hvilepunkter. Jeg traf ogsaa der Forfriskninger, hvortil den lange Bei lod mig føle Trang. Mellem Dalens Trægrupper blandede sig nemlig Drangetræer, Bananer og flere andre Slags Træer med liflige Frugter, som min Hest ikke mindre end jeg nød godt af. Naar jeg i det Fjerne vinede en eller anden maurisk By, søgte jeg en Omvei, valgte en Sidedal og fortsatte Reisen, saaledes at jeg ikke tabte min Hovedretning af Sigte. Flere Gange gjorde Løver med Haardnakkethed Jagt efter mig, men enten vandt jeg Forspring for dem, eller jeg sendte dem et godt Antal Rugler, der befriede mig fra deres Selskab. Mere end alle de andre Dyr, indjog Pantherdyrene mig Angst; deres Fart overgaaer de andre Dyrs i Hurtighed; deres Bevægelser ere desuden saa smidige, at Tigrene ikke kunne maale sig med dem i Lethed og Behændighed. Ofte fulgte de mig i nogle Skridts Afstand. En Riffelkugle indjog dem engang imellem lidt Respect, men bestandig frygtede jeg dog for, at de fra et uventet eller ubemærket Punkt skulde i et eneste Spring styrte sig over mig, hvilket vilde have gjort min Hests Hurtighed til ingen Nytte.

(Sluttes).

Blandinger.

Changarnier, Cavaignac, Lamoricière. Da Changarnier stod i Begreb med at udføre det Statscoup, hvormed Louis Napoléon kom ham i Forskjøbet, spurgte en fortrolig Ven ham, om han ogsaa turde stole paa, at Lamoricière og Cavaignac vilde gjøre fælles Sag med ham. „Oh! ne craignez rien“, svarede han, „le premier ne partira que trop tôt, et le dernier trop tard“¹⁾. (La Guéronnière.) Araberne kaldte Cavaignac, i deres billedlige Sprog, „un roseau peint en fer“²⁾. Et Par Ord skildre saaledes Historiens Helte. Hos Lamoricière var uforsagt Driftighed parret med overvættets Vrgjerrighed det Fremtrædende; hos Cavaignac en ydre, imponerende Fasthed, men den bestemmende Billie meddelees ham for ofte fra rue Lepelletier (hvor le National havde sit Bureau). Mere end hos nogen Anden, forenede Driftighed sig med en uroffelig Jernvillie hos Changarnier. Da Mobilgarden truede ham med at ville begynde Oprør, svarede han deres Udsendte: „Descendez, s'il vous plaît; je vous sabrerai jusqu'au dernier“³⁾. De vidste, at hans Ord og Billie vare eet, og de forholdt sig rolige.

1) Vær kun ikke bange derfor; den Første er kun altfor villig (iilsfærdig) til at drage ud, og den Sidste kommer, naar det er bag efter.

2) Et Siv under en Jernskorpe (et Kør, malet som Jern).

3) Viis Dem paa Gaden, om De har Lyft, og jeg skal hugge Dem ned til sidste Mand.

Extract

af

fjerde Quartals Regnskab 1856,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

	Rd.	ß.
Beholdning fra forrige Dvartal	2629	57
A. Ugentlige Indtægter for Ugebladets 68de Aargang Nr. 40 à 52 incl.	1112	90
B. Renter af 100,000 Rd. i 4 pCt. Kongl. Obligationer til 11te December 1856 2,000 Rd. dito, af LSt. 6,200 til 30te Septem- ber 1856 er 815 — 66 ß. dito af 400 Rd. i Prioritets Obligatio- ner for 6 Maanedet til 11te December 1856 8 —	2823	66
C. Restancer for Laans Afdrag fra 3die Dvartal 1856 171 Rd. anviiiste Laans Afdrag for 4de Dvartal 1856 2,121 — 2,292 Rd. deraf er i 4de Dvart. 1856 indbetalt 2,062 —	2062	"
saaledes Restancer for Laan den 31te De- cember 1856 230 Rd.		
D. Contingents-Restancer fra 3die Dvart. 1856 er 201 Rd. 52 ß. anviiiste Contingenter i 4de dito dito 2,258 — 82 — 2,460 Rd. 38 ß. deraf er i 4de Dvart. 1856 indbetalt 2,047 — 8 —	2047	8
saaledes Contingents-Restancer den 31te December 1856 413 Rd. 30 ß.		
E. En anviiist Pension, som ikke er udbetalt, tages til Indtægt	11	"
Rd. . .	10686	29

Udgift.

	Rd.	ß.
1. Uaffordrede Pensioner fra 1ste, 2det og 3die Dvart. 1856 36 Rd. " ß. anviiiste Pensioner for 4de Dvartal 1856 1,346 — 48 — 1,382 Rd. 48 ß. deraf er i 4de Dvart. 1856 udbetalt 1,371 Rd. 48 ß. og taget til Indtægt (vide E.) 11 — " — 1,382 — 48 —	1382	48
2. Til Fondet indkjøbt LSt. 100 i 3 pCt. dansk- engelske Obligationer Nr. 11,313 Lit. A. for	752	60
3. Betalt en anviiist Liv-Rente	50	"
4. Dito Lønninger for 4de Dvartal 1856	475	"
5. Dito for Bladets Trykning med Papir	189	84
6. Generelle Omkostninger	80	68
Saldo, Beholdning: i Sparekassen 5,600 Rd. i Contant 2,155 — 57 ß.	7755	57
Rd. . .	10686	29

Rjøbenhavn, den 31te December 1856.

G. Primon,
Kasjerer.

Befunden overeensstemmende med Controllen.

Rjøbenhavn, den 27de Januar 1857.

C. Kothe.

E. Clausen.

J. C. Bondrop.

Wannestad.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 7.

Løverdagen den 14^{de} Februar 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

En Flugt gjennem Fes i Keiserdømmet Marokko.

(Sluttet.)

Jeg fulgte Parthernes Kampmaade, og idet jeg flygtede med den størst mulige Til, søgte jeg ved behændig Brug af mine Skydevaaben at holde mig dem fra Livet og undertiden at nedlægge nogle af dem. En af dem indjog mig især stor Skræk. Rimeligviis var den bleven os vaer i en lang Afstand, fra et Sted, hvor den var skjult for mine Dine. Den lagde sig paa Luur i Krattet, som bedækkede Toppen af en Klippe, forbi hvilken Veien førte mig. Idet jeg kommer nær til

dens Skjulested , styrter den pludseligen frem og vilde have kastet sig lige imod mit Bryst , hvis ikke min udmærkede Hest, som vœblifelig var bleven den vaer, havde gjort et vældigt Sidespring tilbage; det vilde Dyr, som forfeilede sit Angreb, blev forbauset, gik nogle Skridt tilbage og lavede sig til at gjøre et nyt Anfald. Lykkeligviis vare begge mine Pistoler ladte; strax greb jeg den ene, og før den kunde gjøre sit Spring, sendte jeg den to Kugler gjennem Lungerne; den rullede vœbliffeligt om paa Siden, og et Skud endnu traf den i Hovedet. Mere behøvede den ikke. Min uforsærdede Djemmi satte i et Spring over den døende Krop, og med fordoblet Hurtighed førte den mig langt bort fra Balpladsen.

Den anden Nat hengik omtrent paa samme Maade som den første; flere bestandigt vedligeholdte Baal beskyttede mig imod de vilde Dyr. Den tredie Dag, hen paa Estermiddagen, efter en Mængde lidet behagelige Sammentræf, som jeg ikke her dvæler ved, for ikke at trætte Dem, vinede jeg omsider, ved Udkanten af Horizonten, en lang grønlig Linie; det var Oceanet, som, ved Perspektivets Virkning, viste sig ligesom hævet op over Afrikas Kyster. Behøver jeg at sige Dem, hvilken dyb Sindsbevægelse dette Syn foraarsagede mig? det var en Glæde uden Lige. Havet, som i Begyndelsen havde været Skyld i mine Ulykker, var nu Maalet for alle mine Duffer; det var derfra jeg imødesaae min Befrielse. Jeg befandt mig i det Dieblif under de sidste Cedertræer af en tyk, udstrakt Skov, der inhyllede i sin

Skjyge en averse liggende Bjergsflette. Jeg holdt et Dieblif stille, for at lade Djemmi trække Veiret og for ret at beruse mig af det Skue, som jeg havde for Die. Jevnt nedadløbende Skraaninger skulde føre mig til Havnen, hvor jeg ventede at finde min Frelse. Nær ved Havet saae jeg hæve sig en hvid Minaret, og jeg tvivlede ikke om, at Husene i Salé R'bat jo laae grupperede omkring dette Midtpunkt. „Endnu en Anstrængelse, brave Djemmi, og vi ere frelste“, sagde jeg til min Hest, idet jeg med Haanden flappede dens bløde og senestærke Hals. Med en munter Hvirnsken svarede den paa mine Kjærtegn, og vi droge afsted i et livligt Trav.

Dog neppe vare vi komne et lille Stykke ned ad Skraaningen, før mit Dre overraskedes af Hestehvirnsken og Larm af Menneffer. Bag ved et lille Krat udstrakte sig foran os en maroffansk Douar, et Slags Teltleir. Flere Beboere vare travlt beskjæftigede udenfor deres Telte; ved Siden af dem stod opfadlede Heste og nogle Kameler. Flere kulsorte, nøgne Slaver bare Band og Mais i Læderspande til Dyrene. Det var, som om en Afdeling af dem beredte sig til en Udflugt. At undgaae dem, havde jeg gjerne villet, men et saadant Forsøg vilde kun endnu mere have ydet Anledning til Mistanke. Jeg tog derfor den Beslutning, at ride rask og uforsærdet forbi deres Forsamling. Dog var dette lettere tænkt end udført. Saasnart jeg kom i deres Nærhed, svang et Par af

dem sig paa deres Heste og rede mig imøde. Den Ældste af disse udsurgte mig, hvorfra jeg kom, og da jeg havde svaret ham, at jeg var udsendt fra min Herre Achmet for at udføre en vigtig Commission for ham i Salé R'bat, underrettede han mig om, at det ikke var denne Stad, jeg saae foran mig, men Havnepladsen Azemour. For ikke at erholde Udseende af at være ubekjendt med Localiteterne eller vildfarende, svarede jeg dem med Aandsnærværelse, at jeg først begav mig til Azemour for der at indhente nogle Underretninger, angaaende min Sendelse. Man spurgte mig dernæst, om jeg ikke paa min Bei havde hørt tale om nogle christne Hunde, som nyligen havde sønderbrudt deres Lænker. En Gysen gjennemfoer mig ved dette Spørgsmaal. Dog, da Talen ikke var om en Enkelt, men om Flere, beroligede jeg mig og forsikkrede dem, at jeg ikke havde hørt det Mindste derom. Samtalen foregik paa Arabisk, men om et eller andet Udtryk i min Tale havde stødt dem, eller om min Accent maaskee ikke forekom dem at besidde den tilbørlige Reenhed, hvorledes det nu end forholdt sig, saa betragtede de mig med en særegen Mine, hvori jeg troede at skimte Glimt af Mistanke. Den Yngre udtalte dette endogsaa tydeligt, idet han sagde til den Gamle i det spanske Tungemaal, som han rimeligt antog, at jeg ikke forstod: „det forekommer mig, at jeg lugter Kjød af en Christen under Marokkos Turban“. Den Ældre foreslog mig derfor at følge med ham til Høvdingen for Douaren. Men dette

afflog jeg, idet jeg tilspøiede: „Min Herre Achmet har paalagt mig at bruge Hast; tilgiv derfor, at jeg ikke, før jeg kommer tilbage, kan drage Fordeel af Deres Gjæstfrihed.“ I det Samme tog jeg et Pergaments=Document frem med de Ord: „her seer De mine Ordre; Aftenen er nær, og jeg maa endnu, for Mørket falder paa, være i Azemour“. Jeg ledsagede denne Erklæring med en Araberne hellig Formular, og idet jeg dernæst bad Allah at beskytte dem og bringe dem Held paa deres Tog, syntes jeg at forjage deres Mistanke. Jeg hilste dem derpaa, og jog afsted paa min Djemmi. De tilraabte mig et gjentaget Duffe om Allah's Beskyttelse, og saaledes undslap jeg denne sidste Fare.

Efter en halv Times Galop naaede jeg derpaa de første Huse i Byen og tog strax Veien ned imod Havnen. Et spansk Skib ventede der paa Høivandet for at sætte Seilene til. Det var kommet til Pladsen for at lade Dadler, Riis, Kaffe, Gummi og andre Produkter fra Landet. Det marokkanske Flag vaiede paa Toppen af Stormasten, til Tegn paa at Skibet havde erholdt Ret til at drive Handel med de Indfødte. Jeg praiede Capitainen og meddeelte ham min Agt at begive mig til Spanien. Da jeg tiltalte ham paa Arabisk, troede han, at jeg var en Muhamedaner, der havde Lyst til at see sig om i Verden. Han sluttede Accord med mig og lovede at tage mig med til Cadix. Solen var allerede gaaet ned, og jeg længtes efter at gaae ombord. Dog maatte jeg først, hvor nødig jeg

end vilde, sælge min Befrier, og derhos sælge den til faa høi en Priis som muligt, thi hvis jeg havde givet den bort for en ubetydelig Sum, vilde Kjøberen have fattet ugunstig Mening om den og ikke ydet den al den Omhu, som den fortjente. Jeg følte en piinlig Smerte i mit Indre, da jeg skulde stille mig fra den. Det kjære Dyr tilkastede mig et saa venligt Blik, at Taarer kom mig i Diet. Men saa er vor Skjæbne her. Begivenheder, vi ikke ere Herre over, sjerne os fra dem, som have os kjære, og som vi elske ikke mindre, for igjen at samle os maaskee med kolde Hjerter, for hvilke vi ingen Medfølelse kunne nære. Det gjælder da om, at modstaae den Forhærdelse, Kulde og Ligegyldighed avle i Sindet.

Min Reise var heldig. Efter at være gaaet i Land paa den spanske Kyst og have skiftet Dragt, gif jeg derfra med et andet Skib til Marseille. Da min Moder her gjensaae mig, besvimeede hun. Hun havde antaget mig for død, thi i 3 Aar havde hun Intet kunnet høre fra mig. Dog snart kom hun igjen til sig selv, og hun faldt mig da om Halsen og overøste mig med Taarer. Min Hjemkomst blev en Fest i hele min Familie. Alle kappedes de om at see mig hos sig og høre mig fortælle, om hvad jeg i den lange Fraværelse havde udstaaet og gjennemgaaet. (La vie en Afrique, par Alfred Michiels, Paris, 1754).

Blandinger.

Franskmænden og Engellænderen. En fransk Rejsende, som havde besøgt Balpladsen ved Waterloo, fulgte med sin belgiske Beiviser ind i dennes Bolig, som var smykket med flere Malerier, blandt andre med et, som forestillede Napoléon paa Sct. Bernhardsbjerget. En lille Pige, Datter af Beiviseren, kom den Fremmede med Forekommenhed imøde. „Jeg hører at De er Franskmand,“ udbød hun. „Hvorpaa hører De det?“ spurgte Franskmænden. „O!“ svarede den lille Belgierinde, „det hører jeg paa Deres Enthousiasme ved Synet af Keiseren. Saasnart Deres Landsmænd faae Die paa Maleriet hist, udbryde de strax: Voilà l'empereur (der har vi Keiseren)! Engellænderne derimod see paa det og sige enten ikke et eneste Ord, eller blot: det er Bonaparte, eller i det Høieste: General Buonaparte“. (Texier, Paris, 1856).

Chinesisk Fordom. Amerikanerne havde for nogle Aar siden opført udenfor Canton et Factori, som de havde omgivet med en Ringmuur. Indenfor denne hævede sig et høit Spiir med en Veirhane. Saasnart Vinden dreiede denne ind imod Staden, troede Chineserne, at alle de Sygdomme eller Banheld, som paa den Tid overgik dem, bleve dem paaførte af den amerikanske Veirhane. Med ængstelige Blik saae de derfor hver Dag efter Veirhanen for at opdage, ad hvad Kant denne Ulykkesfugl dreiede sig, og gjentagne Gange forlangte

de af Amerikanerne at tage den ned, men da man ikke deri vilde søie deres Duffe, flokkede de sig i store Hobe og forsøgte at storme Factoriet. Amerikanerne bleve nødsagede til at rette deres Kanoner imod dem, og det var først efter et Par vel anbragte Salver, at det lykkedes dem at forjage de stormende Skarer af Chinesere. For imidlertid at forebygge for Fremtiden slige Følger af chinefisk Overtro, fandt Amerikanerne sig omsider i at nedtage deres Veirhane, og siden den Tid have Chineserne ladet dem i Fred. (Lavollée, Paris, 1855).

Frygt for Kometen. Nylig svævede det parisiske Publicum i stor Angest for den i dette Aar bebudede Komet. En Astronom havde nemlig udspreedt, at Halen af denne Komet vil støde sammen med Jordfloden, hvoraf man vilde forudsæe forestaaende Oversvømmelser og andre endnu værre Begivenheder. En anden Astronom, Hr. Babinet, har imidlertid forjaget Skrækken ved at oplyse, at et saadant Sammenstød, om det skulde finde Sted, ikke vil udøve større Indvirkning paa vor Klode, end den, en Flue vilde kunne udøve paa et Locomotiv, hvis den, ved i sin Flugt at støde imod Samme, knuste Hovedet. Som Modsatning til denne sidste Bemærkning, anfører nu det belgiske Blad l'Indépendance, at en ikke mindre bekjendt tydsk Astronom, eller vel rettere Astrolog, har forkyndt, at denne Komets Sammenstød med Jordfloden vil foranledige dennes totale Undergang, d. 13de Juni førstkommende.

L. S. Borring.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 8.

Løverdagen den 21^{de} Februar 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Keiser Nicolaus og Mimikeren.

Den berømte Skuespiller Martini var i lang Tid Petersborgs meest yndede Comiker. Hans Mimik overgik alt, hvad man hidtil havde kjendt i Efterligningskunsten. Hans Ansigtstræk besad en Bevægelighed og et Minespil, der satte ham i Stand til at gjengive de fineste Nuancer af det Fysionomi, han besluttede at efterligne. Det var en Dag lykkedes ham at erholde Audients hos den russiske Minister Fyrst Volkonsky. Bludselig, medens han underholdt sig med Ministeren, traadte Keiser Nicolaus ind i Bærelset. Keiseren var netop den Dag i godt Lune, og hans muntre Stem-

ning forholdedes end mere ved Synet af Comikeren. „Det er heldigt, at jeg træffer Dem her,“ sagde Keiseren til Martini; „jeg har saa ofte hørt tale om Deres uudtømmelige Mimik, at det vil være mig kjær at faae Leilighed til selv at dømme derom. Lad mig for Exempel see, hvorledes De formaaer at efterligne min gamle Minister“. Skuespilleren adlød, og Esterligningen var saa udmærket, at Czaren gottede sig kosteligt derover, og da Mimikeren med den meest skuffende Lighed gjengav i sin Tale Ministerens eiendommelige Accent, naar han havde Bebrejdelser at uddele, brast Keiseren uvilkaarligt ud i lydelig Latter, og forsikkrede, at han ikke længe havde været Bidne til en saa underholdende Scene. Men til Mimikereus store Stræk, forlangte Keiseren derpaa at see sin egen Copi. Forgjæves søgte Martini at undskylde sig. Det var ikke det Alvorlige og Majestætiske, han formaaede at gjengive, sagde han. Det var kun det Bizarre eller det Latterlige, som han var i Stand til at efterligne. Dog, det hjalp ikke, hvad han end fremsførte til sin Undskyldning. Nicolaus blev ved sin Paastand, og ingen Udvei til at slippe fra at udføre denne nye Rolle var længer mulig. Skuespilleren væbnede sig da med alt tænkeligt Mod, og med en Hurtighed og Mandsnærværelse, som kun tilhører det udmærkede Talent og den aandrige Mand, traadte han frem midt i Salen, knappede sin Kjole tæt op under Hagen, brystede sig og reiste stolt Hovedet i Beiret. Han fastede derefter Blikket omkring

fig med et Udtryk saa djærvt og saa bydende, at selv Ministeren maatte slaae Diet ned under dette Bliks gjennem-
 borende Indvirkning; derefter gif han med faste Skridt
 hen over Gulvet, kom igjen tilbage, og idet han standsede
 foran Volkonsky, udbrød han med en Stemme saa majestætisk
 og saa mandig og dyb, som om man hørte selve Keiseren,
 og ganske med den ham eiendommelige Betoning: „Udbetal
 for mig til Hr. Martini tusinde Sølvrubler“. Denne
 Mimikerens Driftighed syntes et Dieblik at bringe Kei-
 seren ud af Fatning. En saadan Løsning af Opgaven
 havde han ikke ventet. Overraskelsen varede imidlertid
 kun kort. Keiserens sædvanlige imponerende rolige Koldblo-
 dighed vendte snart tilbage. Et Smil formede sig
 uvilkaarligt om hans Læber, men dog med et betyd-
 ningsfuldt Udtryk, som syntes at lægge en Tømme paa
 Comikerens Frihed. „Lad denne Sum uopholdelig blive
 udbetalt til Martini,“ lød derpaa Keiserens Ordre til
 Volkonsky, hvorefter han bød Martini at indfinde sig
 den næste Dag hos Ministeren. Dette Keiserens Bud
 var et Signal for Comikeren til at fjerne sig.

Blandinger.

Den electricke Telegraph. En Bonde i Byen
 Morlac i Bretagnen modtog en Dag et Brev fra sin
 Søn, der stod ved Armeen paa Krim. Sønnen med-
 deelte sin Fader, at Gud havde bevaret ham sund og

frisk, og at Hjendens Rugler hidtil havde skaanet ham; han tilsvøiede dernæst, at han vilde være sin Fader høist taknemmelig, naar han snarest mulig vilde sende ham et Par Sko, efter hans Maal. Faderen skyndte sig at bestille Skoene, og saasnart de vare færdige, søgte han at finde en god og hurtig Letlighed til at affende dem. Som han grublede herover, fik han Die paa Telegraphtraadene, der løbe langs med Veien. „Fortræffeligt!“ udbryder han ved Synet af dem, „min Søn skal ikke længe beklage sig over Savnet af Sko; man har fortalt mig, at den hurtigste Befordring af Efterretninger til og fra Krim er den paa Telegraphtraaden. Jeg vil benytte Leiligheden“. Hurtig flattrede han derpaa op paa Telegraphstangen, og, efter at have sat Sønnens Adresse paa Skoene, fastgjorde han disse til Telegraphlinien. Et Par Timer efter kom nogle Haandværksfolk ad den samme Ve. En af dem, som blev Skoene vaer, benyttede sig af denne uventede Fangst, tog dem paa Fødderne og hang sine gamle Sko i Stedet, idet han tilsvøiede: „at de altid vare gode nok til at lade sig slaae ihjel i“. Dagen efter vilde Bonden see, hvorledes det var gaaet med det Affendte. Da han langt fra saae Sko endnu dingle under Blæsten frem og tilbage paa Telegraphlinien, begyndte han at tvivle om Traadens Brugbarhed som Forsendingsmiddel. Men da han kom nærmere og saae de gamle Sko, som vare hængte op paa Linien istedetfor de nye, udbrod han ganske forbauset: „min Gud, hvad det dog er for en ypperlig

Opfindelse, det er jo et sandt Mirakkel; i mindre end 24 Timer har min Søn faaet de nye Sko og sendt mig sine gamle tilbage!"

En Søvnænger. En Spisevært i Byen Bourg-la-Reine var i længere Tid bleven hver Morgen ubehageligen overrasket ved at finde borttagen af sin Pengeskasse de Indtægter, han den forrige Dag deri havde incasseret. Alt, hvad han havde gjort for at opdage Dphavsmanden til dette Tyveri, var forbleven frugtesløst. Han bestemte sig da til derom at give Politiet Underretning. Politiagentere bleve nu skjulte i Salen i Stueetagen, hvor Dissen stod, i hvis Skuffe Indtægten pleiede at nedlægges. I to paa hinanden følgende Nætter opdagede de Intetsomhelst, og i den Tid fandt heller intet Tyveri Sted, men den tredie Nat bleve de paa eengang en Person vaer, der bar en Lygte i Haanden og nærmede sig Dissen med stor Forsigtighed. Saasnart han var ankommen foran Skuffen, tog han en Nøgle frem af sin Kjolelomme, aabnede den dermed og udtog deraf to Femfranksstykker og nogle Smaapenge. Han tog derefter Veien ud i Haven, hvorhen Politiagenterne fulgte ham i nogen Afstand. I Nærheden af et gammelt Træ gravede han med en Kniv et Hul i Jorden, optog deraf en Kiste, i hvilken han nedlagde Pengene, som han nyligen havde taget. Derpaa satte han igjen Kisten ned paa det Sted, hvorfra han havde taget den frem. I samme Dieblik traadte Agenterne til og bemægtigede sig ham. Men deres

Bestyrtelse var ikke til at beskrive, da de i Fangen gjenkjendte selve Spisevæerten, hvis Dine vare tillukte, og som viensynligen havde handlet under Indvirkningen af sin Svungænger=Tilstand. De vækkede ham derpaa med Forsigtighed, og han blev selv ikke mindre bestyrtset end de, ved at komme til Kundskab om dette Factum, som havde blandt andet til Følge, at han kom i Besiddelse af en temmelig betydelig Pengesum, som var Productet af den af ham selv, imod eget Vidende, udøvede Sparommelighed. (Almanach de Liège, 1856.)

Fredagen. Fra umindelig Tid er Fredagen bleven anseet som en skjæbnesvanger Dag, og selv nu, da Overtroen med hver Dag trænges længer tilbage af den fremadfridende Oplysning, gives der Mange, som ikke ere tilbøielige til at begynde et vigtigt Foretagende en Fredag. For at godtgjøre, at Amerikanerne, mindre end alle Andre, have Ret til at tillægge Fredagen nogen uheldsvanger Indflydelse, har et Blad (Norfolk Beacon), som udkommer i de forenede nordamerikanske Stater, meddeelt en Liste over Begivenheder, som have været til Held for Amerika, og netop ere indtrufne en Fredag. Vi ville heraf anføre nogle af de vigtigste: Fredagen, d. 21de Aug. 1492, indskibede Christopher Columbus sig for at begynde Opdagelsen af den nye Verden. Fredagen, d. 12te Octbr. s. A., vinede Columbus for første Gang Land, siden hans Afreise fra Europa. Fredagen, d. 4de Jan. 1493, begav han sig paa Hjemveien til Spanien. Fredagen, d. 15de

Marts s. A., ankom han til Palos. Fredagen, d. 22de Novbr. s. A., ankom han paa sin anden Opdagelses-
 Reise til Hispaniola. Fredagen, d. 13de Juni 1494,
 opdagede han Fastlandet af den nye Verdensdeel.
 Fredagen, d. 3die Marts 1496, gav Kongen af Eng-
 land, Henrif d. 7de, John Cabot det Hverv, som ledte
 til Opdagelsen af Nordamerika. Fredagen, d. 7de Novbr.
 1565, grundlagte Melendez den vigtige Stad Saint-
 Augustin i de forenede Stater. Fredagen, d. 10de Novbr.
 1620, ankom Skibet Maiflower med Udvandrere om-
 bord til Havnen Province-Town. Fredagen, d. 22de
 Decbr. s. A., nedsatte et stort Antal Udvandrere sig
 paa den Blet i Amerika, hvor Plymouth-Rock nu
 kneiser. Fredagen, d. 22de Febr. 1732, fødtes Washington.
 Fredagen, d. 16de Juni, blev Staden Bemker-Hal
 erobret og dens Fæstningsværker paabegyndte. Fre-
 dagen, d. 7de Octbr. 1777, fandt Overgivelsen af
 Saratoga Sted. Fredagen, d. 19de Octbr. 1781, blev
 York-Town erobret af Amerikanerne. Fredagen, d. 7de
 Juli 1776, erklærede Congressen de forenede Staters
 Uafhængighed.

Tankesprog.

Enhver unyttig Tidsfordriv er et Onde for et
 Bøsen, hvis Liv er saa kort og hvis Tid er saa kost-
 bar.

J. = J. Rousseau.

Deeltagelsen i Andres Nød er en Gave, langt sødere for Hjertet end Almissen, som ledsager den.
Massillon.

At bortodsle Nutiden i Forventning af det Tilkommande, det er at gjøre Laan uden at vide, om man faaer Midler til at tilbagebetale Samme. *Mme Guizot.*

Den, der Intet er, bliver værre end Intet, naar han sættes paa en Plads, hvor han skal være Noget.
„Fædrelandet.“

Chinesiske Sententser (Méry). Jo mere en Pige ligner et Afgudsbillede, desto færre Tilbedere har hun.

— Den Dvinde, som kjøber sin Ansigtsfarve, tænker paa at falholde den.

— En Kone, som elsker sin Svigermoder, tilbeder sin Mand.

— Hvo, som sover ind med Bagtalelsen paa Læben, vaagner op som et Bytte for Bagvadskelse.

— Smuds skjuler en Rubin, men tilføier den ingen Værd.

— Den bedst bevarede Hemmelighed er den, man glemmer hos sig selv.

— Hos en Dvinde forlanger man kun fire Ting: at Dyden boer i hendes Hjerte, at Beskedenhed smykker hendes Pande, at Blidhed danner Smilet paa hendes Læbe, og at Arbejde fylder hendes Hænder.

☞ Nr. 7, S. 50, L. 26, istedetfor 1754, læs: 1854.

L. S. Borring.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 9.

Løverdagen den 28^{de} Februar 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

S Slutningen af Marts Maaned d. A. vil en Repræsentantforsamling blive afholdt for at foretage Valg paa nye Repræsentanter ifølge Lovens § 31. Tiden vil nærmere blive bekjendtgjort.

I Henhold til Lovens § 34 anmodes herved Selskabets samtlige Medlemmer om at indkomme med Forslag om nye Repræsentanter, hvilke bedes afleverede til Selskabets Bogholder, Toldbodgade Nr. 53, 3 Sal, inden 14 Dage fra Dato.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 24de Februar 1857.

C. Rothe. E. Clausen. J. C. Bondrop.

København.

En Hemmelighed*).

Første Capitel.

Sandler om Efteraarsveivet, om Underholdningen efter en god Diner, og fortæller om, hvorledes Baronen var nærved at blive stenet.

Med Begyndelsen af vor lille, men som altid ganske sandfærdige Historie maae vi da sige den gunstige Læser, at det er sildigt i Efteraaret, saa omtrent i Midten af October, paa den Tid, da Mark og Eng, der hele Sommeren igjennem have viist sig i en simpel, grøn Klædning, endnu engang før Vinteren begynde at blive rigtig kofette og pynte sig med de smukkeste og meest iøinesaldende Farver. Naturen veed, at dens Tiltrækningskraft snart er forbi, og den anstrenger sig derfor af alle Kræfter for at blive saa interessent som muligt. Gult, Brunt, Violet, Rødt, Alt glimrer imellem hverandre. Skovens Bund er bedækket med allerede visnede Blade, ligesom med et spraglet Teppe; Vinløvet viser en gulagtig Grønhed, Bladene paa de forskjellige Slyngeplanter ere overtrukne med Purpur-rødme, kun Bedbenden er bleven sig selv lig; den omfavner de graae Mure med den samme Kjærlighed, den samme Trost; den alene synes ikke at føle Noget til den fremrykkende Vinter, og kun hist og her, naar Binden jager altfor stærkt over Stubbene, røre de smaa

*) Af „Sackländers Erlebtes. Stuttgart 1856“.

Blade sig og skjelve og sukke. Ak! de alene blive tilbage for at fryse om Vinteren!

Ja, det er en af hine Efteraarssdage, som, naar Taagen tidlig om Morgenen synker ned i Dalene, endnu kunde være friske, varme og behagelige, men som, naar Sollyset ikke formaaer at faae Bugt med hine hvide tætte Næser, og disse kun langsomt hæve sig op mod Himlen, overtrække Alt med deres sørgelige Graahed og derpaa opløse sig i det kjedsommelige, kolde Regnveir, der aldrig er saa føleligt og ubehageligt som netop paa denne Tid. Skyerne hænge saa nær og tæt over os, at man næsten kan tage dem med Hænderne, her lige foran os i en simpel, sørgelig Farve, histhenne længere bort i lange graae Slør, der stundom løftes op af en kold Vind, uden dog at vise noget Behageligere bagved sig end lignende graae Slør. Regnen falder skraat ned og det er rigtig kolde, ubehagelige Draaber. Det gyser i de stakkels Blade, der, stivnede af Kulden, slippe løs og i tusindviis slagre ned til Jorden. Mark og Skov have ingen Vnde mere, og Synet af Byens Gader er heller ikke skiftet til at opmuntre et sørgende Hjerte. Folk løbe om med røde Hænder og blaae Næser, frysende og i meget daarligt Humeur. I denne Mellemtid har man endnu ikke faaet Vintertøiet frem; igaar var det endnu for varmt for den tykke Frakke, idag er det for koldt for den tynde. Og dog er man endnu ikke lukket inde i sit Huus ved Sne og Is; man har, i Tillid til de sidste Dages gode Veir, besluttet

idag at besøge endnu en heel Deel, og render derfor omkring med sin Paraphy. Man møder andre Paraphyer, man støder imod dem og gjør Undskyldninger, man faaer en Skylle over Hovedet fra en og anden Tagrende, man kjender ikke sine Venner, der netop ere gaaede ud for at besøge os, og, da man saaledes løber hinanden forbi, gaaer man mangt et unyttigt Skridt. Og naar det saa begynder at blive mørkt, naar Regnen, som sædvanligt paa den Tid, giver sig til at strømme stærkere, naar Lygterne brænde mørkerødt i Taagemassen, da flygter man saa inderlig gierne fra den vaade Steenbro ind imellem Husets beskyttende Bægge i et elegant, hyggeligt Bærelse, som allerede er forsynet med Vintertæppet, hvor de muntre Parotter knitre i den lille nydelige Kamin, og hvor Ildens Lue mere yder en moralsk Garanti imod Kulden udenfor, end afgiver en overdreven Varme, hvad der ogsaa vilde være aldeles unødvendigt.

Det er en lille firkantet Sal, hvori vi befinde os; den har to Binduer og to Døre, af hvilke de førstnævnte ere skjulte af store Gardiner; af de sidste er den ene lukket, og den anden vil strax blive det; en Tjener i simpelt Livree har nemlig fat paa begge Høvdørene og synes kun at vente paa en Befaling, som en ung Mand i næste Dieblig vil meddele ham.

Denne unge Mand, Husets Herre, har lagt sig med den venstre Arm paa Kaminen, og bærer den høire i et Bind. Foran den flammende Ild staae tre

lave Fløielblænestole; de to ere besatte med andre Herrer, og en fjerde Herre læner sig til Ryggen af den endnu tomme Lænestol, idet han stift betragter den unge Mand, som bærer Armen i Bind.

„Saa snart min Kone kommer hjem, skal man melde mig det.“ Tjeneren bukkede og trak Fløidørene til efter sig.

„Jeg vil saa bede hende, at vi maae drifte Thee hos hende.“ — „Og derfor ville vi være dig og Grevinden meget taknemmelige,“ svarede den Herre, der stod ved Lænestolen.

„Din Middag var fortræffelig“, sagde den oienlynlige yngste af Herrerne; „og til Afsværling er det ogsaa behageligt engang igjen at spise som Ungkarl“. — „Det er da ikke saa usædvanligt for dig,“ sagde hans Nabo smilende. — „O jo saamænd!“ mente den Anden, idet han legede med sin Uhrkjed; „naar Ministeren er gift, saa høre Legationssecretairerne ogsaa med til Familien“. — „Og da det er Tilfældet med dig,“ tilføjede Barten, „saa længes du stundom efter en Ungkarlemiddag“. — „Nævnlig naar Fruen regjerer saa uindskrænket og absolut som Hendes Naade.“ — „Er det sandt?“ spurgte den Fjerde med en høi Latter, „at de smaa Frøkener have deres Bladser imellem dig og Attachéen, og at Fru Ministerinden har vaagent Die med, at I to tage Eder af disses Opdragelse?“ — „Man har fortalt mig,“ sagde Diplomaten's Nabo, „at I skiftes til at binde Hagesmækkerne om dem“. — „Ja, men derfor er ogsaa Middagstiden meget kort,“ be-

mærkede den, der stod bag ved Lænestolen, — „Huusmandskost, Suppe og to Retter. Det er en bekjendt Sag“. — „Naa da, siden I vide saa god Bested, saa lader os tale om noget Andet“.

Som vi kunne slutte af ovenstaaende Samtale, vare de fire Herrer, som befandt sig i Bærelset, nøie Bekjendte og gode Venner. Bærten, som bar Armen i et Bind, Grev B*, havde gjort en lille Diner for de to af dem, Baron A* og Major S*, der netop vare komne hjem fra en lang Udenlandsreise, og havde inviteret dertil den Fjerde, hvem vi have betegnet som Legationssecretair.

„Dg nu en Cigar!“ sagde Bærten, idet han gjorde en Bevægelse mod Kaminen, hvor der laa det Fineste, som Havanna kan opdrive, i elegante Smaaskasser. „Man snakker bedre, naar man ryger til.“

Alle tre fulgte denne Opfordring, og Majoren, en stor og svær Mand, temmeligt hvit oppe i de Tredive, med en fort, velpleiet Knebelbart, lod Lænestolen, bagved hvilken han havde staaet, gjøre venstre om, og kastede sig i den.

Bærten var en slank, smuk Skikkelse med elegante og lette Bevægelser; han havde blondt Haar og et net tilspidset Skjæg af samme Farve, og dette søgte han at give den rette Form ved hyppigt at dreie det med Fingrene. Hans Ansigt var aabent og ærligt, navnlig de blaae Øine under den høie Binde, og disse funklede og viste den opmærksomme Betragter, at Grevens

Hjerte var uden Falskhed, og at man ubetinget kunde stole paa ham. Det vidste ogsaa alle hans Venner og derfor holdt de saa meget af ham. Grev B* var meget rig og havde giftet sig af Tilbøielighed for omtrent fire Maaneder siden. Grevinden var ligeledes ung, smuk, af god og rig Familie; de elskede hinanden inderligt og vare derfor meget lykkelige.

Baron A* var den ældste af de fire Venner: en Mand paa omtrent fyrgetyve, havde ført et bevæget Liv, gjort lange og store Reiser, og var netop tillige med Majoren kommen hjem fra England, hvor de havde opholdt sig et halvt Aar, efterat de af en Hændelse havde truffet paa hinanden i Orienten.

Majoren var Adjutant hos Kongen, men, da han ligeledes havde en stor Formue, tjente han alene af Hengivenhed for sin Monark. Han var en Mand af anerkjendt Mod, med stor Legemsstyrke, en fortræffelig Rytter, kort sagt en Officer, forsynet med alle de Egenstaber, der behøves til at gjøre en stor Carriere i Krigen. Desværre for ham var Alt i den dybeste Fred, og, da han nu engang ikke kunde være uirksom, havde han, som sagt, gjort store Reiser og paa disse opsogt og lykkelig overstaaet Farer af alle Arter.

„Ja, ja,“ sagde Grev B*, „nu ere vi da igjen samlede i denne Stue, hvor vi saa ofte have lagt Planer for netop at udføre det Modsatte“. — „Det var i det mindste Tilfældet med dig;“ svarede Majoren smilende. „Huffer du, hvortledes du besluttede at reise med

os? Istedet for det forsaae du dig paa din Kones smukke Dine og blev hjemme". — „Ejebnens Beleere besynderlige", sagde Greven; „I to drage ud, bestaae alleslags Farer og Ulykker, og da I nu lykkelig og vel komme hjem igjen, friske og raske, træffe I mig med Armen i Bind".

Bed disse sidste Ord var Greven bleven meget alvorlig og strøg sig om Skjæget med den venstre Haand, idet han utaalmodig bevægede den høire Arm.

„Det er Noget", mente Baronen med et Skuldertræk, „som kan arrivere Enhver af os. Idag er det dig, imorgen mig. I Særdeleshed, naar man er gift. Og jeg er endnu glad ved, at Sagen endte som den gjorde. Har du fortalt Majoren det?" — „Endnu ikke, en anden Gang;" svarede Greven adspredt. „Men hvad synes I om mine Cigarer? Gider I endnu ryge Havanna, da I sandsynligviis ere forvænte ved den fortræffelige Margileh*) og den fineste Catafia**) af de uhyre lange Piber . . .?" — „Hvad mig angaaer," sagde Majoren; „saa var jeg uendelig glad ved engang igjen at faae en fornustig Cigar. Og den kan man faae i England god, men bandsat dyr".

*) Margileh, en orientalsk Tobakspibe.

**) Catafia, orientalsk Tobak.

(Fortfættes.)

G. P. J. Krebs.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 10.

Løverdagen den 7^{de} Marts 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen d. 26de Marts d. A., Eftermiddag Kl. 6, afholdes Repræsentantforsamling i Esterslægtsselskabet Gaard paa Østergade Nr. 52, hvortil de Herrer Repræsentanter indbydes.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 3die Marts 1857.

C. Rothe. C. Clausen. J. C. Bondrop.

Kjøbenhavn.

En Hemmelighed.

Første Capitel.

Handler om Efteraarsveivet, om Underholdningen efter en god Diner, og fortæller om, hvorledes Baronens var nærved at blive stenet.

(Fortsat).

Uden at svare derpaa vendte Greven sig om mod Kammeren og sagde, mere til sig selv end til de Andre: „Min Kone bliver længe borte!“ Og en meget opmærksom Jagttager havde kunnet bemærke, at ved disse Ord en let Skygge foer over Grevens ellers saa aabne Træk. „Hvor er Grevindens?“ spurgte Baronens. — „Hun spiser hos sin Moder“, svarede Greven. — „Det er da vor Skyld!“ henkastede Legationssecretairen; „din Ungkarlemiddag har forjaget hende, og det er meget beklageligt; hvor stor Priis jeg end sætter paa engang imellem at spise en garçon, hvad jeg for lidt siden vedkjendte mig, i dit Huus vilde jeg dog ubetinget foretrække Familiebordet“. — „Jeg takker paa min Kones Begne for denne Compliment“, svarede Greven smilende; „dog er det aldeles ikke den Omstændighed, der har forjaget hende. Kommer hun ikke, saa maa vi vente endnu lidt, at sige, hvis I have isinde at vuske Grevindens en god Aften.“ — „Jeg glæder mig meget dertil“, sagde Baronens; „jeg længes virkelig efter at see, hvorledes den lille Eugenie har forandret sig

fra dengang — Gud! da jeg sidst saae hende, det er nu ti Aar siden og jeg er bleven gammel: hvor har jeg ikke tumlet mig om i den Tid!" — „Dg seet saa meget Vidunderligt!" tog Diplomaten tilorde. „Du maa være saa venlig at fortælle os Noget af hvad du har oplevet. Du er jo ikke en Forfatter, der maa tie stille med sin næste Bogs Hemmeligheder, og vi paa vor Side ere heller ikke Mænd af Faget, der søge at aflure dig dine sjeldne Eventyr for siden efter at gjøre os behagelige med dem paa Tryk." — „Ja, det Sidste er jeg især bange for," svarede Baronnen. „Jeg har saaledes en Bekjendt, en lille, tyk Litteratus, som jeg kun behøver at fortælle det Allermindste, og jeg kan sværge paa, inden otte Dage at læse det igjen i en eller anden Avis." — „Alvorligt talt," sagde Værten, „fortæl os Noget, kjære Ven! men det maa være Noget, som du selv har oplevet, som angaaer dig selv personligt". — „Som angaaer mig selv personligt?" spurgte Baronnen med et smilende Blik til Majoren. „Hvad mener du?" sagde han til denne. „Skal jeg meddele dem Noget, som angaaer os begge tilsammen? — maaskee Historien fra Malta?" — Majoren lo ligeledes og svarede: „For mig gjerne; jeg har Intet derimod, naar du blot holder dig til Sandheden." — „Det kan du være rolig for," vedblev Baronnen; „men først og fremmest maa jeg da fortælle vore Venner, paa hvilken forunderlig Maade jeg i Kairo traf sammen med den fortræffelige Major". — „O, det vil blive meget interessant for

os." — „For mig idetmindste var Diebliffet høist interessfant," svarede Baronen leende; „jeg var netop i Begreb med at skulle stenes". — „Er man da virkelig endnu den Dag idag i Orienten udsat for at miste Livet paa den Maade?" spurgte Greven. — „Gud bevar' os!" tog Diplomaten til orde, idet han strakte Benene fra sig og stak begge Hænderne i Lommen; „den gode Baron overdriver allerede i Begyndelsen af sin Fortælling. Hvortil havde vi da vore diplomatiffe Forbindelser med hine Lande, vore Generalconsuler og Agenter? Hvad vilde disse da gjøre i det Tilfælde?" — „De vilde i heldigste Tilfælde komme tidsnok til at give dig en anstændig Begravelse," vedblev Baronen, „dersom man overhovedet kunde finde dig. Nei, hvad jeg fortæller, er den rene Sandhed; men jeg maa bede om en blind Tro fra Eders Side." — „Vi troe!" svarede de tre og Baronen begyndte.

„Ægypterne ere meget anstændige Folk. Man kan gjøre, hvad man vil, i den gode By Kairo, denne phantastiffe, mærkværdige By, som en berømt Reifende har kaldet Orientens Paris, uagtet andre ligesaa berømte Mænd ere af anden Anskuelse. Kort sagt, Kairo er en behagelig By, hvor man, naturligviis for Penge, kan leve meget godt, naar man er saa lykkelig at komme ind i enkelte Familiefredse og gjøre behagelige Bekjendtskaber. Afspærringsystemet haandhæves ikke saa strengt her som i Constantinopel. Man har her meget gode Hoteller, man finder de bedste Frugter i

Verden; man har Nilen til at bade sig i, og dens kjølige Vand til at drikke. Har man Lyst til engang at gjøre sig en lystig Nat, saa kan man ved gode Venner foranstalte sig en saadan aldeles efter sin Phantastie; der er saaledes blandt Andet en Troup arabiske Dandserinder, som man kan invitere til sig. Der findes i Kairo saa godt som intet Politi, og derfor lever man der saa frit og ugeneret som muligt. Og desuagtet er det østerlandske Paris ikke frit for Skyggesider.“ — „Ja, en Hovedskyggeside er den“, afbrød Majoren, „at der overhovedet er for lidt Skygge, og at man er nærvæd at omkomme af Hede“. — „Naturligviis. Egypten er om Sommeren en stor Rugeovn, 36 Grader inde i Husene fra om Morgenen Kl. 9 til om Aftenen Kl. 9 og om Natten omtrent 24 Grader. Det er en Tilstand til at blive gal over. Men jeg kom fra hvad jeg før vilde sige: hvor taalmodig Egypteren end i Almindelighed er, saa gives der dog Punkter, hvor den fanatiske Folkemasse er overordenligt menneffelig — let berørt og let fornærmet. I vide, at der hvert Aar paa en bestemt Dag drager en stor Pillegrimskaravane fra Kairo til Mekka, omtrent paa tre tusind Kameler og et tilsvarende Antal af Retroende, der have gjort sig det til Opgave at valfarte til Prophetens Grav og der forrette deres Bøn. Denne Karavane er nu en Blanding af Pragt og Rigdom, af Glendighed og Fattigdom. Men Glandspunktet ved hele Toget danner den berømte Kamel, der bærer den kostbare Afskrift af

Koranen, som, bedækket med et uendelig rigt broderet, grønt Teppe, hvert Aar sendes som en Foræring til den hellige Grav. Dette berømte Teppe tilkommer det Ægyptens Vicekonge at levere, og nogle faa Dage før Karavanens Afmarch bliver det med et stort Følge og i høitideligt Optog bragt fra Citadellet til den store Moskee forat opbevares der til Afreisen. Naturligviis drager dette Optog tusinde og atter tusinde af Kairos Indvaanere sammen til de Gader, hvorigjennem det kommer, og jeg besluttede ogsaa et eller andet Sted at udsøge mig en lille Plads for at see hele denne Stads. Tilligemed en Englænder, der boede med mig i samme Hotel, begav jeg mig til hin Egn af Byen; vi rede paa smaa Væler, men havde ikke været forsigtige nok til at sørge for Ledsgælle af en Politisoldat. Vi rede frem saa langt vi kunde komme. Men uagtet det endnu var tidligt paa Dagen, blev endelig Trængselen i de desuden snevre Gader saa stor, at vi steg af Vælerne og udenfor en lille Kaffe-stue nedlode os paa et Par af hine bekjendte smaa Tabouretter, der omtrent have samme Udseende og Størrelse som smaa Barne-stole hos os. Jeg er nu temmelig stor og svær, og I kunne tænke Gæder, hvor fortræffeligt jeg tog mig ud ved denne Leilighed." — „Ja, og i din Dragt!“ tilføiede Majoren smilende; „den gode Baron var hvid fra øverst til nederst. Hvide Permissioner, hvid Frakke, hvide Handsker, hvid Hat, turbanagtigt omvundet med et hvidt Tørklæde, og dertil en hvid Parasol!“ —

„Vor Plads,“ vedblev Fortælleren, uden at agte paa Majorens Spot, „havde Englænderen valgt og det meget passende. Til Venstre, hvorfra Toget skulde komme, gjorde Gaden en lille Krumning, og ligeoverfor os havde vi et stort Huus med prægtige forgyldte Binduesgittere, men som alle stode aabne og viste os en Mængde af de smukkeste Pigeansigter.“ — „Utilfløede?“ spurgte den unge Diplomat nysgjerrig. — „Jeg tør ikke benægte, at de, lige imod orientalsk Skif og Brug, stundom meget koket trak Sløret tilside og da viste os deres hele Ansigt. Og der vare Dine derimellem af vidunderlig Størrelse, sorte og lynende Dine, som vare yderst farlige. Imidlertid, vi drak vor Kaffe og røg vor Pipe. Og da der var gaaet en Tidlang dermed, fyldte Gaden sig altid mere og mere med Mennecker, saaledes at en Række af Tilskuere langsomt og efterhaanden stimlede hen foran os og betog os hele Udsigten. Ved Siden af os stod en Boutik, der tilhørte en gammel Tyrk af den rigtige, næsten ærværdige Race med et langt Skjæg, en broget Turban og meget velvillige Ansigtstræk. Han vinkede til os om at komme nærmere, og det med det bekjendte østerlandske Tegns, der har endeel Lighed med den Bevægelse, der seer ud som om man vilde fradse Dinene ud paa Folk. Vi toge naturligviis mod hans Indbydelse, han overlod os et Par Puder, som vi satte os paa, og som et Beviis paa hans inderlige Venskab puttede han først sig egen brændende Pipe i Munden paa mig.

Dg det er en Artighed, som man maa sætte stor Priis paa og som næsten har samme Betydning, som naar Araberen deler Brød og Salt med En. Endelig meldte Dptoget sig i Afstand med en sand Helvedeslarm. Henved tresindstyve til halvsjerssindstyve unge Personer af forskjellige Regimenter med smaa og store Trommer, Triangler, Bækkener og Haandpauker bearbejdede disse Instrumenter med al den Ild, som Ungdomskraft og fanatisk Begeistring er istand til at frembringe. Et Par ullyksalige Basuner og Clarinetter kunde naturligviis ikke komme til Orde og hengave sig aldeles stiltiende i deres sørgelige Skjebne. Paa denne Maade rumlede, drøned, klapprede og klimprede denne ægte tyrkiske Musik altid nærmere og syntes at behage de Omstaaende i overordentlig Grad. Dgsaa vor gamle Tyrk vuggede Hovedet fra den ene til den anden Side og smaskede, som om han spiste noget ganske mageløst Lækkert. Nu traf Musikken forbi og efter den fremvæltede den hele Sværm, der ledsagede Kamelen med det hellige Teppe, i al sin phantastiske orientalske Bildhed — Kameler, Heste, Æsler, kostbare Dyr og usle Krikke imellem hverandre, accurat ligesom deres Ryttere.

(Fortsættes.)

G. P. J. Krebs.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 11.

Løverdagen den 14^{de} Marts 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen d. 26de Marts d. A., Eftermiddag Kl. 6, afholdes Repræsentantsforsamling i Efterslægtselskabets Gaard paa Østergade Nr. 52, hvortil de Herrer Repræsentanter indbydes.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 3die Marts 1857.

C. Nothe. C. Clausen. J. C. Bondrop.

Mannestad.

En Hemmelighed.

Første Capitel.

Handler om Efteraarsveiret, om Underholdningen efter en god Diner, og fortæller om, hvorledes Baronens var nærved at blive stenet.

(Fortsat).

Der red en gammel Emir*), flædt i grønne Bialter, ved Siden af ham en Mameluf**) i en prægtig, rig Dragt. Hele Skarer af Derwischer***) traf forbi, saa Officerer af den ægyptiske Armee, efter dem fulgte simple Ryttere og Fodfolk, og Menneskemassen var saa stor, at Alt bevægede sig som en brusende, mangefarvet Strøm. Der var ikke længere Tale om Bevægelse af enkelte Figurer, det var kun en heel forvirret Masse. Umiddelbart efter Kamelen kom en Skare af omtrent tusinde til femten hundrede halvorne Unglinge — men der var Karle af min Størrelse imellem dem — i lange hvide eller lysegule

*) Emir, en arabisk Fyrste, Befalingsmand (Titel for dem, der nedstamme fra Muhamed ved hans Datter Fatime).

**) Mameluf, en af kristne Forældre født, men i den muhamedanske Religion opdragen Slave og den ægyptiske Sultans Livvagtssoldat.

***) Derwisch, østerlandsk Tiggermunk.

flaskede og temmelig fidede Kastrer *), med drengeagtig trodsige Dine, der fastede rigtig udfordrende Blik omkring sig, fordi de havde den Ære at løbe lige i Halen paa den gamle Kamel. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke veed, om disse Karle hørte til et eller andet ægyptisk Broderskab, eller om de maaskee vare Gymnastasterne fra Kairo: jeg formoder det Sidste. Neppe var denne Sværm kommen til vort Bindue, førend det saae ud som om vi, Gud maa vide hvorfor, lagde Beslag paa deres udeelte Opmærksomhed. De bleve staaende ligesom os, lukkede deres Flabe op, rakte Tungen ud og udbrøde derpaa i nogle ægyptiske Forbandelser, som ikke lade sig gjengive i andre Sprog. Hvad skulde vi gjøre? Det bedste var det, vi gjorde — blive siddende ganske rolig og lade dem skraale. Men det blev ikke ved Skraal alene; et Par af dem grebe i Lommerne og kom frem med Røg og Dranger og begyndte at kaste dem efter os. Indtil det Punkt havde vor gamle, gode Tyrk smilende med dyb Foragt seet paa deres Opsørsel, ja, han havde endog stillet sig frem for at skjule os for deres Blikke. Men forgjæves; som Tigeren, naar den har faaet Blod paa Tandene, saaledes bleve disse Knægte efter de første Kast reent Dævels. Bludselig sprang vor Vært frem, og jeg maa tilstaae, jeg har endnu aldrig af noget Mennekses Mund hørt en saadan Strøm af græsselige Eder og

*) Kastrer, er tyrkisk Stadskjole, i Form af en Slobrok.

Forbandelser som dem, den gamle Tyrk i det Dieblif udgød over vore Forsølgere. Imidlertid blev Kanona= den heftigere og imellem Drangerne og Løgene blandede sig allerede haarde Brødstykker og Stene. Men saa rev det ogsaa aldeles ud med vor Bens Taalmodighed; han tog den store Jernstang, med hvilken han pleiede at lukke sin Boutik, sprang ud paa Gaden og begyndte at hugge ind paa de fanatiske Unglingers Rækker med dette improviserede Sværd. Men idet han gjorde det, bleve vi aldeles stillede blot og jeg blev ramt af en stor Steen paa den ene Skulder. Og Gud veed, hvilken Ende der var bleven paa Sagen, hvis ikke den uhyre Menneffemasse, der fulgte efter det hellige Tæppe, havde trængt paa bagfra saa uimodstaaelig, at vore Fjender nødvendigviis bleve trykkede afsted. Kun et Par af de meest forbittrede skilte sig fra Sværmen og toge Plads i Nærheden af vort Huus; og imellem disse var der En, en lang opløben, bleg Slyngel med Dine som en Slange. Han havde ogsaa kastet sig ind mod vor Vært og i Arrighed spyttet ham i hans lange, graae Skjæg. Rigtignok fik han til Gjengjæld herfor et Spark for Maven, der krummede ham sammen som en Fjeder; men han veg ikke fra Pletten. Jeg kan ikke nægte, jeg havde et mageløst godt Die til den Karl; jeg haabede igjen at træffe ham, for at betale ham min Gjæld tilbage med Renter. Imidlertid vare vi her i en ingenlunde behagelig Situation. Hele Op= toget maatte maaskee inden en halv Time den samme

Bei tilbage, og fandt de os saa endnu der, vilde Com-
 mercen rimeligviis begynde forfra igjen. Heller ikke
 ønskede vi at genere vor skikkelige Bært længere, og da
 imidlertid vore *Æsler* kom tilbage, besluttede vi at for-
 søge et Tilbagetog igjennem den store Menneſkebrimmel
 og saa forsvare os saa tappert som muligt. Vi tak-
 fede derfor for udviist Gæstevenskab og rede bort, na-
 turligviis i det langsomste Skridt, da Mængden stod
 aldeles tæt sammenstuvet paa Gaden. Jeg saae nok,
 hvorledes hin Karl fulgte efter os, og jeg var derfor
 paa min Post. Jeg holdt en elastisk Stok med Bly-
 knap saaledes truende foran mig, at vi kom uanfæg-
 tede til en bredere Plads. Dog neppe vilde vi sætte
 vore *Æsler* i et lille Trav, førend min Kamerat, Eng-
 lænderen, fik et saadant Slag paa Hovedet, at Hatten
 foer ham ned over Dinene. Naturligviis vendte jeg
 mig om; meerbemeldte Karl var tæt bag ved os og en
 Anden sprang frem fra Siden og greb mit *Æsel* i Bidslet.
 Den sidste gav jeg et saa alvorligt Slag paa Haanden, at
 han slap Bidslet, for dog strax efter at ville tage fat paa mig
 med den anden Haand. Det var et saare kritisk *Die-*
blik og vi risikerede i det næste at blive fastede til Jor-
 den og søndertraadte. Da kom en Rytter travende
 tværs over Pladsen og han var ledsaget af to Bevæb-
 nede ogsaa tilhest. I Førstningen antog jeg ham for
 en fornem Beduin*), thi han bar en prægtig Bur-

*) Beduiner, arabiske Streifhorder, som leve af deres Hjer-
 der, af Jagt og Plyndring.

nus*) og et guldbroderet Hovedtøj. De tre Ryttere kom sættende lige hen imod os og Mængden veg et Dieblif tilside; men pludselig saae jeg, hvorledes Beduinerhøvdingen ved et Spring af hans Hest var paa Siden af mig, og da jeg vendte mig om, havde han faaet fat paa hin Karl, netop som denne vilde give mig et Slag, og han lettede ham med en saadan Kraft i Beiret, at han hang og dinglede en Allen fra Jorden. — „Den brave Major!“ sagde Værten høit leende; „det kan man falde at komme i rette Tid“. — „Men saaledes kunde ogsaa kun han komme“, vedblev Baronem. „Da han havde ladet vor Fjende dingle i et Par Minuter, kastede han ham rask ind i Sværmen, hvor den var tættest, saaledes at Personen selv styrtede til Jorden og rev tre, fire Andre med sig“. — „Ja, ja“, tog Majoren i det Dieblif tilorde, „det var Skade, at Historien var ude dermed. Jeg var netop magelest oplagt til et lille Slagsmaal. Naar man saaledes kommer lige fra Orkenen, har hængt hele Dage i Saddelen, altid indaandet Guds frie Luft og nu og da gjort en lille Attaqve efter en Flok Røverbeduiner, saa fløe Ens Fingre. Det var, som sagt, Skade, min gode Baron! at jeg ikke traf dig lidt dybere i Trængselen. Men de fore fra hverandre som opskræmmede

*) Burnus en Kaabe med en Kappe, som Maurerne i det nordlige Africa bære over deres anden Dragt (Haiken) i fløt Beir.

Agerhøns. Jeg reiste mig i Stigboilerne og saae mig et Par Gange omkring — Alt forgjæves: de gjorde mere Plads for os end vi behøvede. Og saa toge vi begge vore nye Bekjendte imellem os og droge til vort Hotel". — „Dg paa den Maade“, sagde Baronnen, „traf jeg sammen med Majoren i Kairo“.

Andet Capitel.

Majoren gjør ved et altfor kraeftigt Saandtryk Bekjendtskab med en Fader, som har to smukke Døtre.

Baronen fortæller om Vidandsen, om Nilfarten og om en meget ubehagelig Paragraph i Skibsreglementet.

I dette Dieblif kom en Bogn rullende igjennem Gaden, dreiede ind ad Porten og buldrede gjennem Huset ind i Gaarden.

„D, min Kone!“ sagde Greven, og et Træk af Glæde foer over hans Ansigt. Strax efter hørte man Lyden af Skridt i Forværelset, Greven vendte sig om mod Døren, og, da denne blev aabnet, traadte istedetfor den Forventede en af Tjenerne ind og meldte, at Grevinden var bleven hos sin Moder, havde sendt sin Bogn tilbage og vilde først senere komme hjem.

Greven blev diebliffelig overrasket, bed sig et Secund i Læben og ligesom et Lyn flammede det op i hans Dine. Dog kun et Secund. Da glattede hans Træk sig igjen, han sagde til Tjeneren: „Det er godt“,

og vendte sig med fuldkommen roligt Ansigt om til sine Venner igjen. Ingen saae, at han flere Gange knyttede Haanden paa den saarede Arm, og at det kostede ham Umage ikke at lade den herved forarsagede Smerte lydelig komme til Udbrud. Han lænede sig igjen til Kaminen og sagde: „Det gjør mig meget ondt, at vi maae drikke vor Thee alene. Min Kone er bleven hos sin Moder; jeg troer, at Fru D* er upasselig, og i det Tilfælde er det aldeles naturligt, at Datteren holder sin Moder med Selskab“. — „Fuldkommen begribeligt“, svarede Diplomaten i Overbeviisningens Tone og tilføiede: „Du tillader os at bevidne vor Beklagelse over, at vi i Aften ikke saae Grevinden at see“. Baronen sagde noget Lignende og syntes ligeledes ikke at finde noget Besynderligt deri. Han saae ind i Kaminildens Lue og det var aabenbart, at han i Tanterne var i Ægypten eller et andet Sted. Ikkun Majoren alene kastede et prøvende Blik paa sin Ben, og det undgik ikke hans Opmærksomhed, at Grevens Læber engang dirrede og at han med et alvorligt Udtryk saae hen til Uhret.

(Fortfættes.)

C. P. J. Krebs.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 12.

Løverdagen den 21^{de} Marts 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen d. 26^{de} Marts d. A., Eftermiddag Kl. 6, afholdes Repræsentantsforsamling i Efterslægtselskabets Gaard paa Østergade Nr. 52, hvortil de Herrer Repræsentanter indbydes.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 3^{die} Marts 1857.

C. Rothe. C. Clausen. J. C. Bondrop.

Mannestad.

Bekjendtgjørelse.

Mandagen den 30te Marts d. A., Eftermiddag Kl. 6, agtes en Repræsentantforsamling i Selskabet afholdt i Efterslægtselskabets Gaard paa Østergade Nr. 52, i hvilket Møde, der i Overensstemmelse med Lovens § 34, foruden andre Sager, vil blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter m. m., og hvortil de Herrer Repræsentanter indbydes.

Administrationen for det forenede Understøttelses = Selskab,
den 10de Marts 1857.

C. Rothe. C. Clausen. J. C. Bondroy.

Mannestad.

En Hemmelighed.

Andet Capitel.

(Fortsat).

„**S** see“, vedblev Barten efter en lille Pause, „at jeg idag ikke er istand til at forskaffe Eder min Kones lovede Selskab. Men det vilde være smukt af Eder, om I vilde offre mig endnu et Par Timer og tage tilfælde med mig og min Thee“. — „Jeg kan intet Bedre gjøre“, svarede Baronnen, og Legationssecretairen meente,

at der aldeles ikke kunde være Tale om at gaae, da Baronnen havde lovet dem en Historie fra Malta. „Det forstaaer sig af sig selv, at vi blive hos dig“, sagde Majoren bestemt. „Giv os en Kop Thee og behold os saalænge du vil. Forudsat naturligviis, at du siger til, saasnart du eller rettere sagt din saarede Arm bliver træt.“ — „Jeg er Eder meget taknemmelig for Eders Tilbud“, svarede Greven; „jeg vilde føle mig meget ene. Jeg bliver i ethvert Tilfælde oppe til min Kone kommer hjem, og jeg paaskjønner af Hjertet, at I ville gjøre mig Selskab. Men lader os nu drikke vor Thee og faae os en frisk Cigar, og saa maa Baronnen fortælle os noget Muntert“. — „Ja“, sagde Majoren i bestemt Tone, „Baronnen maa fortælle. Jeg giver ogsaa vore Hjemmeligheder til Priis. Vi ere jo imellem Venner, og Historien har allerede trykket mig i lang Tid.“ — „Med Fornøielse da“, svarede Baronnen; „men, som Majoren nylig lod ane, Alt maa blive imellem os; der er nemlig Historier, som angaae ikke alene Majoren og mig, men ogsaa Andre, der ere os meget dyrebare“.

Herpaa lød et Dieblit Koppernes Klirren, Lænestolene bleve trukne tilbage og igjen frem og friske Cigarer blevne tændte — Baronnen ene udbad sig en af sin Vens lange tyrkiske Piber. „Eh“, tilsviiede han, „jeg fortæller, og maa gjøre det med Værdighed og saaledes som det de gamle gediegne Ægyptere egnere og anstaaer“.

„Beduinerhøvdingen“, begyndte han derfor efter en Pause, „med sine to bevæbnede Svende ledsagede os altsaa tilbage til Gjestgiverstedet, og imidlertid havde vor Escorte forsaavidt forstørret sig, som et Par Rideknægte med nogle Haand- og Pakke, der fulgte Beduinerhøvdingen og vare hans Eiendom, sluttede sig til os. Men den Dag var en rigtig Tycho Brahes Dag; thi da vi rede ind ad Gjestgivergaardens Port — Majoren og jeg vare allerede inde i Gaarden — saa ariverede det, at vort Følge kom til at carambolere med to Herrer, som paa Hæler rede ind bag efter os. Den ene af disse Herrer var en stor, tyk Mand i fremrykket Alder, med et graat, næsten hvidt Skjæg, der ligesom Manken paa en Tiger strittede frem fra hans Ansigt til alle Sider. Dette Ansigt var allerede paafaldende rødt af den utaalelige Hede, men begyndte at spille over i det Tyrkeblaa, da, som sagt, En af vort Følge, uden iøvrigt at ville det, kom til at klemme ham temmelig ublidt imod Portstolpen. Den anden Herre var meget mager, havde et blegt, ægte engelsk Ansigt, rødligt Haar, tilmed skelede han lidt. Neppe var den tykke Mand kommen ind i Gaarden og havde ladet sig glide ned af sit Hæsel, førend han vendte sig mod den Beduin, som havde stødt til ham, og uden at sige et eneste Ord lagde ham en ordentlig En over Skuldrene med sin Ridepidst. Drkenens Søn holdt sin Hest an, hans Dine lynede, han viste bagved de aabnede Læber to Rader sneehvide Tænder og rev en Pistol ud

af Bæltet, aabenbart i den Hensigt at skyde den tykke Herre ned. Lykkeligviis havde Majoren seet hele Tildragelsen, fastede sin Hest ind imellem dem begge og tilraabte Beduinen et Par arabiske Ord, hvorpaa denne igjen stak Pistolen ind. Muligt var det nu, at Majoren ved at ride frem havde streifet den tykke Herre, eller maaskee denne ogsaa ansaae ham for en Couleurt og desaaarsag meente, han kunde ogsaa tillade sig en lille Opmærksomhed imod ham, nok, han hævede atter sin Haand med Ridepidsten. Men Majoren bukkede sig i samme Dieblif lidt ned fra Sæddelen, greb sin Modstander om Haandleddet og trykkede det saa varmt, at den gamle Herre lod Pistolen falde med et sagte Skrig.

„Det var det første Haandtryk, vi verlede“, bemærkede Majoren. — „Og da Pistolen laa paa Jorden“, vedblev Baronet, „saa raabte vor Ven paa Engelsk: „Herre, jeg beder Dem alvorligt betænke, at vi ikke ere i Indien, og at frie Beduiner ikke ere Slaver“. Bed disse Ord saae baade den tykke og den tynde Gentleman paa den formeentlige Beduin med forbausede Dine; de havde vist aldrig før truffet paa Noget af det Slags, der talte Engelsk med saa stor Færdighed“.

„Men hvorledes kunde I vide, fra hvilken Nation de to Fremmede vare“, spurgte Bærtten, „og hvorfra kom de?“ — „Jeg havde seet dem i Suez“, svarede Majoren, „ved et lignende voldsomt Optrin, som imidlertid blev uden Følger, da den Matros, som den

samme tykke Herre dengang slog paa Hovedet med sit Piberør, var en Laskar*)". — „Hans Opsørsel her blev for det Første ogsaa uden Følger“, vedblev Baronen. „De to Englændere, som tydelig indsaae, at de her maatte holde sig i Skindet, begave sig ind i Gjestgivergaarden, rigtignok endnu altid med en Deel Modstræben; thi den Tykke knyttede flere Gange sine Næver, som om han søgte efter en værdig Modstander til et Bore=Parti.

„Majoren aflagde sin Beduindragt, lod sit altfor lange Skjæg studsse og, da vi saa et Par Dage efter første Gang i længere Tid spiste ved Table d'hôte, var det Første, der faldt os i Minde, den tykke Gentleman, der spadserede op og ned foran det dækkede Bord. Ved vor Indtrædelse studsede han og saa stift paa Majoren; et let, jeg kunde næsten sige, godmodigt Smil foer over hans tykke Træk, og heraf tog jeg Anledning til at gaae hen til ham for at tale om vort lille Mellemværende forleden, idet jeg yttrede, hvor uendeligt vi havde beklaget, at en af vore Tjenere paa utilbørlig Maade havde havt et Sammenstød med ham, og hvorledes vi ei heller skulde have undladt allerede dengang strax at aflægge ham vore Undskyldninger; dog havde han jo selv taget sig til Rette paa en Maade, som desværre havde gjort det umuligt for os at blande os i Sagen med venlige Ord. Den gamle Herre lo lystig

*) Lasfars eller Lascars, ojtindiske Matroser.

ved disse Ord, rakte mig Haanden og svarede: „Jeg er Dem i Sandhed taknemmelig, fordi De med saa stor Artighed kommer en gammel, hidsig Mand imøde. Min overordentlige Hidsighed skaffer mig kun altfor ofte lignende Dptrin paa Halsen. Fra Ungdommen af er jeg i høieste Grad irritabel, og de mange Aar, jeg har tilbragt i det indiffe Klima, have desværre ikke været istand til at affjæle mit Blod. Jeg er Sir Robert J* — vil De være saa god at sige mig Deres Navn og saa præsentere mig for Deres Ven“.

„Jeg nævnede mit Navn, førte ham hen til Majoren, som kom ham imøde paa Halvveien og smilende rystede hans Haand. „Var der noget Tilgiveligt i min Dptræden sidst“, sagde den gamle Engländer leende, „saa var det da det, at jeg ansaae Dem for en virkelig Beduin. Deres hele Ydre var mere end en Forklædning — det var den fuldkomneste Natur“. — „Indrømmer De mig det“, svarede Majoren, „saa vil De ogsaa finde det tilgiveligt, at jeg fuldstændig blev i Beduinens Rolle og tog mine Folk i Forsvar“. — „Lader os ikke tale mere herom“, sagde Sir Robert. „Jeg skylder den ubehagelige Historie megen Tak, fordi den har bragt mig saa behagelige Bekjendtskaber. Som jeg tilfældigviis har hørt, agter De at blive endnu en fjorten Dages Tid her, for saa over Alexandria og Malta at vende tilbage til Fastlandet. Det træffer sig virkelig charmant, og vil De som jeg, haaber jeg, at vi skulle gjøre en behagelig og fredelig Hjemreise sammen“.

„I dette Dieblif traadte hans Ledfager, den meget blonde Englænder, ind i Salen med to unge Damer.

„Ei, ei, Baron!“ bemærkede Diplomaten, „det var da i en forfærdelig Fart at I bleve indtagne af disse Englændere. Før havde den unge Gentleman rødt Haar, nu er han paa engang bleven blond“. —

„Ja, jeg vil tilstaae det reent ud, I have Ret. Haaret var egentlig rødt. Men mellem Bekjendte tager man det ikke saa noie. Han kom altsaa ind i Stuen, og begge de unge Damer vendte sig øieblikkelig til den gamle Herre og kaldte ham Pappa. Hvilken Lykke var det dog ikke, at vi havde forligt os med ham! Begge disse unge Piger — nu, jeg kan sige det i al Beskedenhed — vare deilige, velopdragne, i enhver Henseende med det fineste Væsen. Ogsaa kunde de en heel Deel Sprog, Tydsk, Fransk, Indisk, om hvilket sidstnævnte vi naturligviis ikke havde mindste Begreb. Vi bleve præsenterede og modtagne i Raade — i det mindste af begge Misserne. Den rødlig unge Mand, hvem man kaldte Neveu, syntes derimod ikke videre at glæde sig over det nye Bekjendtskab.

(Fortfættes.)

G. P. J. Krebs.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 13.

Løverdagen den 28^{de} Marts 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Mandagen den 30te Marts d. A., Eftermiddag Kl. 6, agtes en Repræsentantsforsamling i Selskabet afholdt i Efterslægtselskabets Gaard paa Østergade Nr. 52, i hvilket Møde, der i Overensstemmelse med Lovens § 34, foruden andre Sager, vil blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter m. m., og hvortil de Herrer Repræsentanter indbydes.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 10de Marts 1857.

C. Nothe. C. Clausen. J. C. Bondrop.

Mannestad.

En Hemmelighed.

Andet Capitel.

(Fortsat).

Svad enten han endnu ikke havde glemt det første Sammentræf, eller ogsaa han ønskede at være Alt for sine elskværdige Cousins — fort, han var stiv som en Bind. Mister B*, engelsk Officeer, stationeret i Indien, havde et Mars Permission for at ledsage sin Dufel. Dufelen havde beklædt en militair Commando-post i Indien, indlagt sig et hæderligt Navn, erhvervet sig uhyre Rigdomme, og vendte nu for bestandig tilbage til sin D.

„Jeg kan forsikre Eder, at vi begge to, baade Majoren og jeg, ved Bordet vare den personificerede Elskværdighed, og vi stege begge saa betydeligt i den gamle Herres Gunst, at han indbød os til en Spadferetour om Estermiddagen til Schuwra.

„Harde I Hensigter med de unge Damer?“ spurgte Diplomaten. — „Det er et Samvittigheds-spørgsmaal og egentlig umuligt at besvare. Kun maa jeg med nogen Indiscretion tilstaae, at den gode Major om Aftenen efter den Dag svor paa, at hans Hjerte aldrig før havde været saa berørt, og at han ikke vidste, hvad der kunde skee“. — „Den gode Major!“ svarede denne leende. „Sig dog hellere den gode Baron! Stod du ikke hele Natten i Vinduet og saae paa Maanen og

sukkede og bedrev en heel Deel lignende poetisk Affindighed?" — „Om vi altsaa virkelig havde Hensigter“, vedblev Baronen i sin Fortælling, „saa kunde I vel tænke, kjære Venner! at vi vel toge os iagt for at lade os mærke dermed. Den gamle Herre var en forunderlig Snegl. Hvad hans Hidsigthed angik, som han selv havde tilstaaet os, saa overfired den enhver Grændse af det Tilladelige, ja, af det Sømmelige. Et Ord, en Mine, som mishagede ham, kunde pludselig bringe ham ud af Humeuret og gjøre ham til et sandt Uhyre. Saa blev han mørkerød i Ansigtet, hans hvide Haar reiste sig som Børster; Neveuen hostede forlegent og begge de unge Damer saae forfækkede og skjælvende ned paa deres Tallerkener. Det første Optrin af den Art fandt allerede Sted ved Bordet, da Opvarteren — han havde forlangt Hochheimer — bragte en Glaske ret god Rüdeshheimer. Han smagte en Draabe og sagde i en fortrædelig Tone: „Det er ingen god Hochheimer!“, hvortil den ulykkelige Opvarter tillod sig den Bemærkning, at det netop var en fortrinlig Dvalitet. Et Secund — og han havde Glas og Dvalitet lige i Synet. Det traf op med alle mulige Tegne til et voldsomt Tordenveir, og Sir Robert fastede et udfordrende Blik hen til begge sine Døttre ligesom ogsaa til Neveuen, om der maaskee ikke kunde findes et Dffer, som istedetfor den bortflygtede Opvarter var værdigt til et Angreb. Der indtraadte en pinlig Pause, indtil Majoren fik det dristige, men floge Indfald paa sin djerve, usor-

færdede Maneer at gaae lige ind paa Livet af Tigeren. Han tog prøvende en Slurk, satte Glasfjet igjen ned og sagde: „Det er rigtignok ingen Hochheimer, men det er virkelig en fortrinlig Dvalitet. O, bedste Sir Robert! lader os ikke tabe Humeuret for en Bagatel's Skyld. Et andet Glas — og saa flinke vi paa en lykkelig Ankomst til England“.

„Begge Misserne og Neveuen vare nærved at tabe baade Næse og Mund ved et saadant Mod. Det traf ogsaa et Dieblif i den gamle Generals Haand, og det saae ud, som om det kostede ham en Deel Besvær at blive enig med sig selv, om det skulde være en Flaske eller et Ragoutsfad, han nødvendigviis maatte erpedere hen i den anden Ende af Salen. Men Majoren saae saa fast og paa en eiendommelig Maade smilende paa ham, og holdt sin Haand hen imod ham, den samme Haand, som den gamle Herre for nylig havde gjort Bekjendtskab med, at han pludselig syntes at komme paa andre Tanker, drog et dybt og lydeligt Suf og endelig sagde: „De har Ret, Hr. Major! det er ikke værdt at blive saa hidtig over Bagateller! Fanden tage den Slyngel af Dpvarter!“ — „Lad ham det!“ svarede vor Ven, og hermed var Sagen bilagt. De stakkels unge Damer aandede igjen frit, og den Ældste, Miss Eleonore, hævede sine store, mørke Dine langsomt i Veiret og tillynede Majoren et Blik, eller rettere sagt en heel Legion Blikke sammentrængt i et Secund, et Blik, i hvilket der var et saadant Ud-

tryk af Taknemmelighed og Høiagtelse, at jeg viebliffelig var paa det Rene med mig selv“.

„Dg i hvilken Henseende var du paa det Rene med dig selv?“ spurgte Greven. — „I den, at hvis jeg skulde faae ifinde at have alvorlige Hensigter med en af de to unge Damer, det da ikke blev Miss Ellen“. — „Dg han blev sin Beslutning tro!“ tilføiede Majoren og de tre Venner loe hjertelig.

„Jeg har kun“, vedblev Baronet, „fortalt dette lille Tilfælde for eengang for alle at give Eder det rette Begreb om den gamle Herres Hidsighed. Saa-danne Scener opførtes hver Dag, ja stundom hver Time, og da optraadte enten Majoren eller jeg som et Slags Sikkerhedsventil for Damerne eller som en Lyn-afløder. Næste Gang tog jeg naturligviis Sagen paa mig“.

„Baronet vilde ogsaa have et Blik“, meente Diplomaten. — „Dg han fik det“, bemærkede Majoren. — „Ja vist! vi levede forsaavidt meget behageligt sammen med Undtagelse af Neveuen. Han kunde naturligviis ikke finde sig i, at vi steg i den gamle Generals Gunst, og dertil havde han en Dag den uheldige Idee, at ville overtage vor Rolle ved et Bredes-udbrud af Onkelen. Men det spændte saa ynkeligt af for ham, at Miss Therese, den anden Datter, viebliffelig lod mig hente“.

„Miss Ellen havde sendt Bud efter mig“, sagde Majoren tørt.

„Jeg kom imidlertid først og jeg maa tilstaae, det kostede ikke liden Umage at faae Neveuen ud af Stuen. Den gamle General gif snysende omkring ham ligesom Løven omkring sit Dffer, og var i Førstningen intet mindre end behagelig mod mig, fordi jeg friede Dfferet ud af hans Kløer“.

„Baronen fortæller overordentlig behageligt og forstaaeligt“, bemærkede Diplomaten her. „Miss Therese sendte Bud efter ham, Miss Ellen efter Majoren — vi vide nu, hvorledes Eagerne stode“.

„Ja, nu er det heller ikke nogen Hemmelighed mere“, svarede Fortælleren. „Dengang var det en af farligste Art. Thi hvad de to Døttre angik, saa forstod Sir Robert ikke den mindste Spøg, og selv den stakkels Neveu, som en smuk Dag havde dristet sig til at nærme sig sin nydelige Cousine med en noget for stor Fortrolighed, var paa et hængende Haar bleven sendt tilbage til Indien. Desuagtet tør jeg ikke nægte, at vi snart mærkede, hvorledes vi ved vor Elskværdighed og vor heldige Methode med Hensyn til Papas Behandling vare stegne i de unge Damers Gunst, naturligviis kun forsaavidt som en Dame af Opdragelse lader sig mærke med Eligt. Og fint opdragne vare de og dertil naturlig hjertelige, — det gjør mig i Sandhed ondt, at jeg ikke er i Stemning til ret at udbrede mig over Miss Thereses og Miss Ellens Roes“.

„Vi forstaae din Smerte!“ sagde Greven smilende. „Men vi erklære tillige høitidelig vor Overbeviisning

om, at du ikke er istand til at give et Billede af de to Damer, som ikke deres elskværdige Virkelighed maatte overgaae tusinde Gange“.

Baronen bukkede takkende og fortsatte, som det syntes, langt mere beroliget. „I Indien lærer man at tale med Dinene og gjøre sig forstaaelig ved Tegn. Vi lærte begge som ivrige Disciple og forstode snart vore Lærerinder. Lykkeligviis forstod Papa os ikke. Thi uagtet han ogsaa havde sit Tegnsprog og hyppigt nok anvendte det, saa var det dog meget forskjelligt fra Døttrenes, — haandgribeligt og forstaaeligt, et fuldkommen andet Alphabet. Neveuen derimod syntes ogsaa at have maneuvreret i Indien paa den Mark, vi havde vovet os ud paa, og, uagtet vi toge os saa meget som muligt iagt, forstod han dog paa sin Side nu og da et veltalende Blik og aflurede os Sandheden af et Haandtryk, der skulde see ligegyldigt ud, men var intet mindre end det. De fjorten Dage, som vi endnu bleve i Kairo, gik imidlertid temmeligt lykkelig hen. Naar jeg siger „temmelig“, saa mener jeg dermed, at vi vel bleve sikke for Dydagelse, men at vi derimod uagtet den store Hede oplevede et Par meget kjølige Dage hos vore Damer“.

„Aa ja!“ lo Majoren, „hvor de dog faae suurt til os!“ — „Ja vist gjorde de!“ vedblev Baronnen. „Og deri var atter Fættrenes Skyld. Som videbegjærlig Rejsende maa man gjøre Alt med, og derfor toge vi ikke i Betænkning at modtage en Indbydelse til en

Aftenunderholdning, ved hvilken de arabiske Dandsere viste sig. Majoren begik den Uforsigtighed at tage den blonde Gentleman med, og Enden paa Historien var, at denne Morgenen efter søgte at opmuntre den Gamle ved en Fortælling om hvad der var passeret. Nu kan jeg ikke vide, om en af de unge Damer har luret i Sideværelset — saa meget er vist, vi fik Sneeveir i Egypten". — „Var den Aftenunderholdning da saa overordentlig farlig?" spurgte Legationssecretairen nysgjerrig. — „O nei saamænd var den ei. Der var kun et Par Nationaldandse, som efter europæiske, navnlig efter engelske Begreber syntes ikke ganske at holde sig indenfor Grændserne af det Sædelige og Tiladelige, f. Ex. Bidandsen".

„Men for Pokker", sagde Greven; „vi maae vide, hvad Bidandsen er".

„Bidandsen udgjør for det Meste en saadan Aftenunderholdnings Finale. Som det Skjønneste i Orientalernes Dine bliver den gjemt tilsidst.

(Fortfættes.)

C. P. J. Krebs.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 14.

Løverdagen den 4^{de} April 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

En Hemmelighed.

Andet Capitel.

(Fortsat).

„Ja, I kjende jo disse arabiske Dandsrinder? — det er unge Piger paa imellem fjorten og atten Aar, udmærkede ved deres mageløst smidige, slanke og deilige Legemsbygning. Deres Teint er temmelig lys i Sammenligning med den sædvanlige ægyptiske, omtrent som Sicilianerinderne. De bære vide, med Guld og Sølv broderede Silkebeenklæder, af hvid eller blaa Farve, som dog i Modfætning til de øvrige Orientalerinders ikke ere sammensnørede fornedet, men slagre frit omkring

de meget smaae og nydelige Fødder. Overlegemet er bedækket med den bekjendte, i utallige Folder lagte, gule Silkehemise, over hvilken de bære et Slags Vest eller Livstykke, som er meget nedringet, i Almindelighed violet og paa Brystet lige ned til Hosterne besat med Guld-tresser og Dvaaster. Et rødt Silkebælte, som sidder meget stramt om Livet, forbinder Chemise og Livstykke; som Overstykke bruge de en lille Trøie af rød Silke med Sølvbroderier og hvide Polkaærmer. Disse naae udover Fingrene uden at være bundne ved Haandledet, og derfor slagre de ned, naar Hænderne løstes i Beiret, og vise nogle meget velskabte Arme, smykkede med glimrende Armbaand af Guld og Sølv“.

„Efter denne din Beskrivelse“, meente Diplomaten, „kan jeg just ikke tage de to Damer det saa ilde op, at de ikke anfaae denne Aftenunderholdning saa særdeles paasfende for Eder“.

„Stille! lad os høre mere om Bidandsen“.

„Na, Sagen er sig selv meget simpel, og kan ret godt sees for en Gangs Skyld. Den ene Dandserinde begynder Dandsen og saa følge de Andre. Grundideen til denne eiendommelige Tour er en Bi, der surrende kommer flyvende ind i Bærelset og pludselig skjuler sig i en af Dandserindernes Dragt. Hun bliver forstræffet, snoer sig omkring som en Slange for at see, hvor Dyret er skjult. Nu opdager hun den paa sin Hals. Hurtigt kaster hun sin Trøie af, hun haaber at have fanget Bien deri. — Men forgjæves; den er sluppen

længere ind. Nu følger ogsaa Livstykket i samme Hensigt — Atter forgjæves! Og saa gaaer hun videre og saa er Historien ude“.

„Jeg lader mig næste Gang forsætte til Kairo“, sagde den unge Diplomat eftertænkende.

„Som jeg har fortalt Eder“, vedblev Baronnen, „havde Fættren ladet et Par Ord falde om denne Bidsands hos sin Onkel. Den gamle Sir havde glædet sig ganske usigelig derover, og for at gjøre vor Stilling ligeoverfor sine Døttre endnu meget vanskeligere, drillede han os daglig med denne Historie. Saa ofte vi sad ved Bordet, surrede han som en Bi og forfikkrede leende, man kunde slet ikke mere hytte sig for disse Insekter. I Grunden beklagede han hjerteligt, at han ikke selv havde været med.

„Endelig forlode vi Kairo og gik ombord paa en Nildampbaad til Alexandria. Det var en henrivende Tour, navnlig vare Nætterne prægtige og deilige. Fra den stikkende Hede i Kairos Gader svømmede vi nu bort paa det kjoelige Vand; en forfriskende Nattervind kom os imøde, gennemtrængt af Bellugt; vi indaandede den med Begjærighed. Under os havde vi Nilens brede, majestætiske Speil, denne glatte, glindsende Vandflade, over os den evig klare Himmel, som navnlig om Aftenen ved Solens Nedgang straaledede i en ubeskrivelig, prægtig Id. Dertil den for os Europære fremmede Flodbred, de lyse Palmeskove paa denne og imellem disse de besynderlige ægyptiske Landsbyer, de

rolige, drøvtyggende Kameler, der laae og speculerede med saa stor Eftertanke, de svære Bøfler, som Heden havde jaget ud i Vandet, og af hvilke man ikke saae andet end den brede Ryg og Kæmpehovedet, der hævede sig forbausset og lod høre et dumpt Brøl, naar vi brusede forbi; dertil Hundreder af phantastisk hvidtflædte Menneffer, der løbe ned til Flodbreden, naar vi nærmede os denne, for at see paa det vidunderlige Ildskib og de rullende Vandhjul; og saa de yppigt grønne Marker — alt dette gjorde et ubeskriveligt Indtryk paa os, men dog intet som Landskabet selv i Nattens Stilhed. Man følte sig sat tilbage i sin Ungdom, man drømte igjen som dengang efter Læsningen i Tusind og en Nat. I den Stemning, med Hjemmet, som vi ilede imøde, foran os, med de deilige, elskelige Bøfener, hvis Hjerter vi havde vundet, ved vor Side — det er i Sandhed tilgiveligt, om ogsaa meget uklogt, at vi tilfidesatte Forsigtigheden og som Følge deraf bleve opdagede af den gamle General.

„Hvor langt han egentlig var kommen i sin Opdagelse, kan jeg ikke sige med Sikkerhed. Havde han seet, hvorledes jeg i Maanestinnet med Varme havde kysset Miss Thereses Haand, eller havde han bemærket, hvorledes Majoren sad og talede saa fortrolig med Ellen ved Roret? Vi havde ikke lagt Mærke til ham, og han maa være kommen op paa Dækket og igjen have forladt det, listende og forsigtigt, saaledes som han maaskee var vant til fra de indiske Krige. Ogsaa er

jeg overbeviist om, at Fættøren ved denne Leilighed havde tilladt sig en eller anden Kjærligheds gjerning. Dog hvorom Alting var, forraadte vare vi nu engang, og vi bemærkede det strax næste Morgen, da den gamle General viste sig for os som en, hvem det kostede den største Overvindelse, ikke i det mindste at gjøre et Forsøg paa at kaste os begge i Rilen. Hvad der i høieste Grad forundrede os, var, at der desuagtet ikke fulgte nogen heftig Erklæring. Vi ville faae at see, at Sir Robert manœvrerede som en flog General. Fra Alexandria maatte han afsted; en stor Deel af hans Bagage og Tjenerstab var allerede ombord; desuden havde han Forretninger paa Malta, der gjorde ham det umuligt at gaae over Triest eller Constantinopel.

„Han tvang sig imidlertid mod os paa en ganske ubegribelig Maade. Den første Dag spankulerede han rigtignok alene om paa Dækket, med Hænderne paa Ryggen, uden at værdige os et Blik, og snøs dertil omkaps med Dampmaskinen. Men allerede om Aftenen begyndte han at tve op, drak sit Glas Biin i Selskab med os, ja gif endog saa vidt i sit Hykleri, at han den næste Morgen igjen begyndte paa at surre og interessere sig for Bidandsen. Det var klart, at han havde taget sin Beslutning. Og at denne ikke var gunstig for vore Duffer, kunde vi slutte deraf, at begge Damerne ikke viste sig paa Dækket uden i hans eget eller Reveuens Selskab. Endelig naaede vi Alexandria,

Det var om Fredagen; Dampskibet til Europa skulde gaae tidlig om Søndagen.

„Den gamle General“, fortalte Baronnen videre, „anmodede os om at tage ind med ham i samme Hotel, og det kunde vi jo ikke have Noget imod. Underveis, fra Havnen og ind i Byen, talte vi naturligviis med de unge Damer; dog holdt Sir Robert sig altid paa Siden af os, og engang, da jeg pludselig saae hen paa ham, gjorde han et Anstigt til mig, ved hvilket jeg uvilkaarlig kom til at tænke paa en Tiger, der klapper sit sikkre Bytte med indtrukne Kløer. Men for Fanden! tænkte jeg; vi ere da ikke i Indien! — Døttrene behandlede han temmelig strengt og raat, og det var i det Hele utaaleligt, hvorlidet han i sin Hidsigthed generede sig. Det var umuligt baade for Majoren og mig paa nogen Maade at tale ham tilrette. Vi havde mistet al Magt over ham, og det var tydeligt, at den rødlig Gentleman godtede sig.

„Tidlig om Lørdagen modtog vi en Indbydelse til at spise til Middag hos Sir Robert. Vi vare inviterede til Kl. 4, Kl. 6 skulde vi være ombord. „Mine Herrer“, sagde han med straalende Ansigt og triumpherende Mine, da Suppen blev sat paa Bordet, „endnu engang ville vi have en behagelig Middag sammen. I Morgen ere vi maaskee søsyge og vi har fire Dage til Malta“. Det var en fortræffelig Diner, Vinene vare udsøgte og tilsidst fik vi et Glas af Sir Roberts eget Glasfoder for at drikke paa Afskeden fra

Africa og en lykkelig Hjemreise. Derpaa gif vi paa vore Bærelser, og lode vort Løi bringe ombord.

„Jeg kan ikke forklare min Tilstand, men jeg var høist besynderlig tilmode. Jeg havde ikke drukket mere end et Par Glas Rødviin og Champagne, og dog steg Blodet mig stærkt til Hovedet; Alt dreiede sig i den Grad omkring mig, at jeg oftere maatte holde mig ved et Bord eller en Stol. Majoren, som har en ulige stærkere Constitution, saae forfærdelig bleg ud og sporede en forunderlig Bevægelse i Maven. Vi saae forbausede paa hinanden, men der var ingen Tid at spille, vi maatte afsted.

„Uagtet vi havde besluttet at gaae ned til Skibet, saae vi os dog nødsagede til at tage en Bogn. Den gamle General var allerede borte, og da vi kom til Skibsbroen, fravlede han just op ad Falderebstrappen og forsvandt bag Relingen af det høie Skib. Vi gif i Baaden og følte os i det høieste Stadium af Søsnyge. Da jeg krøb op ad den steile Trappe, løb den kolde Sved ned over mit Ansigt, Haaret klæbede fast paa min Pande. Majoren havde ligeledes ondt som en Hund; dog befandt han sig altid nogle Grader bedre end jeg. Vore Tjenere, der ventede os ombord, bleve forfrækkede ved Synet af os; imidlertid troede de gode Sjæle, at det var det første Anfald af Søsnygen, og de stuede os derfor saa hurtigt som muligt ned i den for os bestemte Kahyt. Og saa kastede vi os i vore Køjer — Majoren laa foroven og jeg forneden. Uagtet vi

vare yderst daarlige, udværede vi dog et Par Bemærkninger angaaende vor Tilstand, og Resultatet af vore Betragtninger, som vi, overbeviste om sammes Umulighed, leende meddeelte hinanden, var — at Sir Robert paa den elskværdigste Maade af Verden havde forgivet os, for saaledes at befordre os ind i Himmelen istedetfor i sine Døtters Arme.

„Min Tjener traadte i det Dieblik ind og meldte med et bedrøveligt Ansigt, at Capitainen ønskede at see de to Herrer, der vare opførte paa Passageerlisten som Baron den og Major den. Jeg lod ham svare, at det var os umuligt at staae op, vi haabede imidlertid næste Morgen, forfriskede af Sølusten, at skulle kunne gjøre ham vor Opvartning. Strax efter kom Capitainen selv ned og bag efter ham en lille tyk Gentleman med en graa Paryk og blaae Brillen — Skibslægen. Capitainen havde flere Papiere i Haanden, læste i dem og sagde: „Hr. Major S*“ — „Her!“ — „Hr. Baron A*“ — „Her!“ — „Jeg maa paa det indstændigste anmode de Herrer at staae op et Dieblik og følge med mig op paa Dækket“.

(Fortsættes.)

C. P. J. Krebs.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 15.

Løverdagen den 11^{te} April 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

En Hemmelighed.

Andet Capitel.

(Fortsat).

„De seer nok, Hr. Capitain! at det er os umuligt“, svarede Majoren; „vi have lagt os, fordi vi ikke ere vel“. — „Netop derfor maa jeg faa meget mere staae derpaa, mine Herrer!“ sagde Capitainen, og Doctoren løftede Hovedet i Veiret og trykkede Brillerne fastere ind imod Dinene. — „Men, min Herre!“ vedblev Majoren med større Hidsighed, „jeg har endnu aldrig hørt, at man tvinger Syge til at staae op af deres Senge! Tillader Deres Skibsreglement Dem at be-

handle Passagerer saaledes?" — „Passagerer ikke“, svarede Capitainen roligt; „men Skibet ligger endnu i Havn, og de Herrer ville ikke kunne fremvise nogen Billet“. — „Fordi vi havde ifinde“, tog jeg med svag Stemme tilorde, „at tage Billet ombord, saaledes som altid er Tilfældet“. — „Jeg maa bede!“ sagde Capitainen med stærkere Betoning. — „Hvad skal dog det betyde?“ brusede Majoren op. — „Bliver blot ikke hidstige, mine Herrer!“ sagde derpaa Doctoren i en beroligende Tone. „Capitainen er i sin fulde Ret. Skibsreglementet forbyder os at tage Syge ombord i Skibet. De ville behageligst erindre“, tilføiede han stammende, „at Pesten netop for Diebliffet græsserer meget stærkt i Alexandria“.

„Det var ganske sandt, og det skulde vi behageligt erindre, forlangte det Utskift af en Doctor.

„„Uh!“ raabte Majoren ned til mig. — „Hu!“ svarede jeg op til ham paa Tydsk; „det er da en forbandet Historie“.

„Derpaa vendte jeg mig om til Capitainen og sagde: „„De kan være ganske rolig, min Herre! vi maae have nydt noget Ufordøieligt. For to Timer siden vare vi fuldkommen raske“ — „Pesten kommer meget hurtigt, min hjære Herre!“ bemærkede den forbandede Doctor. „Den overfalder det sundeste Menneske, og fire Timer efter er han død“. Med disse Ord tog han en Priis, slog rolig paa Laaget af sin Daase og tilføiede til Søofficeren: „Jeg vil netop ikke

paastaae, at dette er Tilfældet med de to Herrer her, men Sagen er altid mistænkelig". — „Jeg har Sø-
 ondt!“ raabte Majoren rasende, „og skal strax bevise
 det!“ og derpaa rakte han efter det unævnelige Møbel.
 Capitainen traf paa Skuldrene og sagde: „Der er In-
 gen, som bliver søsyg, naar Vandet er som et Stue-
 gulv og naar Skibet ikke bevæger sig det mindste.
 Mine Herrer!“ — tilføiede han i en bedende Tone —
 „De ville ikke bringe mig i Ubehageligheder. Jeg er
 overbevist om at have de fuldendteste Gentlemen for
 mig, den ene af Dem er endog Officeer; læs blot mit
 Reglement: det befaler med korte og tydelige Ord,
 uden Persons Anseelse at tilbagevise Enhver, der kom-
 mer upasselig ombord paa de orientalske Stationer.
 Vi have hundrede og tyve Passagerer her i Skibet,
 og selv om jeg nok saa gjerne vil troe paa, at mine
 Herrer ere uden Fare, kan jeg dog ikke udsætte mig
 for Muligheden af at tage Pesten med mig. Iøvrigt
 staaer det Dem frit for, øieblikkelig at klage over mig
 i Alexandria. Jeg vil dog vel ikke for ingen Ting
 sætte min hele Stilling paa Spil“.

„Hertil var Intet at svare, og, for at fatte mig
 i Korthed, vi maatte forlade Skibet. Man firede os
 tilligemed vore Sager ned i en Baad, som endnu af
 en Hændelse laa der, og i samme Dieblik som vi
 stødte fra, hivede Damperens Matroser Ankeret op.
 Intet Spor nogetsteds af den gamle General, af hans
 Døttre, og jeg for min Person var ogsaa meget for

daarlig til i det Dieblif at tænke mere derpaa. Men Majoren fogte af Raseri. Nu begyndte Damperen at bevæge sine Hjul, dreiede sig langsomt om og foer afsted. Da jeg bedrovet saae efter den, troede jeg at opdage noget Hvidt i det ene af Kabytvinduerne — af! maaskee var det Thereses Lommetørklæde, maaskee ogsaa den gamle indiske Barbar's hvide Nathue.

„Vi toge nu hjem, gik tilsengs og lod en Læge komme. Denne forordnede noget varm Hyldethee og, da der derefter indtraf noget hvøist Naturligt, meente han, at vi maaskee havde nydt noget Ufordøieligt eller ogsaa ved Uforsigtighed faaet et Brækmiddel i os. Begge to, nemlig Majoren og jeg, saae forbausede paa hinanden og den Ene søgte at læse den Andens Tanker i hans Dine. Vi vare enige om, at Sir Robert havde spillet os en skammelig Streg. Hvad skulde vi gjøre? — støie, rase derover? anklage ham for Generalconsulen? — Hvad skulde det kunne føre til? — Vi gjorde det Klogeste, vi kunde gjøre, vi takkede Doctoren for hans Uleilighed og erklærede ham, at han havde fuldkommen Ret, vi maatte vistnok af lutter Uforsigtighed have faaet et Brækmiddel i os, og derpaa begyndte vi trods vor Ulykke at lee, saa Taarerne randt ned af Kinderne paa os. Saalænge Verden har staaet, har en Papa endnu aldrig opereret med større Kraft og med større Held imod sine tilkommende Svigersønner. Han havde forstaaet at bringe os iland igjen og idetmindste forsøgt at gjøre os latterlige.

„Men det er allerede sildigt“, afbrød Baronen sig selv, idet han tog sit Uhr frem. „Jeg skal absolut et Sted hen“.

„Men din Historie er da endnu ikke tilende?“ spurgte Diplomaten. „Du har vaft vor Nysgjerrighed uden at tilfredsstille den“.

„Det er sandt“, bemærkede Greven. „Har du Forretninger, vil jeg ikke holde paa dig, hvor ondt det end gør mig, i Aften at maatte give Slip paa dit Selskab. Men din Historie kan umuligt være endt, og vi maae vide, hvorledes J kom bort fra Alexandria“.

„Det er ikke mere end billigt“, svarede Baronen, idet han stod op; „i Morgen efter Middag er jeg aldeles til Tjeneste igjen“.

„Ja, jeg møder“, sagde Legationssecretairen. „Naar man har en syg Ven, er det en herlig Undskyldning for at blive borte fra en eller anden kjedsommelig Soirée. Majoren kommer vel ogsaa?“

„Naturligviis“, svarede denne, idet han satte sig tilbage i Lænestolen, medens de Andre toge deres Hatte. „Har du isøvrigt ikke Noget derimod“, henvendte han sig til Bærten, „saa ryger jeg først min Cigar ud her hos dig. Min Kone venter mig ikke saa tidlig —“, og med det samme kastede han et prøvende Blik paa Greven, som takkede ham med en venlig, ja hjertelig Mine og derpaa trak i Klokkestrengen, hvorefter en Tjener viste sig, som aabnede Døren til Forværelset for de to andre Herrer, hvor de sandt deres Overtøi.

„Altsaa i Morgen“, raabte Baronen; „henimod Klokken syv skal jeg møde. — God Nat!“

„Adieu, Baron!“ sagde de to Herrer, der bleve tilbage, og dermed blev Døren til Forværelset igjen luffet.

Tredie Capitel.

Svori vi høre noget Nærmere om en Duel, som ogsaa, at Krigsministeren føler en Trykken i den venstre Side, og hvorlunde Grevinden skjuler en Hemmelighed.

Majoren sad i sin Lænestol, og Greven spadserede nogle Dieblikke op og ned i Værelset. Da han igjen nærmede sig til Kaminen, løftede Førstnævnte Hovedet i Veiret og sagde: „Det er dig da med, at jeg er bleven?“

„Fuldkommen, min kjære Ven!“ svarede Greven med et paa en Maade smerteligt Smil. „Vi to forstaae hinanden. Jeg er inderlig glad, fordi du er bleven; uagtet jeg egentlig ikke har nogen Hemmelighed for de Andre, saa kan jeg dog ikke tale saa frit og aabent til Nogen som til dig“.

„Der er noget i Veien med dig!“ bemærkede Majoren i en Tone, der tydelig viste, at han ikke tog Feil.

„Ja“, svarede Greven.

„Du er ikke lykkelig“.

„Det vil jeg egentlig ikke sige; men jeg er bange for at blive ulykkelig“.

„Na, min Ven! Du lider af Ængstelser? ja, det er en slem Sygdom. Bliver du engang angreben af den, saa faaer du ikke en rolig Time mere, om du ogsaa lever under de bedste, behageligste Forhold. — Ængstelser? — Ja! hvad kan et Menneſte ikke finde paa at ængſte ſig for? Du ſtaaer op om Morgenen ſund og fornøiet, men er ulykkelig, fordi du er ængſtelig for at blive ſyg i Løbet af Dagen. Du ſætter dig op paa en ung, munter Hæſt; men din Lyſt til at ride er pludſelig forbi, fordi du ængſter dig for alle de Tilfælde, der muligen kunde møde dig. Det er de ſædvanlige og ſørgelige Arter af Ængſtelſer, ſom ſelv de modigſte Mænd kunne have, uden at man tør beſkylde dem for Frygt. Men hvorfra komme de? Fra mere eller mindre angrebne Nerver, fra en ſøvnløs Nat eller andet Lignende. — Nei, ingen Ængſtelſer uden gyldige Grunde dertil!“

„Jeg har rolig ladet dig tale ud“, ſvarede Greven, „uden at du før viſte mig den ſamme Tjenefte. Naar jeg ſagde, jeg er bange for at blive ulykkelig, ſaa vilde jeg have tilføiet: og jeg har mine Grunde dertil“.

„Ja — det er en anden Sag! — Tilgiv mig, jeg vil rolig høre dig“.

„Du ſeer, jeg bærer Armen i Bind“, vedblev Greven. „Jeg har havt en lille Duel. Jeg ſaae mig foranlediget til at verſe et Par Kugler med en ung Mand, hvem jeg ſaa godt ſom ikke kjender. Det var

en ubetydelig Historie, og jeg indseer vel, at jeg maa skee havde Uret“.

„J at frygte Noget“, afbrød Majoren.

„Na, derom kunde der ikke være Tale!“ svarede Greven og reiste sig stolt. „Idetmindste ikke i den Mening, du tænker paa. Sagen var simpel den: jeg kom med min Kone i Soirée hos ***. Min Kone traadte først ind, jeg gik bag efter hende. To Rækker unge Herrer, saaledes som det desværre nu er Mode, lode os passere igjennem sig, og jeg ærgrede mig alle rede over, at de saa hensynsløst overgloede min Kone“.

„Det var galt af dig. I vor Tid havde vi gjort det samme“.

„Nogle af dem havde endog taget Vognetterne frem — og det har jeg aldrig gjort i min Tid. — Imidlertid, min Kone gaaer foran, jeg følger efter; jeg maa tilstaae, de unge Mennesker hilste ærbødigt, men paa eengang forekom det mig, at En af dem paa en usædvanlig forbindelig Maade smilede til min Kone“.

(Fortsættes.)

C. P. J. Krebs.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 16.

Løverdagen den 18^{de} April 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. G. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 26de Marts 1857 afholdtes Repræsentantmøde i Selskabet, i hvilket 47 Repræsentanter vare tilstede, og blev da Følgende foretaget og besluttet:

1. Forsamlingen underrettedes om, at det i Anledning af det sidste Administrationsskifte ved Hr. Capitain Stægers Dødsfald og Hr. Urtekræmmer J. G. Bondrops Valg til Administrator lodbestemte Eftersyn af Selskabets Effecter, Penge m. v. har fundet Sted den 27de Januar sidstleden ved de dertil valgte Medlemmer af Selskabet, nemlig Dhrr. Oberst v. Glahn,

Justitsraad Stiernholm og Statsraad Salicath; ved dette Eftersyn befandtes Alt i behørig Orden og Rigtighed, hvorom bemeldte Herrer have meddeelt deres Tilstaaelse i Administrationens Forhandlingsprotocol.

Ifølge dette Eftersyn bestode Selskabets Midler den 31te Decbr. 1856 i:

- a. Et Indtegnelsesbeviis af 22de Febr. 1827, Folio 450, fra Directionen for Statsgjælden og den synkende Fond for indleverede Statsgjældsobligationer, stort 100,000 Rd.
- b. Nationalbankens Recipicer for de i Banken deponerede, Selskabet tilhørende Obligationer af det dansk- engelske 3 pCt. Laan med tilhørende Rentecoupons fra 31te Marts 1857, nemlig:

8 Obligationer à 250 Rstl.	2000 Rstl.	
43 dito à 100 --	4300	—
		————— 6300 Rstl.
- c. Samtlige Obligationer fra Selskabets Medlemmer for de dem bevilgede rentefrie Laan, til Rest 13,584 Rd.
- d. Den af Silke- og Klædehandler J. H. Lunds Bo til Selskabet udlagte Panteobligation, udstedt af Gaardmand Jens Mortensen i Glostrup, stor 400 Rd.
- e. En Contrabog med Kjøbenhavns Sparekasse lydende paa den deri indsatte Sum 5,600 Rd.
- f. Den contante Kassebeholdning 824 Rd. 9 f.

2. Administrationen har modtaget en Skrivelse af 3die Februar d. A. fra Executores testamenti i afgangne Justitsraad Gibeschütz's og efterlevende Enkes Bo, tilligemed Gjenpart af disses Testamente, dateret 20de Juni 1853, ifølge hvis § 11 der er tillagt det forenede Understøttelses=Selskab et Beløb af 100 Rd. aarlig, ligesom det ved bemeldte Testaments § 17, med Hensyn til et Reservefond under Navn af „Simon Aron Gibeschütz's Reservefond“, er fastsat: at saalænge det Tilskud, som Aar for Aar tilflyder Fondet, ikke overstiger 2,000 Rd., skal det aarligen i lige Parter deles mellem det mosaiske Præmieselskab og det forenede Understøttelses=Selskab, for at anvendes til rentefri Laan.

I sin Svarskrivelse af 11te Marts d. A. til Executores testamenti har Administrationen udtalt Selskabets Erkjendtlighed og Tak for Testators velgjørende Sindelag imod samme, samt udbedt sig nærmere Meddelelse om, naar den i § 17 Selskabet tillagte Sum vil kunne ventes udbetalt. Det i § 11 tillagte Legatbeløb af 100 Rd. er allerede kommet det tilgode, idet Beløbet for Halvaaret fra Juni til Decbr. 1856 er anvist til Udbetaling.

Administrationen indstillede, at de saaledes Selskabet tillagte 100 Rd. aarlig under Navn af „S. A. Gibeschütz's Legat“ henlægges under Pensionersfondet, saaledes at 4 Pensionister à 25 Rd. aarlig nyde godt deraf (cfr. Lovens § 15), samt at der med det, ifølge Testa-

mentets § 17 legerede Beløb, naar dette i sin Tid maatte indkomme, forholdes efter Testamentets Indhold, saaledes at Beløbet anvendes til rentefri Laan.

Forsamlingen bifaldt disse Indstillinger.

3. Efter Administrationens Indstilling bevilgede Forsamlingen Selskabets Kasserer og Bogholder et Dyrtdstillæg af 100 Rd. for indeværende Aar hver og de 4 faste Budde hver et Gratiale af 50 Rd.

4. Forsamlingen meddeelttes derefter følgende Ud-
sigt over Selskabets Tilstand og Virksomhed i Aaret 1856.

a. Ved Udgangen af Aaret 1855 var Antallet af Selskabets Medlemmer.....	282 7	
indtraadte i 1856.....	112	
		———— 2936
derimod døde.....	37	
udmeldte.....	32	
udslattede.....	9	
		———— 78
altsaa Medlemsantallet den 31te Decbr. 1856...	2858	
deraf betalende.....	2688	
Pensionister.....	166	
Budde.....	4	
		———— 2858

I Aaret 1856 understøttedes 552 Personer med et Beløb af 17,151 Rd. 24 $\frac{1}{2}$., nemlig:

Penſioner og Livrente til 167 Perſoner med 5,371 Rd. 24 ſ.			
Gratificationer	334	— —	4,380 — = —
Rentefri Laan	51	— —	7,400 — = —

552 Perſoner med 17,151 Rd. 24 ſ.

b. Efter den balancerede Status over Selskabets Formue udgjorde denne ved Udgangen af Aaret 1856 172,552 Rd. 87 ſ. (ved Udgangen af Aaret 1855 171,454 Rd. 69 ſ.).

Selskabets Activer er i 1856 forøget ved Indkjøb af Lstl. 100 i en danſk=engelliſk 3 pCt. Obligation.

c. Efter den forfattede Overſigt over Selskabets Virksomhed i 1856 have ſamtlige Indtægter, der beſtaaer i Contingenter og Renter udgjort . . . 14,548 Rd. 78 ſ.

og ſamtlige Udgifter 13,498 — = —

hvorefter bliver et Overſkud til For-

muens Forøgelse af 1,050 Rd. 78 ſ.

5. Administrationen forelagde den ſædvanlige Beregning over Selskabets Indtægter og Udgifter i 1856, overensſtemmende med Lovens § 15, for derefter at kunne bedømme, hvormeget der for Aaret 1856 bliver til Diſpoſition for Selskabets Hovedvirksomhed ved Tilſtaaelsen af Laan, Gratificationer og Penſioner, men om hvilken Beregning det gjentagende maa bemærkes, at den virkelig ſtedfundne Udbetaling af de i Løbet af Aaret 1856 bevilgede Gratificationer og rentefri Laan ikke, iſølge Beregningens Natur og dens Henſigt, deri har kunnet føres til Udgift.

Beregningen, som forud har været Repræsentantskaberne meddeelt, er følgende:

Indtægt.

Halvaarlige Contingen-		
ter	4,351 Rbd. 86 f.	
Hs. Majestæt Kongens		
Gave	80 — = -	
Overordentlige Medlem-		
mer	25 — = -	
		4,456 Rbd. 86 f.
Ugentlige Contingenter	4,369 Rbd. 10 f.	
For Lovbøger	57 — 48 -	
		4,426 — 58 -
Afdrag paa rentefri Laan.	7,376 — = -	
		ialt Indtægt. . . 16,259 Rbd. 48 f.

Udgift.

Ugebladets Trykning . .		759 Rbd. 48 f.
Lønninger	1,944 — 16 -	
Penstøner og Livrenter	5,382 — 24 -	
Affkrevne Contingenter	13 — 78 -	
Generelle Omkostninger	1,043 — 8 -	
		ialt Udgift. . . 9,142 Rbd. 78 f.
		Overskud. . . 7,116 Rbd. 66 f.
Deraf tillægges Fonden $\frac{1}{8}$ med.	889 — 56 -	
		Igen. . . 6,227 Rbd. 10 f.

Transport.. 6,227 Rd. 10 $\frac{1}{2}$.

Hertil lægges Reuten med... 5,679 — 12 —

B bliver til Uddeling... 11,906 Rd. 22 $\frac{1}{2}$.

deraf $\frac{2}{3}$ til Laan i rund Sum 7,930 Rd.

$\frac{1}{3}$ til Gratialer..... 3,970 —

————— 11,900 — = —

Siden 1ste Marts 1856 er ved Døden afgaaet 8 Pensionister med et Beløb af 255 Rd. i Pension.

6. Administrationen bemærkede, at den i sin Indstilling om nye Pensionister og Tillæg til ældre Pensioner, i Henhold til Slutningen af Lovens § 15, ikke kan gaae videre end foreslaae Uddelingen af 150 Rd. aarlig i 6 nye Pensioner à 25 Rd. og circa 50 Rd. i 10 Tillæg à 5 Rd. aarlig til ældre Pensionister og foreslog, at der fra 1ste Jan. 1857 optoges følgende 6 Medlemmer som Pensionister med 25 Rd. aarlig, nemlig:

Medlem fra		Ulder	forhen Gratiale
1816.	Urtefræmmer Hjaltelins Enke...	73	Mar 15 Rd.
1825.	Secretair Thannings Enke.....	67	— 20 —
1826.	Bogbindermester M. J. Top...	76	— 20 —
1829.	Toldbetjent Møllers Enke.....	75	— 20 —
1835.	Theatercontrolleur Flors Enke ..	76	— 20 —
1836.	Grosser Joach. Topps Enke...	61	— 20 —

og foruden at ogsaa afgangne Tøisfabrikør Dyhrs Enke, Sophie Dyhr, i Aalborg, kommer i Nydelsen af den hendes afdøde Mand af Selskabet tilstaaede Pension af

25 Rd., følgende 10 Pensionister fra 1ste April 1857, bevilges hver et Tillæg af 5 Rd. aarlig, nemlig:

Pensionist fra		Alder	har i Pension
1839.	Krigsraad Kristensens Enke . . .	77	Mar 25 Rd.
—	Skædermester Büttner	82	— 30 —
1848.	Guldsmedmester Jørgensen	80	— 30 —
1850.	Controlleur Weyle's Enke	78	— 30 —
—	Snedkermester Nielsens Enke	84	— 30 —
1852.	Snedkermester Evers Enke	81	— 25 —
—	Inspecteur Lilie's Enke	73	— 25 —
1853.	Amtschirurg Wappenhans's Enke	72	— 25 —
—	Translateur Hartsmanns Enke . .	76	— 25 —
1854.	Guldsmedemester Westrup's Enke	61	— 25 —

hvilke Indstillinger Forsamlingen vedtog.

7. De om rentefri Laan indkomne 83 Ansøgnin- ger foredroges og bevilgede Forsamlingen derefter 53 Medlemmer Laan til et Beløb af 7,150 Rd.

8. Efter de om Gratiale indkomne 466 Ansøg- ninger bevilgede Forsamlingen nedenansførte 343 Med- lemmer vedtegnede Gratificationer:

Medlem fra		
1805.	Cheehandler Rothenburgs Enke	15 Rd.
1810.	Malermester Runge's Enke	15 —
1812.	Malermester Jensen's Enke	15 —
1814.	Skomagermester Webers Enke	15 —
1815.	Mægler Thaning	20 —
1816.	Slagtermester Frisks Enke	15 —
—	Skomager P. Holm	15 —

Medlem
fra

1816.	Mechanicus Youngs Datter	15	Rd.
—	Kræmmer Rasmussens Enke	15	—
—	Lærredhandler Harze's Enke	15	—
—	Revisor Hammerichs Enke	15	—
—	Strømpevæver Bøsches Enke	15	—
—	Blikkenslager Szybrowsky's Enke	15	—
—	Revisor Kjerbye's Enke	20	—
1817.	Capitain Grans Enke	15	—
—	Jsenkræmmer Svane's Enke	10	—
—	Secretair Bondrops Enke	15	—
—	Skomagermester Johansens Enke	15	—
—	Skomagermester L. Holm	15	—
—	Bandmester Sørensens Enke	15	—
—	Capitain de Plane's Enke	15	—
—	Kjøkkenmester Krygers Enke	15	—
—	Overkrigscommisfair Kroghs Enke	20	—
1818.	Skomagermester Mariboe's Enke	15	—
—	Bødkermester Halls Enke	15	—
—	Barykmager Jugemanns Enke	20	—
—	Børstenbinder Pfeiffer	10	—
—	Skomagermester Lundmann	20	—
—	Qvartiermand Iversens Enke	30	—
1819.	Skomagermester Arvesens Enke	15	—
—	Fuldmægtig Kleins Enke	20	—
—	Kammerraad Winthers Enke	15	—
—	Bogbindermester Holsts Enke	20	—

Medlem
fra

1819.	Institutbestyrer Lіндеgaard	15	Rd.
—	Toldcontrolleur Wildenraths Enke	10	—
1820.	Capitain Saabye's Enke	10	—
1821.	Bogtrykker Christensens Enke	15	—
—	Malermester Hoffgaards Enke	15	—
—	Overlage Tofts Enke	15	—
—	Kammerraad Hegelunds Datter	15	—
—	Skibscapitain Hammers Enke	20	—
—	Socapitain Grove's Enke	20	—
—	Uhrmager Malmgreens Enke	10	—
—	Secretair Bradts Enke	15	—
—	Bærtshuussholder Holsts Enke	20	—
1822.	Bogholder Erhardts Enke	10	—
—	Registrator Dyrhauge's Enke	15	—
—	Justitsraad Didriksens Datter	20	—
—	Handelsbetjent Bauers Enke	15	—
—	Opfigtsbetjent Nysums Enke	15	—
—	Skoleinspecteur P. Hoyer	15	—
—	Opsynsmand ved Holmen Ipsens Enke	15	—
—	Meelhandler Herbsts Enke	10	—
1823.	Bødkermester Dehli's Enke	10	—
—	Fribagermester Klisoth	15	—
—	Glarimester A. Døgevad	10	—
—	Justitsraad Treschows Enke	15	—
—	Skovfoged Fischers Enke	15	—
—	Guldmægtig Wiborgs Enke	15	—

Medlem
fra

1824.	Ritmester Foghs Enke.....	20	Rd.
—	Foged Arnfiels Datter	20	—
—	Klædehandler Cobns Enke.....	15	—
—	Skriverformand Carlsens Enke.....	20	—
—	Cancellist Knudsens Enke.....	20	—
1825.	Urtefræmmer Breinings Enke.....	15	—
—	Urtefræmmer-Laugsbud Thomsens Enke	15	—
—	Qvarteermand Biørns Enke.....	10	—
—	Strædermester Scheels Enke.....	15	—
—	Snedfermester Flygenrings Enke	15	—
—	Teehandler Schalts Enke	15	—
—	Handelsbogholder Liunge's Enke	20	—
—	Rgl. Rudst Lunds Enke.....	15	—
1826.	Divisionschirurg Krygers Datter.....	15	—
—	Urtefræmmer Schmidts Enke	20	—
—	Kobberstifter Schiott	20	—
—	Krigsassessor Rasmussens Enke.....	10	—
—	Krigsassessor le Maires Enke	15	—
—	Bødfermester Tersløvs Enke.....	15	—
—	Snedfermester Rohleders Enke	15	—
1827.	Guldsmedmester Buurmeisters Enke ...	10	—
—	Kleinsmedmester Klerchs Enke	15	—
—	Værtshuusholder Haack	15	—
—	Goffardicapitain Floor	20	—
—	Toldbetjent Kundbye's Enke	10	—
—	Snedfermester Willadsen.....	10	—

Medlem
fra

1827.	Garvermester H. Topps Datter	15	Rd.
—	Capitainlieutenant Nathsacks Enke	10	—
1828.	Fuldmægtig Gieslings Enke	15	—
—	Forhenv. Boghandler Beck	20	—
—	Bogbinder Lappe's Enke	15	—
—	Forhenv. Bognmand Carstensen	15	—
—	Assessor Wilstrups Enke	10	—
—	Capelmusicus Petersens Enke	15	—
—	Skolelærer Langsted's Datter	15	—
—	Toldassistent Bengens Enke	20	—
—	Guldsmedmester Lerche's Enke	10	—
—	Guldsmedmester Næboe's Datter	10	—
—	Loihuuslieutenant Carlens Enke	10	—
—	Skolelærer Sekt's Enke	10	—
1829.	Cancelliraad Lynge's Enke	15	—
—	Brændeviinsbrænder Larsens Enke	10	—
—	Snedkermester Knudsen	15	—
—	Snedkermester Schæffers Enke	15	—
—	Skrædermester Lunds Enke	15	—
—	Fuldmægtig Drebolts Enke	20	—
—	Mægler Gyldings Enke	10	—
—	Goffardicapitain Hansens Enke	15	—
—	Forhenv. Finantsbud Jensen	10	—
—	Klædehandler Humble's Enke	20	—
—	Møllermester Olund	10	—
—	Tømmermester Benche's Enke	10	—

Medlem
fra

1829.	Gjordemoder Mad. Schou.....	15	Rd.
—	Skrædermester Bode	10	—
—	Farver Goldschmidts Enke	20	—
—	Brændeviinsbrænder Mørck.....	20	—
—	Toldassistent Anthons Enke.....	15	—
1830.	Bødkermester Hansens Enke.....	10	—
—	Snedkermester Hylleqvist.....	10	—
—	Kunstdreier Søborgs Enke	10	—
—	Strompevæver Tømmerup	10	—
—	Smedemester Dittmers Datter	15	—
—	Bogbinder Bergmanns Datter, Henriette	15	—
—	— — — — , Caroline	15	—
—	Fuldmægtig Mørcks Enke	15	—
—	Justermester Bechs Enke.....	15	—
1831.	Frugthandler Frørups Enke.....	10	—
—	Skolelærer Jensens Enke.....	15	—
—	Urtefræmmer Petersens Enke.....	20	—
—	Hattemager Madsens Enke	10	—
—	Skolelærer Martens Enke	10	—
—	Procurator Høyers Enke.....	15	—
—	Toldassistent Hassells Enke.....	10	—
—	Farver Bangs Enke	10	—
—	Copist Mohrs Enke	20	—
—	Inspecteur Hansens Enke.....	10	—
—	Mestersvend Petersens Enke.....	10	—

Medlem
fra

1831.	Farver Staats Datter, Elisabeth.....	15	Rd.
—	— — — — — , Andrea	15	—
1832.	Urtekræmmer Hellefens Enke	15	—
—	Urtekræmmer Boesens Enke	10	—
—	Grosserer Selmers Datter	15	—
—	Controlleur Sommerstedts Enke	10	—
—	Kammerraad Thorbjørnsens Enke	20	—
—	Skrædermester Andersen	15	—
—	Skibsbygmester Repholdts Enke.....	20	—
—	Madam Schmidt.....	10	—
—	Forhenv. Bud Rosenberg	10	—
—	Capitain og Urtekræmmer Knudsens Enke	10	—
1833.	Pastor Justs Datter.....	15	—
—	Foutteralmager Sators Enke	10	—
—	Agent Sandbergs Enke	20	—
—	Graver Linds Enke	10	—
—	Foutteralmager Wunderlichs Enke....	15	—
—	Uhrmager Anthons Enke	15	—
—	Skolelærer Kerups Enke	15	—
—	Deconom Blytmanns Enke	10	—
—	Muurpolerer Alls Enke	10	—
—	Baufist Helstedts Enke	20	—
—	Retsbetjent Birchs Enke	10	—
—	Copiist Beiths Enke.....	20	—
—	Dyrlæge Gjerlovs Enke	20	—
—	Bærtshuusholder Blacks Enke	10	—

Medlem
fra

1833.	Kammerraad Albrechts Enke	20	Rd.
—	Sergeant i Søetaten Namodts Enke	15	—
—	Muurmester Grichsens Enke	10	—
—	Urtefræmmer Svøgaard's Enke	10	—
—	Handskemager H. Vander	10	—
—	Figurant Jacobsens Enke	15	—
—	Fiskebløder Nyholm	10	—
—	Bortner Borre's Enke	15	—
—	Hoboist Tappers Enke	15	—
—	Malermester Sonne's Datter	10	—
—	Malermester H. C. Berg	15	—
1834.	Sværdfeger Meyers Datter	15	—
—	Institutbestyrer Nølholms Enke	10	—
—	Skibscapitain Møllers Enke	10	—
—	Strædermester P. Jørgensen	10	—
—	Pastor Kjelbergs Enke	10	—
—	Justitsraad Beldrings Datter	10	—
—	Strædermester Kroll	10	—
—	Urtefræmmer Guldagers Enke	10	—
1835.	Kjøbmand Davidsens Enke	10	—
—	Veibetjent Blancks Enke	10	—
—	Krigsraads Fos's Enke	10	—
—	Sadelmagermester Meyer	10	—
—	Handskemagermester Modell	10	—
—	Barbeer Giede	15	—
—	Bortcontrolleur Struckmanns Enke	20	—

Medlem
fra

1835.	Instrumentmager Flerovs Enke	10	Rd.
—	Rgl. Laqvai Francks Enke	15	—
—	Snedkermester Genthe's Enke	15	—
1836.	Møller Bessenbergs Enke	10	—
—	Guldsmedmester Pihls Enke	10	—
—	Skrædermester Morgensterns Enke	10	—
—	Bagermester Henningsens Enke	20	—
—	Musicus Lincke's Enke	10	—
—	Skomagermester Lunds Enke	10	—
—	Revisor Ryhls Enke	10	—
—	Forhenv. Boghandler Jensen	15	—
—	Cancellist Voigts Enke	10	—
—	Skrædermester Bjørnelunds Enke	10	—
1837.	Skrædermester Mariagers Enke	10	—
—	Politibetjent Amundsens Enke	10	—
—	Horfabrikør Rosteds Enke	15	—
—	Snedkermester Tøpfers Enke	15	—
—	Skipper Dohn	10	—
—	Graveur P. C. Kragh	10	—
—	Skrædermester Kollings Enke	10	—
—	Kleinsmed Brodersens Enke	15	—
—	Skomagermester Johansen	10	—
—	Inspecteur Schleisners Enke	15	—
—	Skomagermester H. Petersen	10	—
—	Skrædermester Helsinggreen	10	—
—	Bud Nielsens Enke	10	—

Medlem
fra

1837.	Hofboghandler Beckens Datter	10	Rd.
—	Strædermester, Bogholder Mørcks Enke	10	—
—	Strædermester Zierau's Enke	10	—
—	Skibscapitain Kiølners Datter	15	—
—	Søfrigskommissair Nissens Enke	15	—
—	Malermester Blaumüllers Enke	15	—
—	Brændeviinsbrænder Andersens Enke . .	10	—
1838.	Modemester Bergs Enke	15	—
—	Toldassistent Wichmanns Enke	10	—
—	Klædehandler Heckscher	10	—
—	Skomagermester Tandrup	10	—
—	Bud Ernst's Enke	15	—
—	Naalemagermester Klercke's Enke	10	—
—	Læge F. G. Frieze's Enke	15	—
—	Guldsmedmester Fjeldsted	10	—
—	Graver Andersens Enke	10	—
—	Forhenv. Brændeviinsbrænder Brandt.	10	—
—	Skomagermester Roed	10	—
—	Goffardicapitain Lohmanns Enke	10	—
1839.	Skipper Tüteins Enke	15	—
—	Politibetjent Warbergs Enke	15	—
—	Forhenv. Postbud Nielsen	10	—
—	Capitain Meincke's Enke	15	—
—	Instrumentmager H. Birch	15	—
—	Secretair Schiøtts Enke	15	—
—	Møller Linds Enke	10	—

Medlem
fra

1839.	Musiklærer P. Møller	10	Rd.
—	Toldassistent Baggers Enke	15	—
—	Toldcontrolleur, Assistent Egtveds Enke	10	—
—	Gartner Petersens Datter	10	—
—	Forhenv. Høker R. Nielsen	10	—
—	Graver Bjerbye's Enke	20	—
—	Uhrmager Hinge's Enke	10	—
—	Fuldmægtig Jublers Enke	15	—
1840.	Portner Mortensens Enke	10	—
—	Fuldmægtig Nicolajsens Enke	10	—
—	Urtekræmmer Rosenstands Enke	10	—
—	Pastor Holms Datter	15	—
—	Skomagermester Andresens Enke	10	—
—	Handelsgartner Grimmensteins Enke . .	10	—
—	Copiiist Bruuns Enke	15	—
1841.	Secretair Barcks Enke	15	—
—	Smedesvend Bøttners Enke	10	—
—	Skædermester Gürtners Enke	10	—
—	Barykmagermester J. C. Madsen	10	—
—	Factor Stephensens Datter	10	—
—	Skædermester Sommerfeldts Datter . .	10	—
—	Extrafriver Blougs Datter	10	—
—	Musiklærer Braunsteins Enke	10	—
—	Formand Larsens Enke	10	—
—	Skædermester J. G. Møller	10	—
—	Ankersmed Caspersens Datter	10	—

Medlem
fra

1841.	Regnskabsfører Gerners Enke.....	15	Rd.
—	Forhenv. Nagelsmed Lund	10	—
—	Typograph A. Petersen	15	—
—	Forhenv. Bærtshuusholder P. Bjerup	10	—
—	Forhenv. Institutbestyrerinde, Jomfru Warburg.....	15	—
—	Dhandler Jochumsens Datter.....	10	—
1842.	Hoboist Hesse's Enke.....	10	—
—	Gopiist Balsgaards Enke.....	10	—
—	Estrædermester Drelbergs Enke	10	—
—	Procurator Baggesens Datter.....	10	—
—	Ekovfoged Zeuthens Enke	10	—
—	Bogholder Borgens Datter.....	10	—
—	Toldassistent Reeg's Enke.....	10	—
—	Traadhandlerske, Jomfru Jørgensen...	15	—
—	Toldassistent Lorengens Enke.....	10	—
—	Høker Haastrups Datter	10	—
—	Skriver A. Larsens Enke.....	10	—
—	Meelhandler Carlsens Enke.....	10	—
—	Høker Jensens Enke.....	10	—
—	Guldsmedmester Schmidts Datter.....	10	—
—	Kunstdreier Kleine's Enke	10	—
—	Fuldmægtig Lassens Datter.....	15	—
—	Estrædermester Deichmanns Enke	15	—
—	Forhenv. Gjordemoder, Mad. Woderup	15	—
—	Høker Birchs Enke	10	—

Medlem
fra

1843.	Modehandlerinde, Jomfru Juul.....	10	Rd.
—	Politibetjent Grove's Enke.....	10	—
—	Conditor Hiz's Enke.....	15	—
—	Bøssemager Wengs Enke.....	10	—
—	Skædermester Lunds Enke.....	10	—
—	Toldassistent Mollers Datter.....	10	—
—	Secretair Schæffers Enke.....	10	—
—	Skomagermester Rybergs Enke.....	10	—
—	Traadhandlerke, Jomfru Walter.....	10	—
—	Contoirist M. Koble.....	15	—
—	Fuldmægtig Borchs Enke.....	10	—
—	Lieutenant A. Lunds Enke.....	10	—
—	Brændeviinsbrænder Meyers Enke ...	10	—
—	Snedkermester Bau.....	10	—
—	Secretair Strandgaard's Enke.....	15	—
—	Tømmersvend Heinsons Enke.....	15	—
1844.	Pensionist i Svøtaten Wiegers.....	10	—
—	Sadelnægt Nielsens Datter.....	10	—
—	Suffermester Jensen's Datter.....	15	—
—	Fuldmægtig Lynge's Datter.....	10	—
—	Skibstømmermand Petersens Enke....	10	—
—	Toldassistent Hassels Enke.....	10	—
—	Politivagtmester Andersens Enke.....	10	—
—	Barbeer Jensen's Enke.....	10	—
—	Postbud Nielsens Enke.....	10	—
1845.	Muursvend Mortensens Enke.....	15	—

Medlem
fra

1845.	Major Rohweders Datter	10	Rd.
—	Politibetjent Edelsteens Enke	15	—
—	Forvalter Albrechtsens Datter	10	—
—	Capelbud Mogensens Enke	10	—
—	Skrædermester Kochs Datter	10	—
—	Snedkermester Hassings Enke	10	—
—	Tapetmager Høblings Enke	10	—
—	Lieutenant og Kunstarbejder Schjødt . .	10	—
1846.	Toldassistent Truelsens Datter	10	—
—	Skrædermester Riffuers Enke	10	—
—	Snedkermester Krygers Enke	10	—
—	Musiklærer Møllers Enke	10	—
—	Malermester Holms Enke	10	—
1847.	Overgymnastiklærer Rainwalts Enke . .	10	—
—	Ihvy. Toldassistent M. Larsen	10	—
—	Styrmand Hougaaards Datter	10	—
—	Skræderfrimester F. E. Lunds Enke . .	10	—
—	Karethmager Wildts Enke	10	—
—	Bogtrykker Brünnichs Datter	15	—
—	Damefræderinde Jfr. M. Lund	10	—
1848.	Skrædermester B. Bergenholts	10	—
—	Toldassistent Kammands Enke	10	—
—	Toldassistent Bayers Enke	10	—
1850.	Cand. chir. Byrstsings Enke	10	—
1852.	Provst Holms Datter G. S.	10	—
—	— — — — G. M.	10	—

Tilsammen et Gratificationsbeløb af 4,435 Rd. til 343 Medlemmer.

9. Dernæst optoges følgende 35 nye Medlemmer i Selskabet, nemlig:

1. Afdøde Kjøbmand N. Bechs Datter.
2. Pastor Bergenhammers Datter, U. J.
3. Skomagersvend G. G. Christensen.
4. Contoirist G. J. Petersen.
5. Lærerinde Jfr. J. Frederiksen.
6. Skomagermester F. G. Holm.
7. Blikkenslagermester H. Tvede.
8. Skrådermester S. Nielsen.
9. Bødkermester Gressitads Datter, Laura.
10. Contoirist G. F. Birch.
11. Hoffskrådermester Therkildsens Enke.
12. Toldcontrolleur Brandts Datter.
13. Urtekræmmer G. A. Jversen.
14. Stivelsefabrikant Jensens Datter, U. P.
15. Handelsfuldmægtig H. F. Busch.
16. Garvermester G. Christensen.
17. Guldsmedmester J. G. Walther.
18. Slagtersvend H. Jensen.
19. Portner N. P. Dahl.
20. Snekfersvend F. Moss.
21. Handelsbetjent A. B. Blankensteiner.
22. Skibstømmersvend D. F. Lassen.
23. Slagtersvend F. Cohen.
24. Tømmersvend N. Jensen.

25. Skomagemester F. Flygenring.
26. Urtekræmmerensvend A. T. Nielsen.
27. Barber J. D. Hansen jun.
28. Capitain S. v. Ansjær, R. af D.
29. Blikkenslagersvend J. F. Mauritzen.
30. Dpvarter J. Nielsen.
31. Fabrikformand N. Fodbye.
32. Afd. Grosserer og Consul Ansjærs Datter, L.
33. Afd. Møller Benzens Datter, M.
34. Skrædermester J. A. Lind.
35. Handelsagent C. Dam.

10. Administrationen underrettede dernæst Forsamlingen om, at den havde modtaget et Forslag fra 17 Repræsenter om en udvidet Virksomhed, ved at en Sum af Selskabets Formue anvendes til Udlaan blandt Selskabets Medlemmer mod billige Renter (4 à 5 pCt.), hvilket Forslag indstilledes til at foretages til nærmere Overveielse og endelig Afgjørelse paa den til Mandagen den 30te Marts bestemte Repræsenterforsamling, paa hvilken forøvrigt Valg paa nye Repræsenter i de efter Tour Fratrædendes Sted vilde blive at foretage, hvilket Forsamlingen vedtog.

Sluttelig meddeler Administrationen herved, ifølge den i tidligere Generalforsamling tagne Bestemmelse, en Fortegnelse over de Legater, som ere tildeelte Selskabet siden dets Stiftelse, og hvis Beløb ere indbefattede under dets Fondsbeholdning, nemlig:

- Mar 1805. Grosserer Niels Brocks Legat, efter Testamente af 19de Febr. 1786 og 24de Febr. 1802 5,002 Rd. 22 sk.
- 1818. Student Gresss Legat 1,000 — = —
- 1827. Enkefrue Charlotte Amalie Böncke's Legat i 5 pCt. Livrente af 2,000 — = —
- 1829. Caroline Legatet, stiftet af en Deel af Selskabets Medlemmer i Anledning af Hds. Kgl. Høihed Arveprindsesse Carolines Formæling den 1ste Aug. 1829 2,500 — = —
- 1830. Enkefrue, Statsraadinde Kofoeds Legat 500 — = —
- 1853. Silke- og Klædehandler J. H. Lunds Legat efter Testamente af 16de April 1851 1,386 — 51 —

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab, den 7de April 1857.

C. Nothe. C. Clausen. J. C. Bondrop.

Rannestad.

Overſigt

over det forenede Underſtøttelses-Selfſkabs Regniſkab for Aaret 1856

med Henſyn til dets Virkſomhed.

<u>1856.</u>		Rd.	ſ.	<u>1856.</u>		Rd.	ſ.
Indtægter.				Udgifter.			
I.	Halvaarlige Contingenter	4,456	86	I.	Penſioner	5,37	24
	herfra affrevne uerholdelige Reſtancer	13	78	II.	Gratificationer	4,38	"
		4,443	8	III.	Lønninger	1,94	16
II.	Ugentlige Contingenter	4,369	10	IV.	Generelle Omkoſtninger	1,03	8
	for Lovbøger	57	48	V.	Ugebladets Trykning	73	48
		4,426	58	VI.	Overſtud, anført paa Formues Konto	1,00	78
III.	Renter	5,723	66				
	herfra Renter for det i Banken optagne						
	Laan	45	54				
		5,679	12				
	Summa . .	14,548	78		Summa . .	14,548	78

Kjøbenhavn den 31te December 1856.

C. Nothe.

C. Clausen.

J. C. Bondrop.

Mannestad.

Balanceret Status

af det forenede Understøttelses-Selskabs Formue den 31te December 1856.

<u>1855.</u>		Rd.	ß.	<u>1856.</u>		Rd.	ß.
	Skal tilsvare:				Er i Besiddelse af:		
I.	Selskabet eiede den 1ste Januar 1856	171,454	69	I.	Selskabet eier den 31te December 1856 i Obligationer... nemlig 100,000 Rd. i 4 pCt. Obligationer imod Stats- gjælds-Directionens Indskrivningsbeviis, 6,300 Rstl. i dansk-engliske 3 pCt. Obligationer, hvoraf de 100 Rstl. er indkjøbt i dette Aar og 1 Prioritets-Obligation paa 400 Rd., testamenteret Selskabet af afdøde Silke- og Klædehandler J. H. Lund.	150,800	=
I.	Difference mellem Købesummen og den anslaaede Værdi af 1 dansk-englisk 3 pCt. Obligation	47	36	II.	Har til gode for rentefri Udlaan	13,354	=
II.	Overskud af Selskabets Virksomhed i 1856	1,050	78	III.	Kassebeholdning: a. Contant		
	hidrørende fra Differencen imellem Indtægterne 14,548 Rd. 78 ß. og Udgifterne 13,498 — = -				b. Restance for Laan ... 230 — = - c. dito for Contingent 413 — 30 -	8,398	87
	1,050 Rd. 78 ß.						
	Summa..	172,552	87		Summa..	172,552	87

Kjøbenhavn den 31te December 1856.

C. Nothe.

C. Clausen.

J. C. Bondrop.

Rannevad.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 17.

Løverdagen den 25^{de} April 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Mandagen den 30te Marts 1857 afholdtes en Repræsentantforsamling i Selskabet, som bivaanedes af 34 Repræsentanter og i hvilken foretoges:

1. Valg paa nye Repræsentanter i de efter Lovenes § 31 Fratrædendes Sted.

Udfaldet af disse, hvorved bemærkes, at, forsaavidt de Herrer, som havde fleest Stemmer, ikke have modtaget Valg, de nærmest følgende, som dertil erklærede sig villige, ere indtraadte, er følgende:

Før første Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Justitsraad Brorson, R. af D.	Hr. Cancellisecretaire, Fuldmægtig Diechmann.
— Justitsraad Stiernholm.	— Etatsraad Wilsø, R. af D.
— Amtmand Notwitt, R. af D., udmeldt.	— Kammerassessor Dalberg.
— Justitsraad Bussefjæl, R. af D.	— Etatsraad Salicath, R. af D.

Før anden Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Inspect., Adjunct Krebs.	Hr. Medailleur Krohn.
— Pastor A. Smith, R. af D.	— Bureauchef Gleerup.
— Skolebestyrer Melchior.	— Lærer Th. Olivarius.
— Adjunct Jacobsen.	— Pastor S. Heiberg.

Før tredje Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Etatsraad Mansa, R. af D. og Dm.	Hr. Oberst v. Blahn, C. af D. og Dm.
— Commandeur Paludan, R. af D.	— Overlæge Müllertz, R. af D.
— Justitsraad Nyeland, R. af D.	— Capitain v. Recke, R. af D. og Sværdordenen.
— Command. Luxen (død).	— Premierlieutenant i Søstateren Groth.

Før fjerde Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Agent J. C. Lund.	Hr. Vinhdl., Capit. Bocher.
— Artekrammer A. C. Øst.	— Capit. J. C. Friedenreich.
— Artekrammer J. C. Bon-drop, Administrator.	— Klædehdl. L. F. Krarup.
— Oberfilieut., Høfræmmer Müller (død).	— Glashdl. F. Simmelfjær.

For femte Classification.

Ufgang.	Tilgang.
Hr. Fabrik. C. A. Warburg.	Hr. Brygger C. Carstensen.
— Asses. pharm. Glahn.	— Major og Rodem. Schiøtz.
— Brændeviinsbrænd. Christensen.	— Brændeviinsbr. Hede- gaard.
— Tracteur J. L. Hahn (død).	— Pysfestøber N. P. Knudsen.

For sjette Classification.

Ufgang.	Tilgang.
Hr. Sadelmager Rothmann.	Hr. Garverm. H. Larsen.
— Rodemester C. Meyer.	— Oberstlieut., Brandmajor Kern, N. af D.
— Filehugger Naylor.	— Juveler, Capitain C. Schröder.
— Tommerm. C. W. Wahl (død).	— Malermester, Lieutenant Baruël.

2. Forsamlingen vedtog, at de uerholdelige Contingenter for 4 afdøde og et andet Medlem maatte afskrives i Bøgerne med 8 Rd. 48 sk.

3. Optoges følgende 7 nye Medlemmer, nemlig:
 Redacteur H. Jensen.
 Berelmægler C. W. Henriksen.
 Kammagersvend Carl Haastrup.
 Bogholder J. S. Søller.
 Jomfru C. C. Brock.
 Graver A. D. Wimmer og
 Hofblikkenslagermester Fritz Meyer.

4. Derefter foretoges til nærmere Afgjørelse det fra 17 Repræsentanter indkomne og paa Generalfors-

samlingen den 26de Marts sidstleden fremlagte Forslag om Udvidelse af Selskabets Love derhen, at en Sum af sammes Formue maatte anvendes til Udlaan til Selskabets Medlemmer mod billige Renter (4 á 5 pCt.) under samme Betyggelse som for rentefri Laan, og at en Comitee nedsattes til at gjøre Forslag om de nærmere Bestemmelser i denne Anledning.

Efter en Discusſion stilledes til Afstemning, om Forslaget skulde fremmes for Tiden ved en Comitees Nedsættelse eller ikke. Ved Afstemningen var 9 for og 25 imod en Comitees Nedsættelse.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 21de April 1857.

C. Nothe. C. Clausen. J. C. Bondrop.

Mannestad.

En Hemmelighed.

Tredie Capitel.

(Fortsat).

„Du saae Feil!“

„Det er muligt. Men dengang foer det mig som et Dolkestik igjennem Hjertet; jeg saae stift paa den unge Mand; jeg hadede den mig næsten Ubekjendte af

hele mit Hjerte. Jeg var maaskee ophidset. Vi kom ind; senere blev der danset; hin unge Mand af god Familie lod sig præsentere for min Kone og dansede en Française med hende. Længere hen udbeder han sig endnu en Valtz, men jeg forbyder min Kone at dansede den“.

„Det var meget galt af dig. Du forbyder din Kone Noget, som du ikke har Ret til at forbyde, og ved dette Forbud tillægger du et indtil da høist ubetydeligt Menneſke en Betydning i hendes Dine, som om han var noget meget Vigtigt. — Jeg havde anseet dig for klogere!“

„I dag er jeg ganske af din Mening. Men, som sagt, den Aften var jeg ophidset, jeg ærgrede mig. Hin Herre traadte vel vœbliffelig tilbage, men han opſøgte mig senere for at fræve mig til Regnskab.“

„Det finder jeg høist begribeligt!“

„Jeg ligeledes, og jeg havde virkelig besluttet at ville spendere et Par venlige Ord paa ham; thi jeg indſaae, at jeg havde forløbet mig. Men du veed, hvorledes det gaaer ved ſaadanne Leiligheder“.

„Nævnlig med ſaadanne hidſige, irritable Menneſter, som du er“, ſagde Majoren alvorlig.

„Et Ord, et Blik“, vedblev Greven, „maaskee i og for ſig ubetydeligt, falder ſom en Gnift i Krudtet. Det bluffer op, og inden man forſeer ſig, har man en Duel paa Halsen“.

„Kjære Ferdinand, du maa styre dit Sind, ellers begynder jeg virkelig at frygte for, at du endnu bliver ulykkelig i dit Egteffab. Jeg kjender din Kone, som om det var min egen Søster. Du har været magesløft heldig i dit Valg. Hos hende er Alt i den skjønneste og lykkeligste Harmoni, hendes Ydre saavel som hendes Indre, Hoved, Hjerte, Tanke, Sjæl — et harmonerende Hele. Tag dig dog iagt, at du ikke ved et raat, ja blot ved et haardt Ord bringer en falsk Tone derind. — Kjære Ven!“ vedblev han mere munter, da han bemærkede, hvorledes Grevens Ansigt formørkedes, „man skulde en Tidlang lukke dig inde med Sir Robert; jeg troer, at I vilde begge to have besynderligt godt deraf. — Men videre!“

„Jeg fik et lille Streiffkud i Armen“, svarede Greven. „Naturligviis da jeg blev rolig, indsaae jeg min Uret, og jeg vilde ikke for Alt i Verden have tilføjet hint unge Menneſke noget Ondt, ellers. . . .“

„O, jeg veed det, du træffer paa en Prif!“

„Det vidste min Modstander ogsaa, og derfor søgte han at træffe mig, og, da det mislykkedes og jeg sænkede min Pistol, sagde han sagte til sin Secundant: „Nu er Alt forbi!“ — Som sagt, jeg skaanede ham, og det maa dog nok have forstemt ham, thi vi skiltes efter en kold og formel Hilsen“.

Her gjorde Greven en Pause og gik engang frem og tilbage i Værelset. Da han derpaa igjen kom til Kaminen, sagde han: „Du har Ret, Major! Du kjender

min Kone. Du har for et Dieblif skildret hende med sande Ord; og denne hendes Sjæls lykkelige Rolighed, denne velgjørende Harmoni, dette klare, bestandig sorgløse Die, denne barnlige Munterhed ved Siden af den lyse Forstand var min Stolthed, var min Lykke.

„Var din Lykke?“ spurgte Majoren opmærksomt, idet han alvorlig saae paa sin Ven.

„Jeg har nu været gift i fem Maaneder“, vedblev Greven, uden at give noget directe Svar. „For fire Uger siden var hin ubehagelige, latterlige Duellhistorie. Faa Dage efter fandt jeg min Kone mærkelig forandret.“

„Har hun faaet Noget at vide om den Historie?“ spurgte Majoren bekymret.

„Jeg troer ikke; thi saavel min Modstander selv som ogsaa Secundanterne gave høitideligt deres Vresord paa ikke at ville tale derom.“

„Men hvorledes forandrede da din Kone sig?“

Greven traf paa Skuldrene. „Det er ikke godt at forklare dette saa nøie“, svarede han. „Man er ikke hver Dag lige godt stemt, man er uden Mistanke, ikke altid lige godt oplagt til at iagttage. Men en Dag bemærkede jeg, at Marie ikke var saa munter som sædvanlig. Hendes Smil syntes mig at have noget Tvungent ved sig; hun stirrede ofte drømmende hen for sig; ja, hun blev mig endog nu og da et Svar skyldig; derpaa foer hun pludselig op, og naar hun saae paa mig med sine store mørke Dine, saa bemærkede jeg en besynderlig Blinken, egentlig ingen Taarer, men noget

Taageagtigt, som sluffede hendes Bliks tidligere Glands. Dagsaa var hun gjerne alene; hun undgik endog undertiden mit Selskab, og naar jeg da stundom greb hendes Haand og hjertelig spurgte hende, om hun feilede Noget, saa bævede hendes Læber og en ængstelig Bleg-
hed foer over hendes Træk". — „Dg Sligt hændte hyppigt?" — „I Førstningen sjeldnere, siden hyppigere," svarede Greven med et dybt Suf. „Marie er ikke længere den, hun var; der er foregaaet en Forandring med hende, som hun søger at skjule for mig, men som jeg, uagtet hendes ofte fremkunstlede Munterhed, har opdaget. O, min Ven! Kjærlighedens Dje seer skarpt! Dg du veed, hvor høit jeg elsker min Kone! Du veed, at hun er mit Alt — min Tanke, min Følelse! jeg tilbeder hende!"

(Fortsættes.)

G. P. J. Krebs.

Rettelse.

I Nr. 16 Pag. 138 14de Linie fra oven staaer: „Contoirist C. F. Birch", læs: Contoirchef C. F. Birch.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 18.

Løverdagen den 2den Mai 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

En Hemmelighed.

Tredie Capitel.

(Fortsat).

„Utsaa en Virkning have vi opdaget“, sagde Majoren estertænkende, „men ingen Marsag“.

„Ingen, som jeg vover at tænke mig!“ svarede Greven med Hestighed. „Denne min Kones Forvandling kom saa sagte og umærkeligt, at jeg ofte spurgte mig selv: Men tager du dog ikke Feil? Har Marie ikke altid været saaledes uden at du har mærket det? Den Tanke kan i den Grad beherske mig, at jeg undertiden luffer mine Dine og med Magt tilbagefalder mig

Billedet af hende, saaledes som jeg altid tilforn har seet det for mig: ung, munter, blomstrende og lykkelig. Naar nu dette Billede med sine glimrende Farver staaer saaledes rigtig klart for mig, og jeg da aabner mine Dine og seer paa min elskede Hustru, hvorledes hun sidder saa træt i sin lille, mørke Fløiels Lænestol og putter sig saa langt tilbage, som om hun ønskede at skjule sig for den hele Verden, hvorledes hendes ellers saa luende Dine stirrer frem med det omtaagede Blik, hvorledes en sygelig Blegthed lister sig frem over det søde, lille Ansigt — aa! saa farer jeg forskrækket op og seer, at jeg ikke har taget Feil, at Marie lider!

„Din Kone er sytten Aar gammel?“ spurgte Majoren.

„Hun var sytten Aar paa sin Bryllupsdag“, svarede Grev Ferdinand. — „Og du har aldrig spurgt hende, om hun feilede Noget, om hun havde nogen Sorg“. — „O, hvor ofte har jeg ikke gjort det? Men hun ryster paa Hovedet og svarer Nei. Jeg har bønfuldt hende om at sige mig, hvorfor hun ikke længere er saa glad og lykkelig, som tilforn, og hun svarer mig synlig forundret, at hun aldeles ikke har forandret sig. Men hendes blege Ansigt modsiger i saadanne Dieblikke hendes Tale. Jeg har tiggert hende med saa hjertelige Ord, som nogen Elskende kan bruge til sin Elskede. Jeg har sagt til hende: Marie, forti Intet for mig! Feiler du noget? har du nogen Sorg? uagtet det er mig umuligt at tænke mig, hvad det skulde være. Hav

Tillid til din bedste Ven! -- Forgjæves! hun smilede ofte med virkelige Taarer og sagde: du tager Feil, Ferdinand! jeg feiler Intet, jeg er aldeles lykkelig".

„Aldeles lykkelig, sagde hun?"

„Ja, eller aldeles tilfreds. Dog endelig begyndte jeg at ærgre mig lidt over disse Svar".

„Du blev heftig?"

„Idetmindste mere bestemt i mine Spørgsmaal. Jeg vilde ikke lade mig nøie med hendes Svar. Jeg forsikrede hende, at det var Uret af hende, ikke at ville betroe sig til mig".

„Og saa?"

„Ja saa!" raabte Greven med Hestighed og spadserede igjen hen igjennem Værelset; „saa traf hun sig tilbage fra mig, kom ofte i halve Dage ikke ud af sin egen Stue, og naar hun saa endelig viste sig, saa var det ofte kun for at forlange sin Bogn og kjøre hen til sin Moder".

„Kjøre hen til sin Moder!" gjentog Majoren alvorlig.

Bed disse Ord blev Greven pludselig staaende foran sin Ven, saae stift paa ham, trykkede sin Haand frampeagtigt ned i Armen paa Lænestolen og sagde med dyb Stemme: „Hvorfor gjentager du saaledes mine Ord, Major?"

„Jeg tænkte over dem", svarede denne forundret.

„Jeg gjentog dem egentlig uden al Aarsag, uden al Grund. — Dog dit Spørgsmaal, min kjære Ferdinand?"

„Har sin gode Grund“, sagde Greven heftigt.

Majoren stirrede op til ham og reiste sig halvt op i Sædet.

„Naar hun sagde, at hun førte hen til sin Moder,“ svarede Greven med skjælvende Stemme, „saa førte hun dog undertiden ikke derhen“.

„Men . . . , Ferdinand!“

„Som jeg siger dig! Du kan vel tænke dig, at jeg ikke agerer Espion med Hensyn til min Kone, — nei, hvad jeg veed, erfarede jeg tilfældigviis. Hendes lille Bogn blev i Forgaars Aftes seet i Slotsgaden paa den Tid, da hun havde sagt til mig, at hun førte hen til sin Moder“.

„I Slotsgaden?“

„Du veed derimod, at hendes Moder boer ved Siden af det hertugelige Palais“.

„I Slotsgaden!“ gjentog Majoren med Eftertanke.

„Ja, der holdt den udenfor Nr. 120“.

„Nr. 120. — Hvem boer der?“

„Jeg erfarede det først ved Hjælp af Veiviseren; thi med Forfærdelse erindrede jeg, at Jugen af vor Kreds boer der. Det er en stor Gaard; første Sal beboer Doctor G*, Kongens Livslæge“.

„Og din egen Huuslæge!“ raabte Majoren leende. „Naa, saa behøve vi da ikke at spørge om Mere!“

„Endnu om meget Mere!“ svarede Greven mørk. „Den gamle Doctor er rigtignok min Huuslæge, dog maa du erindre, at han flere Gange hver Uge besøger

os, og at Marie er fuldkommen rast. Desuden er det en bekjendt Sag, at Doctoren aldrig modtager Besøg om Aftenen. Han har hver Aften sit Parti i Klubben til bestemt Tid og er altid at træffe der. — Altsaa videre!”

„Ja videre — hvad staaer der da i Beiviseren?”

Greven strøg sig med Haanden over Panden, skjulte et Dieblif sit Ansigt og sagde da med saa sagte Stemme, som om han talte til sig selv. „I den samme Gaard, Slotsgaden Nr. 120, boer den unge Mand, med hvem jeg duellerede”.

„Men, Ferdinand!” raabte Majoren, idet han sprang op; „du er virkelig uartig!”

„Har jeg sagt Noget. . . .?” spurgte Greven for-
skræffet.

„Nei, du har kun tænkt høit! Men det var en skræffelig Tanke! For Gud i Himlens Skyld — jeg besværges dig ved vort Benskab, tro mig, du er paa den bedste Bei til at gjøre dig selv og din stakkels Kone ulykkelige. En saadan Tanke er som en ond Mand, der er villig nok til at komme, men som ingen Magt i Verden er istand til at bortjage igjen. Bort med den, bort med den! Se ind i din Kones aabne, uskyldige Die, kys begge hendes Hænder, og bed hende i dit Hjerte tusinde Gange om Forladelse”.

„Ja vist var det Synd af mig”, svarede Greven efter en længere Taushed. „Men jeg meente ikke noget Ondt med hvad jeg sagde. Gud bevare mig i Naade!”

Du har Ret: det var en ond Aand, der kom over mig — men tro mig! jeg har ikke aabnet mit Hjerter for den, nei visstelig ikke. Og alligevel, om jeg i Guds Navn ogsaa vil lade være at tænke noget Ondt, saa er der dog eet, som er vist — Marie har en Hemmelighed for mig“.

Her opstod en længere Pause, under hvilken Majoren gik op og ned af Gulvet og rystede paa Hovedet, og Greven blev staaende i mørke Tanker ved Kaminen. Endelig traadte Majoren igjen hen til Ferdinand, lagde begge sine Hænder paa hans Skuldre og sagde med dyb Stemme: „Kjære Ven, du har været nødt til at holde dig inde i fire Uger. Du er vant til Bevægelse og frisk Luft, og denne stille Levemaade, som du har ført, er i Sandhed Skyld i dine Griller; du seer Spøgelsjer, men disse ville forsvinde, naar du kun selv for Alvor vil. Opmand dig! bort med de mørke Tanker! Tal ærligt og oprigtigt med din Kone, men for Guds Skyld uden Lidenskab! Hun vil meddele dig, hvad der trykker hende! bed hende derom. Og naar hun første Gang ikke gjør det, saa forsøg det anden, tredie Gang. O, disse unge kjærlige Hjerter ere saa let forstemte! Et haardt Ord forstrækker dem, ja, ofte endog et Spørgsmaal, som man uventet henkaster. Væs paa det rette Dieblif; jeg er overbevist om, at du i Løbet af nogle faa Dage vil komme og fortælle mig, at det Hele har været en reen Bagatel“.

„Altsaa antager du da ogsaa, at Marie skjuler Noget for mig?“ spurgte Greven bedrøvet.

„Du gode Gud!“ sagde Majoren, „det er vel muligt, men du vil da vel ikke tage det ilde op, om din Kone havde en lille Hemmelighed for dig? Det er da Noget, der ogsaa kan hænde os“.

„Ja — men for en lille Hemmeligheds Skyld, som du siger, forandrer man ikke hele sin Varsen. Man seer af den Grund ikke syg ud, man trækker sig ikke tilbage fra sin Mand. O, vort Mellemværende har en dybere Grund“.

Majoren traf paa Skuldrene og sagde: „Vi ville lade Sagen hvile for i Aften. Du er exalteret, du seer ikke klart. Jeg vil overveie Alt med mig selv, jeg vil betænke, hvad der kan siges for og imod. — Maa jeg tale med min Kone derom“.

„Hvorfor ikke? jeg veed jo, at hun er discret i hvieste Grad“.

„Dvinden har et vidunderligt Blik. Men lad Sagen nu gaae sin egen Gang; forøg om muligt din Opmærksomhed imod Marie, men træng ikke videre ind paa hende. Du har spurgt hende, om hun seilede Noget, hun har sagt Nei — godt! Det maa altsaa være en Grille; hun vil af sig selv komme til dig. — Dog, nu maa jeg hjem, det er bleven sildigt; i Morgen efter Middag kommer jeg igjen. Baronen maa fortælle os Resten af sin Historie; fremsfor Alt maae vi opmuntre dig, vi maae søge at forjage de Spøgelses, som jeg før talede om. — God Nat, kjære Ven!“

„God Nat, Major! — altsaa i Morgen!“

Greven var nu alene; han rykkede en Stol hen til Kaminen, satte sig ned paa den og ragede med Ildtangen ind mellem de glødende Kul. Hensunken i dybe Tanker betragtede han de flyvende Gnister, og hans Phantasi forvandlede de spillende Luer til allehaande forunderlige Stikkelser. Endelig foer han op med et Suk, strøg Haaret fra Panden og sagde: „Mit Liv laa dog saa skjønt, saa smilende foran mig! — Det

er nu fire Maanedes siden, at jeg var med hende i denne Stue, da Alt udenfor grønneodes og blomstrede, da vi talde om den kommende Vinter og glædede os som Børn til at sidde sammen her foran den luende Ild — vi to sammen. Og nu sidder jeg her alene, o, saa ganske alene! — — Jeg vil gjerne give Majoren Ret i, at det maaskee ikke er andet end en Grille, — en Grille i den første, lykkelige Tid af vort Hæteskab! — En smuk Begyndelse! Og selv om det kun er en Grille, saa lover den mig en smuk Fremtid! Men det er mere end en Grille — jeg føler det, Marie har en Hemmelighed for mig!”

En Bogn rullede ind i Gaarden. Greven lyttede og stod hurtigt op. Han trak i Klokkestrengen; Tjeneren viste sig og meldte: „Hendes Naade er i dette Dieblik kommen hjem“.

Et Dieblik tænkte Greven paa at gaae ud paa Trappen, som han ellers pleiede at gjøre. Dog pludselig standsede han og sagde: „Hun vil maaskee komme herind!“

Men Grevinden kom ikke — istedetfor hende kom et Qvarteer efter Kammerjomfruen, som sagde, at Grevinden var træt og havde truffet sig tilbage i sit Sovværelse.

Istedetfor at svare nikkede Greven med Hovedet, bed sig med Heflighed i Læben og kastede sig igjen ned i Lænestolen, hvor han blev sidende til langt ud paa Natten.

(Fortsættes.)

G. P. J. Krebs.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 19.

Løverdagen den 9^{de} Mai 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

En Hemmelighed.

Tredie Capitel.

(Fortsat).

Majoren var gaaet hjem i en ivrig Samtale med sig selv. Det, der var blevet ham meddeelt, havde bevæget ham dybt, langt mere end han lod sin Bemærke. Han kjendte begge de unge Folk saa nøie, han elskede dem som en ældre Broder. Hvor levende erindrede han sig endnu den Tid, da han havde foræret den lille Grevinde Marie forskjelligt Bonbon, som han havde gjemt til hende fra det kongelige Taffel — hvor glad den lille Pige klappede i Hænderne, naar han

fortalte hende, at dette eller hint i de glimrende Papirer vare fra Hans Majestæts egen Tallyken! Ogsaa Greven havde han seet vore op: han blev som ganske ung Officeer ansat ved Majorens Eskvadron, og denne følte sig mægtigt tiltrukken til det varme og ædle Hjerter, fuldt af Stolthed og Ungdomsild. Men allerede dengang havde han sine Feil: han var hidsig og opfarende, og det havde paadraget ham mangen Trettesættelse, mangen faderlig Formaning af hans Foresatte. Medens Majoren var paa sine lange Reiser, havde han aldrig tænkt paa Hjemmet uden levende at erindre sig begge disse unge Mennecker. Ja, da han i Fædrelandet første Gang igjen saae en Bekjendt, der noie kjendte Residentens Forhold, var hans første Spørgsmaal: „Hvorledes har min lille Grevinde Marie det?“ — „Hun er gift.“ — „Men min Gud! det Barn!“ — „Og Grev Ferdinand?“ — „Naturligviis ogsaa gift; Grevinde Marie er hans lille Kone.“ — Derpaa havde Majoren fornøiet gnedet sig i Hænderne, thi havde han været Begges Fader, havde han ikke kunnet arrangere noget bedre Parti for dem. Og hvor lykkeligt var ikke det unge Par, da han saae dem første Gang igjen — to muntre, livsglade Børn! Den lille Grevinde havde bønfoldende raft Haanden hen til ham og igjen bedet ham om Bonbon. Og hvor glad overrasket blev hun ikke, da han gav hende en lille Pakke med et kostbart indiff Schawl! Hun havde strax prøvet det, stille sig

hen foran Speilet og glædet sig saa hjerteligt, saa barnligt, saa oprigtigt!

„Na,“ sagde Majoren ved sig selv, da han tænkte paa alt dette, „Snifsnak! Hvad kan dette Barn, denne Kone paa fire Maaneder have for Hemmeligheder for sin Mand? — Men jeg kjender ham. Ligesaa godt og ædelt hans Hjerte er, ligesaa opfarende og heftig kan han ogsaa være. Allerede denne latterlige Duellhistorie! og Gud veed, hvorledes han ellers kan have piint det stakkels Barn! Men han kan troe, jeg skal rigtig tale med ham!“

Kort efter hint første Gjensyn havde Majoren igjen forladt Hovedstaden og var først for nogle saa Dage siden vendt tilbage uden at det hidtil havde været muligt for ham at aflægge Grevinden et Besøg. Han havde glædet sig til den Aften at kunne hilse paa hende.

Den næste Morgen kaldte Tjenesten Majoren til Kongens Forgemaal. Han tænkte igjen paa Historien fra den foregaaende Aften og spadserede op og ned i det store Bærelse. Han lod Alt, hvad han havde hørt, endnu en Gang passere forbi sine Tanker — Duellhistorien, Slotsgaden Nr. 120, hvor hin unge Mand, men ogsaa den kongelige Livlæge boede. „Jeg troer nu, at jeg forstaaer det Hele!“ tænkte han. „Hvem veed, om man ikke har snakket Noget til Grevinden om den Duel: de unge Mennesker her i Byen ere saa elskværdige til at finde paa og sætte sammen. Man har med Skuldertræk talt om hin Affaire, har maaskee

lagt Anledningen dertil tilbage i den Tid, da Greven endnu var ugift, lavet en eller anden pikant Historie deraf, hvistet om en tidligere Forbindelse og derved paa det Føleligste saaret den unge Kone. Ferdinand havde, som han selv har sagt, holdt Duellen hemmelig, havde fortalt, at han var styrtet med sin Hest, og den lille Kone — resolveret havde hun altid været! — gjør en Bisit til Huuslægen for at faae Sandheden at vide. Saaledes er det gaaet til,” sagde Majoren til sig selv, „det kan ikke være anderledes. Hine Rygter have forstemt hende, deraf de smaa Scener; hun har hørt noget Nærmere om sin Mand's Saar, derfor hendes Besøg hos Livlægen.“

I dette Dieblif aabnede en Kammertjener sagte Fløiddøren, der førte fra Gangen ind i Forgemakket. Majoren vendte sig om og saae den gamle Medicinalraad, der var kommen for at aflægge sit daglige Besøg hos Majestæten. „Han kommer som kaldet,” tænkte Officieren og gif Livlægen smilende imøde. Doctoren var en lille, gammel Mand med hvide Haar, gjennemtrængende Dine og meget levende Bevægelser. Allerede ved sin Indtrædelse gned han sig i Hænderne og sagde: „Hu, hvor her er koldt!“ og idet han gif hen til Thermometret, der hængte paa Væggen, raabte han: „Tolv Grader! Man feer strax, at det er Dem, der har jour, Major! — saa vidt bereist, hardet under alle Himmelstrøg! — Hvorledes befunder De Dem? dog, jeg behøver ikke at spørge: Jernhelbred, Kæmpekræfter! — ja, jeg glæder

mig inderlig, naar jeg saaledes seer Dem for mig uden alle Feil og Mangler!"

"Feil og Mangler fra det medicinske Standpunkt," svarede Majoren rast. "Ellers har jeg ogsaa mine. Men Gud være lovet, jeg føler mig temmelig rast og har derfor kun een Sorg, da dette nemlig nægter mig den Lykke, engang imellem at see Dem hos mig."

"O, vær De blot rolig for den Sag!" lo Doctoren. "Min strenge Herre har indladt sig i den hellige Ægtestand, og saa varer det ikke længe, inden jeg faaer Noget at lappe paa i Deres Huus. — Dog jeg staaer her og sladrer og har dog saa Meget at bestille. Kan jeg komme ind?"

"De maa skjænke mig endnu et Dieblif, kjære Doctor! Krigsministeren er idag kommen Dem i Forskjøbet."

"Nu!" sagde Doctoren. Kan det være længe?"

"Jeg troer neppe: der er ingen Parade i Bente og vi leve jo i Fred med den hele Verden."

"Men Uniformerne, bedste Ven?" sagde Livlægen med Bigtighed, idet han tog fat paa en af Majorens Knapper, som han sagte dreiede frem og tilbage. "Har man et Forslag for derinde om en eller anden ny Lidse eller en Forandring ved Hovedbedækningen, saa er jeg en ulyksalig Mand; saa døer der tyve Patienter for mig, inden jeg kommer ud af Slottet igjen."

"Na, det har ingen Nød — idag har man Intet for af det Slags."

"Men Krigsministeren feiler altid Noget, og faaer han fat paa mig her, saa maa jeg høre paa ham. — De er først for et Par Dage siden kommen tilbage? har De truffet alle Deres Befjendte vel?"

"Bistnok!" svarede Majoren; "det vil da sige alle dem, der netop ikke befinde sig under Deres Hænder."

"Jeg takker," sagde Lægen; "imidlertid har jeg for Liden ingen af Deres Venner under Behandling."

"Kun Grey B*," yttrede Majoren.

"Bagatel," svarede Lægen. "Et Skudskaar!"

"Men Gud bevar' os, Doctor!" raabte Majoren.

„Hvor De dog er indiscret! I Kongens Forgemaſ taler man ikke om et Skudſaar, ſom En har faaet i en Duel. — Altsaa meget ubetydeligt?“

„Som jeg ſiger, i Løbet af et Par Dage kan han igjen komme ud.“

„Jeg har ret glædet mig til igjen at ſee denne kjære Ven,“ ſagde Majoren, idet han tog Sabelgehæng og Skjærf af. „Det er dog et lykkeligt Par!“

„Complet lykkeligt!“ ſvarede Lægen.

„Er den unge Grevinde raſt? jeg har endnu ikke ſeet hende, ſiden jeg kom hjem, men af Lyſt til at tale med hende havde jeg forleden paa et hængende Haar begaaet en Indiscretion.“

„Hvorledes det?“ ſpurgte Doctoren.

„Jeg ſaae den unge Grevinde for et Par Aftener ſiden fjøre hen til Dem,“ ſvarede Majoren i den roligſte Tone af Verden og med det frimodigſte Blik paa Lægens Anſigt, uagtet dette Blik paa det Ōngſteligſte ſøgte at gribe enhver Trækning i den Andens Die.

Men Medicinaltraadens Anſigtſtræk bleve fuldkomment rolige og uforandrede, idet han forundret ſpurgte: „Til mig?“

„Til Dem!“ ſvarede Majoren. „Ja, lad os ſee, det kan vel være tre, fire Dage ſiden. Grevinden ſteg ud og gif ind i Deres Bolig. Paa min Ōre, jeg havde nær ſtillet mig op i Deres Forværelſe, ſaa beſgjærlig var jeg efter at ſaae et Glimt af den dyrebare unge Dame.“

„Da maa De have taget Feil,“ ſvarede Doctoren fuldkomment rolig. „Jeg har hverken for nogle ſaa Dage ſiden eller overhovedet nogenſinde havt den Lykke at ſee Grevinde B* hos mig. Og hvad ſkulde ogsaa det til, da jeg, ligesiden hendes Mand blev ſaaet, næſten daglig kommer hjem til dem?“

„Ja, ſaa maa jeg vel have taget Feil,“ ſagde Majoren og anſtrængte ſig af al Magt for at lade ſin Stemme beholde ſin ſædvanlige Tone.

„Det maa De i Sandhed, kjære Ven!“ lo Doctoren. „Og en Aften ſkulde det have været, ſiger De?“

Hele Verden veed jo, at jeg aldrig er hjemme om Aftenen."

Majoren takkede Gud i sit Hjerte, at Kammer-tjeneren i dette Dieblisk aabnede Døren til Siderørelset. Doctoren vendte sig hurtigt derhen, for at slippe forbi Krigsministeren, der netop traadte ud.

"Ah," sagde Hans Excellence, "min kjære Doctor, De kommer, som De var kaldet. Jeg føler endnu bestandig denne ubehagelige Trykken i hele den venstre Side. De siger, at det ikke er Rheumatisme. Hvad kan det da være?"

Doctoren kastede et polist Blik hen til Majoren, som om han vilde sige: "Sagde jeg det ikke nok!" derpaa kneb han Munden sammen og tog fat paa Krigsministerens Sabel, hvilken han langsomt veiede i Haanden.

"Deres Excellence føler denne Trykken stærkest, naar De er i Uniform?"

"Naturligviis. I Slobrof har jeg det bedre."

"Det er aabenbart, at Sabelen er for tung," svarede Livlægen med Bigtighed. "Vi maae forsøge paa, om den Trykken ikke kommer deraf. Kunde Deres Excellence ikke engang prøve at bære Sabelen paa høire Side?"

"Er De fra Forstanden, kjære Doctor?" svarede Krigsministeren. "Har man nogenstinde hørt, at Nogen bærer Sabelen paa høire Side? Desuden er Smerten ogsaa høiere oppe. Her . . . , naar jeg trykker her."

"Saa kan jeg kun give Deres Excellence det Raad," sagde Doctoren med Skuldertræk, "en Tidlang slet ikke at trykke der — saa vil Smerten vel gaae over."

Og dermed gik han sin Vej; thi Kammer-tjeneren var med sagte Skridt traadt nærmere og havde sagt hvissende: "Hans Majestæt Kongen!"

"Det er en besynderlig Mand, vor Livlæge," bemærkede Hans Excellence til Majoren, idet han tog bort. "Meget duelig, men han har en stor Feil; han

skulde have tjent et Par Aar hos os — han mangler aldeles Subordination!”

Livlægens Svar havde gjort en stærk Rist i Majorens Formodninger. Han rystede paa Hovedet, gik længe frem og tilbage i Stuen og følte sig i det første Dieblif — han kunde ikke skjule det for sig selv — paa en Maade slaaet. Dog fattede han sig snart igjen, gjentog endnu engang i sine Tanker hele Historien og jagde tilsidst temmelig beroliget: „Ja, ja, saaledes maa det være. Hvem veed, hvem det er, som har fortalt ham, at man har seet hans Vogn i Slotsgaden den Aften? Hvem veed, om den Person kjender Grevens Equipage saa nøie i Mørke? der maa Bildfarelsen stikke!”

Majorens Tjeneste var forbi efter Kongens Middagstaffel. Derpaa tog han hjem, klædte sig om og begav sig hen til sin Ven. Da han kom ind i Bærelset, fandt han allerede Alle samlede fra igaar. Baronnen havde gjort sig det beqvemt foran den klart lysende Kamin og syntes allerede at have fortalt en eller anden lystig Historie; thi Diplomaten lo ret af Hjertens Lyst, og selv over Grev Ferdinands Ansigt fløi et muntert Lysglimt. Dog blev han igjen alvorlig, da han traadte Majoren imøde og hjertelig trykkede hans Haand.

„Naa?” spurgte denne.

„Alt ved det Gamle,” svarede Greven, idet han trak paa Skulderen. „Hun spiser igjen hos sin Moder, men har lovet mig at komme tidligere hjem.”

„Naa, naa, det kan altsammen blive godt endnu!”

(Fortfættes.)

C. P. J. Krebs.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 20.

Løverdagen den 16^{de} Mai 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

En Hemmelighed.

(Fortsat).

Fjerde Capitel.

Om de moralske følger af et Brækmiddel, ligesom ogsaa noget meget Belærende om Theelavning.

„Ønske altsaa at høre min Historie ud?“ sagde Baronnen.

„Hvilket Spørgsmaal!“ yttrede Diplomaten. „Uden at tale om den Interesse, vi i det Hele have for din Historie, saa har du afbrudt den i et Dieblif, da I befandt Eder i en altsfor komiss Situation“.

„Ja rigtigt — med et Brækmiddel i Maven! Jeg troer at have fortalt, hvorledes vi ved den første Opdagelse af den forunderlige Gift, som Sir Robert havde indgivet os af sit Flaskefoder, gave os til at lee af alle Kræfter. Naar, denne Munterhed varede imidlertid ikke længe. Thi da vi rigtig havde overveiet og udtalt os over vor Tilstand, kom vi i et saadant Raseri over den gamle General, at der, imellem os sagt, ikke gaves nogen Forbandelse, som vi ikke sendte efter ham over Havet. Havde vi havt en Hær ved Haanden, saa skulde vi have brygget ham en ganske artig Storm. Saaledes at forstyrre to unge fyrige Elskere — og det vare vi — i deres første inderlige Kjærlighed — og det var den ligeledes — forekom os med Rette som et Barbari, for hvilket man ikke kan hævne sig nok. Og saa — hvilket jammerligt Middel havde han ikke anvendt for at jage os fra Skibet! Jeg var aldeles elendig og afkræftet ikke mindre af det end af den Uergrelse, som hele Historien foraarsagede mig. Majoren derimod, der ligeledes var forladt af sin aandelige Ege vægt, skildrede mig med virkelig djævelske Farver det indiske Uhyres Ansigt, naar han nu fortalte begge sine Døttre hele Sagen. Og dertil var det høist sandsynligt, at den rødhaarede Neveu lo, og saa surrede den gamle General uidentviøvl ovenikjøbet og bragte derved Eventyret med Bidandsen i Grindring hos de unge Damer og overbeviste dem om, hvor faderligt han havde sørget for dem ved at have befriet dem fra to saa umoraliske

Subjecter. O, det var til at blive gal over! Vi begravde os tidlig i vore Senge, og, efterat vi havde sovet meget længe og meget godt, vaagnede vi den næste Dag friske og raske.

„Saaledes fode vi da nu fast paa den ægyptiske Kyst, og det næste Skib over Malta gif først om ti Dage. Rigtignok gif der et tidligere over Trieste; men vi havde nu engang fast besluttet at følge den gamle Generals Spor og, om muligt, betale ham hans Streg tilbage med Renter.

„Enhver, der var bekendt med Dvarantaine=Forholdene paa Malta, saaledes som vi vare det, maatte vide, hvor fortræffeligt Sir Robert havde manøvreret og beregnet. Dvarantaine=Tiden der var bestemt til tre og tyve Dage; ti Dage maatte vi vente i Alexandria: naar vi altsaa efter en Firedagesfart kom til Malta, saa havde han allerede ligget over i ti Dage og var efter de følgende tretten Dages Forløb fri.

„Men tretten Dage i samme Huus med de unge Damer er allerede en smuk Tid!“ meente Grev Ferdinand.

„Kjære Ven! det forstaaer du dig ikke paa“, vedblev Fortælleren. „Der er ingen Tale om noget Samliv; thi ethvert Selskab, som kommer tilreisende, erholder sit eget Dvarteer, sin egen Bevogter. Man gaaer der af Veien for hinanden, og de bedste Venner tale ikke sammen uden gjennem et Gitter. Ikke som om man frygter for at blive smittet, — nei, kun fordi Dvarantaine=

Reglerne ere saa forbandet strenge; naar du nemlig har været der to og tyve og en halv Dag, og der kommer en Bekjendt, hvem du er saa uforsigtig at tage i Haanden, bliver du uden al Naade dømt til at blive der tre og tyve Dage endnu“.

„I det Tilfælde vil Enhver vel tage sig iagt for at træde i Berørelse med et andet Parti“, sagde Diplomaten.

„Naturligviis vogter man sig saa meget som muligt. Dog er der ogsaa ansat Quarantine-Vægttere for at gjøre et saadant Samqvem umuligt. Med deres lange Stofke forfølge de Eder overalt i Hælene, passe paa Eder med den største Opmærksomhed og have Ret til at bruge Magt, hvis det skulde falde Eder ind at lade være at lystre“.

„Og disse Quarantine-Vægttere“, spurgte Barten, „komme de da ikke i Berørelse med dem, der ere givne Eder til Oprartning?“

„Gud bevar' os! Mangle I Oprartning, saa funae I faae saa mange Folk over fra Malta, som I ønske. Kun blive disse ligeledes udelukkede tilligemed Eder og maae heller ikke komme i Forbindelse med den ydre Verden, førend Eders Straffetid er udløben. Alt hvad der har nærmet sig Eder, bliver anseet for smittet“.

(Fortsættes.)

C. P. J. Krebs.

Extract

af

første Quartals Regnskab 1857,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

	Rd.	ß.
Beholdning fra forrige Aar:		
i Sparekassen 5,600 Rd. „ ß.		
i Contant 2,155 — 57 -		
	7755	57
A. Ugentlige Indtægter for Ugebladet 69de Aargang Nr. 1 à 13 incl.	1118	78
B. Laans Restancer fra 4de Kvartal 1856 230 Rd.		
anviiile Laans Udtag for 1ste Kvartal 1857 1,662 —		
	1,892 Rd.	
deraf er i 1ste Kvartal 1857 indbetalt 1,613 —	1613	„
saaledes Restancer for Laan den 31te Marts 1857 279 Rd.		
C. Contingents-Restancer fra 4de Kvartal 1856 413 Rd. 30 ß.		
deraf er i 1ste Kvartal 1857 indbetalt 303 — 6 -	303	6
saaledes Contingents-Restancer den 31te Marts 1857 110 Rd. 24 ß.		
D. Justitsraad Gibeschüßs Legats Renter fra 11te Juni til 11te December 1856 incl.	50	„
Rd. . .	10840	45

Udgift.

	Rd.	ß.
1. Anviiile Pensioner for 1ste Kvartal 1857 1,331 Rd. 48 ß.		
deraf er i 1ste Kvartal 1857 udbetalt 1,305 — 24 -	1305	24
saaledes uaffordrede Pensioner 26 Rd. 24 ß.		
2. Ugebladet Trykning med Papir	176	30
3. Generelle Omkostninger	443	49
4. Lønninger for 1ste Kvartal 1857	475	„
	2400	7
Saldo, Beholdning:		
i Sparekassen 5,600 Rd.		
i Contant 2,840 — 38 ß.	8440	38
Rd. . .	10840	45

Kjøbenhavn, den 31te Marts 1857.

Overeensstemmende med den førte Control.

Kjøbenhavn, den 4de Mai 1857.

C. Kothe.

E. Clausen.

J. C. Bondrop.

G. Primon,
Kassfører.

Tannestad.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 21.

Løverdagen den 23^{de} Mai 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

En Hemmelighed.

Fjerde Capitel.

(Fortsat).

„Men der er dog Ting, ved hvilke man uundgaaeligt maa komme i Forbindelse med Verden udenfor, og som heller ikke kunne sondres saa strengt; f. Ex. Eders Badst maas dog besørges i Fælledsklub“.

„Tvertimod“, svarede Baronen; „netop i denne Henseende existerer der en ganske eiendommelig Forordning, og enhver, som kjender den, maa i Forveien tage de nødvendige Forholdsregler. Trænge I nemlig til reent Linned, saa er det langt fra, at Quarantaine-

Anstaltens Intendant paa nogen Maade gjor Eder Banskelligheder. I behøve kun at opgive, hvor mange Badskerpiger I ønske, og disse møde da vlieblikkelig, men blive saa for den øvrige Dvarantaine=Tid ligeledes indelukkede med Eder“.

„Ja saa!“ lo Diplomaten. „Jeg finder denne Indretning ganske hensigtsmæssig. Men hvorledes ere disse Badskerpiger fra Malta?“

„Ligesom I ønske dem, efter Dvaliteteten af Eders Linned“.

„Nei, vil man see“, svarede den Anden. „Jeg har hidtil i høi Grad frygtet for en Ansættelse i Orienten; men du fortæller saa behageligt, saa aandrigt, at man endog kunde forlige sig med den iøvrigt ubehagelige Dvarantaine=Anstalt“.

„Men disse Dpvartere og Badskerpiger — ere de da ikke bange for at blive smittede?“

„Hvad skulle de gjøre? Det er i Almindelighed fattige Folk, som søge at fortjene deres Penge saa godt som muligt. For Resten har man heller ikke i mange, mange Aar hørt tale om noget Pesttilfælde paa Malta“.

„Imidlertid“, vedblev Baronen efter et lidet Ophold, „de ti Dage fik Ende som alt Andet paa denne Jord. Det nye Skib gjorde sig færdigt til Afreisen, og vi gif ombord saa friske og sundhedsstraalende som nogensinde. Jeg besteg Dækket afverlende syngende og sløitende for at give Skibslægen den bedst mulige Mening om vor legemlige Tilstand. Iøvrigt var Eoen i en ubehagelig

Bevægelse. Skibet gyngeede allerede temmelig stærkt i Havnen, og Capitainen yttrede smilende, at han vilde lade Middagsmaden anrette en Time tidligere, da han var bange for, at samtlige Passagerer vilde miste Appetiten, naar de kom udenfor Rheden. Og Manden havde frygtelig Ret. Neppe vare vi komne en halv Miil fra Kysten, førend Skibet begyndte at duve, at kaste sig tilhøire og venstre, saa at Ingen, som ikke var Sømand, kunde staae paa sine Been. Dertil havde vi en stærk Blæst, som kom fra Søfiden. Lougværket peb, Skibet knagede og drøuede, saa det var en Gru. Og saa Passagererne! — ja jeg vil forskaane Eder for en Fortælling om al den Glendighed og Forvirring, som henved tohundrede Menneker ere istand til at frembyde, naar de overfaldes af Søsyge. Endogsaa Majoren hjalp hans Jernconstitution aldeles ikke, og det — du vil tilgive mig, kjære Ven! — var egentlig en Trost for mig. Saaledes dampede vi da afsted den hele lange Dag og den endnu længere Nat, altid daarligere, altid syge, og naar saa om Morgenen det første bleggule Dagsskær trængte ind igjennem det lille Kabysvindue, saa havde vi det Samme for os som igaar. Det varede tre Gange fire og tyve lange Timer, indtil endelig paa den fjerde Dag Søen blev en Smule roligere, Skibet ikke krængeede saa frygteligt til alle Sider og Passagererne begyndte at staae op og frybe omkring omtrent ligesom Fluer om Efteraaret, naar Middagssolens Straaler have opvarmet dem lidt.

„Majoren og jeg havde i hele den Tid saa godt som slet ikke talt sammen. Men nu prøvede ogsaa han at staae op. Han laa ovenover mig, lod sig glide ned fra sin Kvie og satte sig ved Siden af mig. Herre Gud! hvor han saae daarlig ud; det var neppe en Skygge af Majoren. Nu komme vi da til Malta, sagde han; maaskee træffe vi der vor gode Ven, Sir Robert, med begge sine Døttre“.

„Maaskee? spurgte jeg forskrækket. Thi jeg maa tilstaae, at den eneste Trøst i mine tredages Lidelser var den, snart at betræde det Land, hvor Miss Therese opholdt sig, og hvor jeg, om ogsaa kun i Afstand, turde haabe at faae hende at see“.

„Kan Generalen ikke have forandret sin Reiseplan? meente Majoren. Den Damper, paa hvilken han havde indfibet sig, blev liggende een Dag i Malta og gik derpaa over Gibraltar til Liverpool. Og for de til England ankommende Reisende bliver denne Søreise regnet som en fuldstændig Quarantaine. Vi maae være betænkte paa Alt“.

„Jeg har kun een Tanke, svarede jeg med svag Stemme: at gjenssee Miss Therese“.

„Jeg haaber ogsaa, at Ellen vil tage venligt mod mig, og jeg haaber, at de ere paa Malta. Men vi maae lægge en Plan og gjennemføre den“.

„Hvilken Plan og hvortil?“

„Mener du maaskee, svarede Majoren, at jeg havde Lyst til, for at vise den gamle Indianer en Billighed,

at præsentere mig for ham som en Nar, der nødsagedes til at blive tilbage i Alexandria, fordi man havde givet ham et Brækmiddel ind? Nei sy for Fanden! Du elsker ligesom jeg; derom er jeg overbevist. Men tro mig, Intet er i Kjærlighed værre end at være til Nar. Hensigten var at gjøre os latterlige, og at afvælte det fra os maa nu være Gjenstanden for vor ivrigste Stræben“.

„Men Sagen er nu engang steet og lader sig ikke ændre“.

„Men dog benægte!“

„Na! Tro du mig, den gamle General har saamænd nok fra et eller andet Kahltsvindue med stort Velbehag seet paa vort latterlige Dptog“.

„Ligemeget! vil du overlade Sagen til mig og handle efter min Forskrift, saa skulle vi nok blive færdige med ham. Men du maa ubetinget lyde mig“.

„Og det lovede jeg med største Fornøielse, thi imellem alle vor dyrebare Bens fortræffelige og store Egenskaber, er det navnlig hans Aandsnærværelse og Forsigtighed, jeg beundrer.“

„Beiret blev om Eftermiddagen stedse bedre og bedre; jeg vilde derfor op paa Dækket, dog ønskede Majoren, at jeg blev i Køien og ikke lod mig see imellem Passagererne. Selv kravlede han tilsyneladende med megen Besvær op ad Trappen, hostede forfærdeligt hult, gik frumbøiet omkring og holdt Lommeterflædet for Munden. Jeg begyndte at begribe, hvad han

vilde, og lagde mig derfor mat tilbage i Køien som en Døende. Lykkeligviis for os og den Komodie, som vi havde ifinde at spille, gik ikke en Eneste af de øvrige Passagerer fraborde i Malta. Næste Morgen bleve Skibets Bevægelse blide og gængende, Ankerfjettingen raslede ned, og Damperen syntes ved Synet af den malerist skønne By at vugge sig kofet og velbehagelig paa det dybe, grønne Vand. Desværre kunde vi ikke see de prægtigt fremragende Fæstningsværker og La Balettes og St. Olmos paa Klipperne opløbende Huse — jeg i det mindste ikke, da jeg laa i min Kvie“.

„Majoren gik hostende op ad Kabytstrappen, og vendte kort efter nedbøiet og listende tilbage med Skibslægen. Denne var forbausset ved at see mig saaledes uden al Bevægelse ligge henstrakt i Sengen, men han tog sig vel iagt for at føle min Puls. De har Ret, sagde han til min Ven, det kan ikke være Følgerne af Søsøge. Alle Andre her ombord ere igjen paa Benene, endog de svageste Damer“.

„Og De føler Smerter? henvendte han sig til mig.

„Forsfærdelige! forsikkrede jeg stønnende. — Majoren havde naturligviis instrueret mig. — Jeg er ikke istand til at røre et Lem; om at staae op kan der aldeles ikke være Tale“.

„Men hvad kunne vi gjøre for Dem? spurgte Doctoren hurtigt, og det var tydeligt, at han var ængstelig for at vi maaskee havde til Hensigt at blive ombord.“

„Majoren traf paa Skuldrene og sagde: Vor Bestemmelse er Malta, og jeg maa udfiske min stakkels Ben her. Men da han ikke kan staae op og gaae, saa er der intet Andet tilbage end at Capitainen overlader mig et Par Madratsjer, som jeg naturligviis vil betale, og paa hvilke jeg kan faae den Syge ned i Baaden“.

„Det skal der ikke være Noget i Veien for, svarede Lægen ivrigt. Jeg staaer inde for Capitainens Tilladelse; De har vel Deres Tjenere med? Jeg beder Dem derfor, at De vil lade Deres stakkels syge Ben omhyggelig surre fast til Madratsjerne, for at der ikke skal tilstøde ham noget Uheld ved Medheisningen“.

„Det gjorde vi da strax, uagtet vore Folk gjorde store Dine ved hele Sagen. Jeg blev altsaa baaret op, og Enhver, baade Passagerer og Matroser, gik ængstelig af Veien for os. Kun de Folk, som bleve commanderede dertil, toge med Forsigtighed fat paa de fire Hjørner i min Madratsje, skjød et Brædt ind under den, løftede mig op paa Rælingen og fastgjorde fire Gænder ved mit Leie. Jeg tør ikke nægte, at jeg jo var noget urolig ved at see ned i Vandet fra den betydelige Høide. Dersom disse Karle behandlede mig ubehændigt, kunde jeg mageligt være gaaet tilbunds i Havnen ved Malta. Men det Hele gik fortræffeligt. Capitainen sprang op paa Dampskibsbroen, tilvinkede mig en Afskedshilsen med sin Hat, gav et Signal med Haanden,

hvorpaa en svingrende Bibe lod sig høre, og jeg med mine fire Louge dalede overordentlig sagte ned i Baaden.

„La Baletta og St. Elmo lode vi tilhøre og styrede tværs over Havnen hen til Fortet Emanuel, hvor Dvarantaine-Anstalten befandt sig. Underveis sad Majoren ved Siden af mig, dybt nedbøiet og med Torflædet for Munden, men lod desuagtet sine Dine omhyggeligt spadserere omkring paa det foran os liggende Forts Bold. Nu bukkede han sig tæt ned til mig og hvistede med sagte Stemme: Alt gaaer fortræffeligt. Der oppe paa Bolden staaer Sir Robert og ved Siden af ham den rødhaarede Neveu, bevæbnet med et Uhyre af en Riffert. Han har seet vor ynkkelige Udsfibning, og saaledes er da Sagen overordentlig godt indledet“.

(Fortsættes.)

C. P. J. Krebs.

Borger-Vennen.

Ti og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 22.

Løverdagen den 30^{te} Mai 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

En Hemmelighed.

Fjerde Capitel.

(Fortsat).

„Sundhedspolitiet modtog os ved Foden af den store Trappe med temmelig lange Ansigter, hvilke dog paa en Maade opklaredes igjen, da Majoren afleverede en Slags Attest, som han havde faaet af Skibslægen. Denne skrev nemlig til sine Dwarantainecolleger, at han ingenlunde troede, at det foreliggende Tilfælde kunde bringes i Forbindelse med Pesten. Man kunde være nogenlunde rolig: ham forekom det, at begge de to Herrers Tilstand var foranlediget af en ganske eiendom-

melig Forgiftelse, hvad han ogsaa havde hørt af den ene af dem; men hvorfra denne Forgiftelse iøvrigt var kommen, havde ingen af Patienterne selv nogen Idee om.

„Med stor Fornøielse bemærkede vi begge, at den blonde Neveus Riffert stadig fulgte alle vore Bevægelser. De befandt dem paa Fæstningens Udenværk og havde, for at kunne komme til os, maattet gjøre en temmelig lang Omvei, Noget, der var os meget hjært. Og derpaa blev jeg baaren hen til den flotsmæssige Bygning, som i Fortet Emanuel benyttes til Quarantaineanstalt. Majoren gif dybt bøiet ved Siden af mig og hostede, saa en Steen maatte forbarme sig over ham. Paa Grund af vor store Bagage og vel ogsaa af Omhu, fordi vi vare syge, fik vi et ganske anstændigt Qvarteer — tre Værelser til Gaarden med Udsigt til La Baletta, St. Elmo og Havet; to andre førte ud til en lille Bastion og en nydelig Have, der var anvist os til at spadser i. Vi begave os strax ind i vor Bolig; jeg blev lagt ned paa Gulvet, Majoren satte sig, af Mangel paa en anden Plads, høist udmattet i en Bindueskarm. Værelserne vare rummelige, høie og vel vedligeholdte, men uden alt Ameublement — en Mangel, som imidlertid piebliffelig bliver afhjulpet i denne vel indrettede Anstalt. Neppe havde vi nemlig sat os ned, førend der viste sig en Intendant, Huushovmester eller hvad han ellers var, og leverede os et langt Stykke Papir, paa hvilket der fandtes en Fortegnelse over alle de Gjenstande, som man behøver for

at meublere en Tom Bolig som vor. Disse Gjenstande vare opførte efter forskjellige Tariffer ligesaa en simpel, tarvelig Indretning til den høieste Elegance med Gulvtæpper, Lysekroner, Blomsterborde, Lænestole; man behøvede blot at bestemme, hvorledes man vilde boe, d. e. hvormeget man havde ifinde at betale; Quarantaineanstalten leverer naturligviis kun de nøgne Bægge, alt det Dvrige maa den Rejsende anskaffe for egen Regning. Det samme er Tilfældet med Frokost og Middagsmad. Man behøver kun at bestemme en Priis og bliver altid behandlet ret anstændigt i Forhold til Betalingen. Naturligviis er det engelske Kjøkken det herskende, og engelsk Vi kan man faae af meget god Dvalitet.

„Jeg var morderlig sulten; thi naar man har været søsyg i fire Dage, er Maveen temmelig udtømt. Men hvad var herved at gjøre? Vi maatte nu engang agere Syge, og efterat Majoren af de forelagte Papirer havde valgt et ret pænt Ameublement, bestilte han en simpel Kjødsuppe for os to, men derimod en meget flot og solid Middag for vore Tjenere, der, som han sagde, burde holdes skadesløse for den firedages Faste.

„Vor Bolig var fuldkommen indrettet i mindre end en Time. Jeg lagde mig strax til Sengs og Majoren bandt sig et gult Silketørklæde om Hovedet, hvilket gav ham et complet sygeligt Udseende; tilmed kæmmede han sit modstræbende, kulsorte Skjæg, saa at det hængte ganske melancholisk ned over Hagen. Og saaledes ru-

stede ventede vi nu de Besøg, som nødvendigviis snart maatte følge.

„Først kom Quarantainelægen, der bad os meddele sig en Skildring af vor Tilstand. Majoren fortalte ham en mærkværdig Historie, hvorledes vi allerede i Alexandria havde befundet os dødsfyge, uden at kunne angive nogensomhelst Grund dertil, hvorledes man havde bortviist os fra Skibet, og hvorledes en fransk Læge, som vi havde ladet kalde, havde erklæret, at vi ved et uheldigt Tilfælde vare blevne forgiftede. Denne fortræffelige Læge, vedblev Majoren, behandlede os i ti Dage med den største Omhu og restituerede os ogsaa for saa vidt, at man tog os ombord paa det netop afgaaende Skib. Imidlertid havde denne Sotour betydeligt forværret vort Onde. Min Ben der føler betydelige Smerter og en Lamhed i alle sine Lemmer, og jeg, som iøvrigt har en meget stærk Constitution, lider i mit Bryst og hoster i flere Dage, saa det er forfærdeligt.

„Quarantainelægen, som blev meget beroliget ved Tanken om, at vi ikke slæbte anden Sygdom med os til Malta, foreskrev os nogle lette Sager, anbefalede os Ro og Diæt og lovede, endnu samme Aften at komme igjen.

„Vi havde med Billie ikke gjort ham noget Spørgsmaal om, hvem der foruden os endnu var i Anstalten. Kort sagt, vi havde gereret os fortræffeligt, som to meget elendige Mennesker, der ikke havde mindste Interesse for Nogetsomhelst, og vi overlode alt Andet til

Tilfældet, i den faste Overbeviisning, at Sir Robert, der havde været Vidne til vor ynkkelige Ankomst, snarest muligt vilde indhente Efterretninger om os. Vor Formodning var fuldkommen rigtig. Dvarantainelægen blev, saasnart han havde forladt os, hentet hen til Englænderen og afslagde der en tro Beretning om vor Tilstand, og Følgen deraf var, at vor Dvarantainevægter efter en lille halv Time bragte os et Kort fra den gamle General, der ønskede at hilse paa os.

„Skulle vi tage imod ham? spurgte jeg.

„Naturligviis, sagde Majoren og nikkede med Hovedet for at lade ham komme ind.

„Den gamle General traadte ind og faae noget betuttet ud, da han fik Die paa os begge. Bagved ham gif hans Dvarantainevægter med en stor Lænestol, der blev sat midt i Bærelset og paa hvilken Sir Robert nedlod sig, langt nok fra os begge til at nogen Berøring kunde finde Sted.

„Men, min Gud! sagde Generalen efter en Pause, det gjør mig virkelig ondt at see Dem, mine Herrer! paa den Maade igjen! — Ved disse Ord skjælvede hans Stemme næsten uhorligt og han fæstede et opmærksomt Blik paa Majoren, til hvem han netop vendte sig.

„Jeg udstødte et dybt Suf, og Majoren svarede med dyb Stemme: Ja, saaledes kan man blive ramt af Skjebnen, uden at vide, hvor Slaget kommer fra“.

„Men, mine Herrer! vedblev Sir Robert, De forfærder mig i Sandhed. Hvad er der da tilstødt Dem?“

„Vi ere blevne forgiftede“.

„Forgiftede?! raabte Englænderen med uforstilt Rædsel. Paa hvilken Maade da? — Ved et Tilfælde? — Jeg er i høieste Grad begjerlig efter at erfare noget Nærmere om denne skræffelige Historie“. Ved disse Ord tog han sit Lømmetørflæde frem og tørrede sig et Par Sveddraaber bort af Panden.

„Vi ere overbeviste om den Deeltagelse, som Deres Herlighed føler for os, svarede Majoren. Men hvad skulle vi sige? De vil erindre, at vi havde den Ære at dinere hos Dem i Alexandria kort før Deres Afreise“.

„Meget rigtigt; men jeg befandt mig særdeles vel derefter“.

„At vi efter denne Diner drak et Afskedsglas med Deres Herlighed, ikke af Bærtens Biin, men af Deres eget Flaskefoder“.

„Min Gud, ja! sagde Generalen stedsse ængsteligere. Det var en gammel fortræffelig spansk Biin, som paa en behagelig Maade opvarmer og styrker Maven. De skulde dog vel ikke være kommen paa den skræffelige Idee, at den havde kunnet skade Dem?“

„Paa ingen Maade, svarede Majoren rolig. Jeg fortæller kun Gangen i Historien. Vi gif ombord, men paa eengang befandt vi os meget ilde“.

„Det hørte jeg af vor Capitain, sagde den gamle Herre forvirret og saae i det samme meget opmærksomt ud af Vinduet. Desværre havde jeg i det Dieblif saa meget at bestille med at saae min Bagage bragt ned, ellers havde jeg ikke undladt at bevidne dem min Deeltagelse. Da jeg igjen kom op paa Dækket, var De allerede afsted. — Og dengang følte De Dem allerede ilde?“

„Vi havde begge de heftigste Smerter i Forbindelse med Opkastelse“.

„Det var dog mærkeligt!“ yttrede Generalen.

„Vi vendte tilbage til Alexandria, lode en Læge hente, denne tog endnu en anden paa Raad med sig, de undersøgte os, holdt en formelig Consultation, og Resultatet af den var, at vi vare blevne forgiftede“.

„Forgiftede?“

„Forgiftede, Hr. General; ved noget Djævelstøi — jeg har glemt Navnet —, som man pleier at lave i Orienten, og som ogsaa skal være bekjendt i Indien. I forekommende Tilfælde giver man det ulykkelige Slagtoffer det i Kaffe, Biin eller noget Lignende. Deres Herlighed har maaskee hørt tale derom?“

„Den gamle Englænder var bleven meget bleg; han aandede dybt og tungt og saae snart paa mig, snart paa Majoren. Sidstnævnte vedblev: Gud skee Lov for den kraftige Constitution, som vi begge have, og for de fortræffelige Midler, som hin unge Læge gav

os! De have frelst os — uden dem vare vi nu de dødeste Menneſter!”

„Sagen er mig aldeles uforſklarlig! fremſtammede den gamle Herre ikke uden Nøje.

„Heller ikke vi nære den ringeſte Miſtanke, ſvarede Majoren. Maaskee var det en Tilſtiffelse, maaskee et Tilfælde — Gud alene veed det — ſom har bragt os ſaavidt. Thi jeg forſikkrer Deres Herlighed, at vi endnu ere begge høiſt elendige“.

„Jeg ſeer det, jeg ſeer det; ſagde Generalen hurtigt, idet han reiſte ſig. Men nu maae De ogſaa holde Dem rolige, mine Herrer! og tillade mig hver Time at lade ſpørge til deres Befindende“. Med diſſe Ord gjorde han et Par ravende Skridt hen imod os, og jeg troer nok, at han i den Skrak, ſom vi havde indjaget ham, endog havde glemt, at han ikke maatte berøre os. Han traadte nemlig hen til min Seng og vilde lige til at række mig Haanden. Men ſom et Lyn ſprang hans Bægter til og erindrede ham om Dvarantaineloven, hvorpaa Sir Robert betænkte ſig og foer tilbage for min fremrakte Haand, ſom om det havde været en indiff Snog, der ſteilede foran ham. Og dette Haandtryk vilde ogſaa uſeillbarligt have paadraget ham et Tillæg af ti Dage endnu. Han forlod os aldeles rystet, og neppe var han borte, førend vi ſendte vor Bægter ud, lukkede alle Døre og forſøiede os ud i det yderſte Forvarelſe, hvor Middagsmaden ſtod anrettet for vore Tjenere, hvilket vi imidlertid lode vederfares al mulig Retfærdighed“.

(Fortsættes.)

C. P. J. Krebs.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 23.

Løverdagen den 6^{te} Juni 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

En Hemmelighed.

Fjerde Capitel.

(Fortsat).

„Seg maa dog sige, Baron!“ sagde Diplomaten nu, „at det dog var lidt vel galt, som J der spillede Co-moedie. Den gamle Herre troede paa Eders Fortælling, mene J. Saa maa han da have forladt Eder med skræffelige Samvittighedsbid. Han havde dog igrunden ikke gjort Andet end hvad enhver Fader kunde have Lov til, som vilde befrie sine Døttre fra et Par paatrængende Friere. Nei, veed J hvad, den Straf var aabenbart for haard for et uskyldigt, lille Brækmiddel!“

„Hvor kan du dog sige det?“ tog Majoren til Orde; „du har complet Uret. Vi anlagede ham rigtignok for et Mordforsøg; men var det da ikke hans Henſigt at myrde os moralsk ligeoverfor hans af os elskede Døttre? Jeg gjentager det endnu engang: Intet er farligere for Kjærlighed end Latterlighed. Bare vi komne friske og raske til Malta, saa havde han gnedet sig i Hænderne og modtaget os med et spodsk Smil, ja han havde maaskee endog havt den Driftighed, ved Leilighed, om end paa en forblommet Maade, at bringe sin Guur i Grindring. Vi kunde dog virkelig ikke indlade os paa et formeligt Klammeri med den gamle Herre! Og desuden maa du erindre, at vor Livslykke stod paa Spil; thi jeg maa tilstaae, at jeg var bleven aldeles ulykkelig, hvis jeg havde mistet den Pige, som jeg elskede saa inderlig. Hans Fremgangsmaade imod os var i ethvert Tilfælde meget uoverlagt. Vi havde Ret til at straffe ham, og det lykkedes os fuldkomment. Han gned sig ikke i Hænderne, og endnu mindre modtog han os med et spodsk Smil. Han gif dybt rystet hjem, indelukkede sig med sin Familie og fortalte skjælvende, hvad der var mødt os. Vi stode da som Offere for en djævelsk Ondskab. Og nu var det, at Papa først rigtigt maatte holde her. Ellen, som i det Hele ikke forstod Spøg, vilde viedliffelig hen til os, og det var kun med Magt, at hun, ligesom ogsaa Therese, lod sig holde tilbage. Saa begyndte et Forhør, som den gamle Herre nok aldrig før havde kjendt Mage til.

Pigerne vilde vide, om en Forbytning med Hensyn til Vinen havde været mulig, og om den gamle indiske Kammertjener, som havde forladt dem i Alexandria, maaskee havde været i Besiddelse af den omtalte Gift. Sir Robert maatte under Skuldertræk ud med, at dette vel til Slutningen kunde være tænkeligt, og saa fulgte, som vi siden fik at vide, et saadant Udbrud af Smerte, ja af Forbittrelse fra de unge Damer, at den rødhaarede Neveu bævede og den gamle General tydelig mærkede, hvad Klokken var slaaet. — Saa!" afbrød Majoren sig selv og sagde til sin Ven, Baronen: „Nu kan du begynde igjen, og tilgiv, at jeg har afløst dig!"

„Det skal du have Tak for", svarede denne; „thi jeg har talt mig aldeles tør. — Gaae vi ikke en Kop Thee?" henvendte han sig til Greven.

„Naturligviis", svarede denne med nogen Forlegenhed, idet han saae til Uhret, som stod paa Kaminen. „Jeg havde kun haabet, at min Kone var kommen saa tidlig hjem — hun spiser hos sin Moder —, at vi kunde have druffet Thee med hende".

„Ja, det er en anden Sag!" raabte Baronen ivrigt. „Lad os saa i ethvert Tilfælde vente. Jeg glæder mig saa hjerteligt til at see den lille Grevinde! Ferdinand, du er dog et mageløst lykkelig Menneske!"

„Du kan da ogsaa være tilfreds med dit Lod", henkastede Diplomaten. „Ja, I ligge alle sikkre i den deilige Havn, medens jeg Stakkel sandsynligviis endnu længe maa tumle mig om paa Livets aabne Hav".

Greven var ligesom falden i Tanker, men pludselig tilfaste han Majoren hemmeligt et spørgende Blik.

„Lad os kun faae vor Thee“, sagde denne i sin rolige Tone. „Naar unge Damer besøge deres Forældre, varer det altid en Smule længe. Det kjender man nok. Og saa har jeg ogsaa ondt af den gode Baron. Han kan nu fortælle sin Historie ud, og da den allerede er saa langt fremrykket, vilde den dog ikke have nogen Interesse for Grevinden“.

Majoren vidste nok, hvad han gjorde. Han havde nemlig skrevet et Par Linier til Grevinden, hvori han bad hende, efter sin Middag at unde ham et Quartertids tid. Han var overbevist om, at det vilde glæde hende igjen at see ham, og at hun derfor vlieblikkelig vilde bede ham komme ind til sig. Bente man nu med Theen efter hende, saa var hun nødt til strax at komme over til de Andre, og den Samtale, han havde haabet, vilde gaae tabt for ham.

Greven traf i Klokkestrengen, gav sine Befalinger, og et Dieblik efter var Theen serveret paa et lille Bord foran Kaminen, med den Stilhed og Rolighed, der gjør godt indrettede Huse endnu langt behageligere end al den øvrige Pragt og Herlighed, som de ere istand til at udfolde.

„Man drikker heller ikke hos dig andet end fort Thee“, sagde Legationssecretairen; „og da jeg veed det, glæder jeg mig altid til en Kop. Man faaer den saa

ofte blandet med den grønne, men det kan jeg slet ikke lide; det koster mig altid et Par Timers Søvn“.

„Majoren maa lave vor Thee“, svarede Barten. „Det er en vanskelig Kunst, og der er Ingen, der forstaaer den saaledes som han“.

„Med Undtagelse af min Kone“, sagde Baronet med Vigtighed. „Jeg slutter mig isøvrigt aldeles til vor diplomatiske Vens Anskuelse. Jeg kjender ogsaa kun faa Huse, hvor jeg gider drikke Thee. Det kommer uhyre meget an paa Maaden, hvorpaa den laves“.

„Ja, da har du allerede ofte nok seet det“, svarede Majoren smilende, idet han gav sig isærd med det ham overdragne Hverv. „Det kommer her, som overalt, an paa godt Stof. Hgde, sort Thee, kogende Vand og to Draaber stærk Fløde“.

„Jeg var nylig i et Selskab,“ bemærkede Diplomaten drømmende, „der kom de Kaneel i Theen“.

„Gud fri os!“ sagde Baronet. „Det var hos en Statsraadinde. Men denne Brygning blev gjort god igjen ved den lille, nysfelige Haand, som rakte dig den, og de smukke, sorte Dine, der ved den Leilighed saae paa dig“.

„Jeg vil see paa, hvorledes Majoren bærer sig ad;“ sagde den unge Mand undvigende. „Han forstaaer med en mærkelig Sikkerhed at tage de rette Portioner. Og seer I, hvorledes han først saa omhyggelig skyller Theen ud, førend han kommer det kogende Vand paa Botten!“

„Ja, det er en reen Lüd, som jeg først hælder bort; den er skadelig for Maveu og angriber Nerverne“, svarede Majoren. „Se saa! nu er jeg færdig; jeg haaber, den skal smage Eder godt“.

Femte Capitel.

Baronen fortæller om en Quarantaineanstalts fortræffelige Indretninger, hvorledes man spiller Whist der, og beretter om Kamp og Seir.

Theen var virkelig udmærket, og efterat Baronen havde dryppet kun een Draabe Fløde i sin Kop, drak han den langsomt ud, skjød den fra sig hen paa Bordet, tog en frisk Cigar og vedblev i sin Fortælling: „Naturligviis førte den medicinske Behandling, som Quarantainelægen lod os undergaae, til et overraskende hurtigt og gunstigt Resultat. Allerede den anden Dag svandt mine Smerter, og Majoren hostede paafaldende mindre. Det er en Selvfølge, at Doctoren var overordentlig fornøiet herover, at vi lænkede ham uopløseligt til os ved den Taknemmelighed, vi bevidnede ham, samt at der ikke kunde tænkes noget Væsen, der talte med større Interesse og Tilforladelighed om vor hvist mærkelige Forgiftelse end netop denne fortræffelige Læge. I Løbet af nogle saa Dage forlode vi vore Bærelser og begave os strax til den Have, jeg for lidt siden omtalte; vi haabede paa den Lykke, maaskee at skulle faae begge de unge Damer at see, men vi ansaae det tillige for vor Skyldighed at undersøge vore Omgivel-

fer, vort Fængsel, de Mure og Indretninger, som skilte os fra den engelske Familie.

„Den gamle General havde meget snildt valgt sin Bolig ligeoverfor os. Men vi maatte fra Husets første Etage endnu et Par Trappetrin opad, for at komme i vor Have, da denne laa paa den øverste Deel af Bølden, medens Sir Robert fra Stueetagen, hvor han boede, maatte stige nogle og tyve Trin nedad, for at komme til Bunden af den Grav, der var bestaaren ham til at spadserere i. I kunne derfor indsee, at vi vare adskilte ved en ganske solid Muur. Tyve Trin for ham nedad, ti for os opad gjorde Afstanden ret anstændig.

„Iøvrigt vare vi saa lykkelige allerede ved vor første Spadseretour at faae begge de unge Damer at see. Ja, jeg tør ikke nægte det, de modtog os med lydelige Glædesraab. Dog var vort Standpunkt, saa høit oppe, kun daarligt egnet til derfra at føre en Samtale. Dette indsaae vi da ogsaa strax og lode os nøie med de allersædvanligste Spørgsmaal og Svar. Sir Robert kom ogsaa selv et Dieblif ned i Graven og gned sig fornøiet i Hænderne — da han saa Afstanden imellem os. Her behøvede han ikke at passe paa sine Døttre; thi foruden den høie Muur, som overtog denne Forretning, var endnu Dvarantainevægteren tilstede, der med sin lange Stok i Haanden spadserede frem og tilbage bagved de unge Damer.

„Det var os af alleryderste Bigtighed at komme vore Veninder en Smule nærmere, for at kunne faae en for vor hele Fremtid afgjørende Samtale med dem istand. Jeg tog vor Bægter tilside, viste ham en Guinee og bad ham give os et godt Raad, om hvorledes det skulde kunne lade sig gjøre, at vi kom ned i den Grav for at sladre et Par Ord med Damerne dernede. Bægteren, en flog Maltheser, der viebliffelig gjennemskuede Forholdet, smilede og meente, at han ikke handlede imod Dvarantaine-Forskrifterne, fordi han viste os en Falddør i Haven, der gik ud til en Trappe og førte ned til den nederste Grav. „Det forstaaer sig af sig selv“, tilspøiede han, „at De dernede vil finde en stærk, tilluftet Gitterdør, ligesom ogsaa, at jeg maa bede Dem ikke at gjøre noget Forsøg paa at komme i Berøring med Damerne paa nogensomhelst Maade. Jeg vil gjøre min Kammerat dernede bekjendt med Deres Hensigt, og hvis (jeg trykkede ham viebliffelig nok en Guinee i Haanden), saa vil De nede i Graven kunne føre en meget behagelig Conversation, kun adskilte ved Gitteret“.

(Fortsettes.)

C. P. J. Krebs.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 24.

Løverdagen den 13^{de} Juni 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

En Hemmelighed.

Femte Capitel.

(Fortsat).

„Som sagt, saa gjort; den anden Vægter havde Intet at erindre derimod; kun forlangte han paa den høfligste Maade af Verden, at han maatte stille sig lige ved Siden af Gitteret, og at Man ikke maatte gjøre noget Forsøg paa at række hinanden Haanden eller deslige, da han under ingen Omstændigheder kunde tilstede nogen Berørelse“.

„Men hvad ville de dog sige med deres evige Berørelse?“ spurgte Diplomaten. „Sandsynligviis var

der dengang Ingen i Anstalten, som havde Besten, og saaledes kunde vel heller Ingen være bange for at blive smittet“.

„I Virkeligheden ikke“; svarede Baronnen. „Men Quarantaine=Ovrigheden, som jeg allerede tidligere har bemærket, og hvad jeg beder ikke at glemme, taaler ikke engang, om jeg maa udtrykke mig saaledes, Muligheden af en moralsk Smitte, og bestemmer, at, hvor to Partier træde i Berørelse med hinanden, skal det, som har været der længst, efter denne Berørelse endnu blive der saalænge, indtil ogsaa det andet har sine tre og tyve Dage bag sig, efter hvis Forløb man antager, at intet Smittestof mere kan yttre sig“.

„Rigtig, rigtig!“ sagde Diplomaten.

„Sir Robert kjendte denne Bestemmelse meget nøie“, vedblev Fortælleren, „og havde, som vi senere erfarede, lovet sin Bægter eller snarere sine Døttres Bægter en anseelig Belønning, naar han opfyldte sin Pligt med rigtig Strengthed. Vi ventede derfor, indtil den gamle General havde indeluffet sig i sit Bærelse for at skrive Breve eller sove, og saa stege vi ned af Trappen til den nederste Have. Bore Bægtere paa begge Sider stillede sig nærmest ved Gitteret og gjorde endnu oveni-kjøbet Afstanden længere ved deres Stofte. Dog var det allerede en Trøst at kunne være hinanden saa nær under denne Samtale. I kunne vel nok tænke Eder, hvad vi talde om, og jeg vil derfor ikke spille noget Ord derpaa. Efter nogle saa Dages Forløb vilde Sir

Robert med sin Familie være fri og forlod da Dvarantainen og sandsynligviis ogsaa Malta og fik saaledes igjen et Forspring af ti Dage. Det blev altsaa aftalt, at de unge Damer skulde saavidt muligt efterlade sig nogle Kjendtegn for os i de Byer, gjennem hvilke de kom, for at vi ikke skulde tabe den gamle Generals Spor. Herved yttrede imidlertid Miss Ellen, at man ikke kunde anvende Forsigtighed nok; thi dersom Papa, som endnu ikke troede paa noget egentligt Forhold, erfarede, at et saadant virkelig bestod, saa vilde han i sin Haardnakethed maaskee være istand til uden videre at gjøre omkring og tage tilbage til Indien igjen.

„Desværre maa jeg tilstaae, at dette var den eneste Samtale, vi havde ved Gitteret. Hvad enten det nu var saa, at Dvarantainevægterne ikke troede paa Historien, eller ogsaa, at den rødhaarede Yngling havde beluret os, nok er det, Galdøren ved vor Have blev den samme Aften forsynet med en yderst solid Laas, til hvilken vor Vægter ikke havde Nøglen. Tilmed vare vi, som det syntes, blevne skildrede for denne som et Par Personer, der vare meget farlige og dristige med Hensyn til Dvarantainereglerne; thi fra det Dieblif fulgte han os paa vore Spadseretoure lige i Hælene, og da jeg et Par Dage efter bandt en Billet ved en Steen, for at faste den ned i den nederste Have, greb han min Haand og forsikrede i al Alvor, at prøvede jeg endnu engang paa flige Kunster, saa maatte han,

hvor ondt det end gjorde ham, aldeles forbyde os vor Spadsferen og lufte Haven ilaas for os.

„Majoren lagde den ene Plan efter den anden, men fremfor Alt længtes han efter, saa snart som muligt at gjøre Generalen en Contravisit. Endelig modtog vi en Skrivelse fra ham, hvori han meldte os, at han ventede os næste Morgen Kl. 10. Ved det bestemte Klokkeslet forlode vi vor Bolig og spadsferede frem over Fortets brede Gaardsplads, denegang ledsagede af to Vægtere — uden at vi havde yttret noget Dnske i saa Henseende, havde nemlig nok en sluttet sig til os.

„Generalens Bolig var møbleret meget elegant. Tykke Tæpper bedækkede Trapperne, oven paa hvilke der laa et smalt Stykke graat Tvi — til Vre for os, som Dvarantainevægtterne forsikkrede; thi dette blev, som berørt af os, siden efter rullet sammen og lagt tilside, for at tjene endnu engang ved lignende Leilighed. Jeg lo hjertelig ad denne Forsigtighedsforholdsregel, men Majoren rystede alvorlig paa Hovedet. Og derpaa bleve vi førte ind i Generalens Salon, men bleve strar ved vor Indtrædelse staaende forbausede paa Dørtærstelen. Bærelset var nemlig ved et stort, stærkt Stakit deelt i to ligestore Halvdele; paa denne Side befandt vi os, paa hiin Side Generalen sig med sin Familie. Man satte Lænestole hen til os, Sir Robert bad os at tage Plads, og nedlod sig paa en Lænestol ved Vinduet; begge de unge Damer sad ved et lille Bord og Blon-

drianen stod og lænede sig op til Stakittet, hvor han med største Opmærksomhed fulgte alle vore Bevægelser.

„Vi ere over al Maade forbausede, Hr. General!“ sagde Majoren efter en Pause, „ved at see, hvor overordentlig mærkværdigt De har meubleret Deres Stue, sandsynligviis til Ure for os. De viser os herved en Mistanke, som kunde være istand til at frænke os dybt“.

„Na, sig ikke det!“ svarede den gamle General smilende. „Det er kun nogle simple Forsigtighedsforholdsregler, som jeg har anvendt. De Herrer vide jo, at jeg om et Par Dage igjen har min gyldne Frihed, medens De endnu maae blive her ti Dage længere“.

„Naturligviis“, svarede Majoren roligt; „og det kunne vi takke hiint sørgelige Tilfælde for, der nær havde affkaaret os for stedse Tilbagereisen til Hjemmet. Men jeg beder Dem, Hr. General! hvortil denne mandshøie Skranke, hvis De ikke i høieste Grad nærer Mistanke til os?“

„Generalen lo ved sig selv, men pludselig blev han alvorlig og sagde: „Ungdommen er farlig og driftig. Vi have ogsaa været det i sin Tid, og der gives Forhold, under hvilke man maa ansee de ellers meest agtede Mænd for sine Fjender“.

„Og imellem os findes saadanne Forhold?“ spurgte Majoren tydelig forbauset.

„Jeg vil ikke nægte det!“ svarede Sir Robert med et uroligt Sideblik til sine Døttre. „Imidlertid, mine Herrer! lad Dem ikke genere ved denne Skranke“, ved-

blev han lystigere; „uagtet det i Sandhed er en høi Skranke, som har reist sig imellem os, saa kunne vi dog, dersom De behager, føre en meget behagelig Conversation sammen; ikke alene i Dag, men ogsaa i Morgen vil Deres Besøg være mig meget behageligt, naturligviis med de samme Forholdsregler!“

„Men jeg beder Dem for Guds Skyld, Hr. General!“ sagde jeg, „hvad er det egentlig, De er bange for? Anseer De os virkelig istand til at ville ved Magt aftvinge dem en Omfavnelse, for paa den Maade at compromittere Dem og nøde Dem til et længere Ophold her?“

„Paa min Ære!“ svarede Indianeren med et fiffigt Smil; „der gives virkelig Forhold, under hvilke vi ansee dristige Folk, som Dem, istand til Alt!“

„Paa den Maade staae vi altsaa paa Krigsfod imod hinanden?“ spurgte Majoren.

„Hvis de ere fjendtlig sindede mod mig, — ja“, svarede Sir Robert.

„Da kunde De have sparet Dem alle disse unødvendige Omkostninger, Sir Robert!“ vedblev Majoren smilende. „De behøvede kun at affordre os begge vort Æresord paa, at vi ikke vilde gjøre det og det — hvad det saa siden er, De er bange for —, og De havde kunnet spare baade Stakittet og alt det Andet!“

„Ja, det har De Ret i“, sagde Englænderen. „Skulle vi det, saa giv mig Deres Ord og.....“

„Nei stop!“ raabte Majoren. „Tillid imod Tillid! Men De har ingen havt til os, og derfor er det bedre, at Alt nu bliver, som det er. De erklærer os Dvarantainefrig — vel! vi tage imod den!“

„Som De vil!“ svarede den gamle General muntert. „Jeg forsikkrer Dem, høistærede Hr. Major, at jeg trænger til nogen Dpmuntring i denne forbandet kjedsommelige Anstalt. Men tag Dem iagt. En, der længe har kæmpet med og mod Indianerue, er fuld af List og Kneb. Da De tilbyder mig Krig, saa gjetter jeg Deres farlige Hensigt. Jeg kunde simpelthen sikke mig ved at lukke mit Huus for Dem. Men, som sagt, Sagen morer mig. Jeg tillader mig herved venligt at indbyde dem til Aften hos mig“.

„Efter at have bortpassaret endnu en halv Times Tid om allehaande ligegyldige Ting, hvorved Sir Robert smilende gned sig i Hænderne, ja endog engang imellem surrede ganske sagte, stode vi op og anbefalede os, men indfandt os igjen om Aftenen præcis Kl. 8 til Thee. Forsigtighedsforholdsreglerne havde fordoblet sig. Der var bleven opreist endnu nok et Stakit i den store Sal, omtrent tre Fod fra det første, og ved hver Ende af dette Mellemrum sad en af Dvarantainevægterne, som med største Dpmærksomhed iagttog enhver af vore Bevægelser.

„Paa vor Side stod et Bord, ligeoverfor et andet. Vi bleve opvartede af vor Vægter med et aparte Stel, medens Generalen drak af sit eget. Jeg maa tilstaae,

at denne gjensidige Beleiringstilstand begyndte at interessere mig uhyre. Blikke, som bleve vexlede frem og tilbage, kunde den gamle General ikke forhindre, han lagde ikke engang Mærke til dem; Ord, som vi sagde, og hvori der for ham slet ingen Mening var, havde ofte for os fire den yndigste Betydning.

„Fra igaar har jeg det virkelig en heel Deel bedre“, sagde Sir Robert, efterat han havde druffet sin Thee og lagt sig tilbage i Lænestolen. „Mit Blod ruller lettere. Jeg var stedse bange for, at min gamle Hovedpine skulde komme igjen, fordi jeg er uden Virksomhed, men nu er mit Hoved lyst og let. — Ellen!“ sagde han til den unge Dame, „du kunde gjøre mig en stor Tjeneste, naar du vilde passe paa, at dit Røgle Brodeergarn ikke rullede saa farligt hen til Enden af Bordet. Faldt det af en Hændelse ned og kom over til Modpartiet, saa vilde du miste denne skjønne røde Couleur!“

„O, De behøver ikke at være bange, Hr. General!“ svarede jeg smilende; „vi vilde gjøre os en Fornøielse af at levere Røglet tilbage“.

(Fortsættes.)

C. P. J. Krebs.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 25.

Løverdagen den 20^{de} Juni 1857.

Korlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

En Hemmelighed.

Femte Capitel.

(Fortsat).

„Sa, Tak skal De have!“ yttrede Generalen; „naar De havde rørt ved det! — I det Hele, mine unge Damer“, tilføiede han ganske sagte til dem, „maa jeg bede om, at I holde Eder ganske neutrale. Det er mig umuligt paa een Tid at passe paa Fjender udenfra og Fjender i min egen Leir“.

„De sidstnævnte kunde jeg jo tage mig af!“ meente den blonde Herre rolig.

„Hvad mener De, Hr. General!“ sagde jeg efter en Pause, „om en lille Whist? Forstaaer sig under overordentlige Forholdsregler“.

„Det vilde være vanskeligt at lave istand“, meente Neveuen.

„Men netop denne Vanskelighed vilde være interessant;“ sagde jeg.

„Generalen lo og tænkte efter.

„Naturligviis“, vedblev jeg, „maa Deres Parti bestandig give. En af os spiller med den blinde Mand imod Dem begge, eller ogsaa vi to imod Dem og den blinde“.

„Det er originalt!“ svarede Sir Robert. „Men Ideen behager mig. Kun maatte man spille temmelig høit. Jeg længes enormt efter en lille Whist“.

„Man maatte have nye Kort for hvert Spil“, henkastede Neveuen.

„Bistnok“, svarede jeg. „De Kort, som vi engang have rørt ved, tør ikke igjen komme i Deres Hænder“.

„Nei, nei, det gaaer ikke“, bemærkede Majoren, som hidtil havde tiet. „Vi maae dog selv holde vore Kort i Haanden; men, naar jeg kaster et paa til Deres Stif, saa er det jo berørt af mig, og De maa ikke tage Stiffet hjem“.

„Rigtigt“, svarede Generalen estertænkende. „Men det er ret Skade“.

„Jeg fik nu en Idee, som jeg, skjøndt endnu ubestemt, udtalte. „Kunne vi ikke“, sagde jeg, „tage begge Deres Dvarantainevægtene til at holde vore Kort; vi pege saa med en lille Stok paa det Kort, vi ville have; de spille ud, tage vore Stik hjem, og paa den Maade behøve vi ikke saa ofte at skifte Kort: Alt bliver da i Deres Hænder!“

„Ja, det gaaer an“, svarede Generalen efter en Pause.

„Om Forlædelse —“, sagde derimod Neveuen, „men naar begge Vægterne benyttes som Kortholdere, saa blive vore Fæstningsværker blottede“.

„Bravo, min Dreng!“ svarede Sir Robert leende. „Nei, vil man see! det var ikke langt fra, at jeg var gaaet i Fælden!“

„Jeg satte det ærligste Ansigt op, jeg kunde, og forsikrede, at jeg ikke havde tænkt paa noget Baghold, hvorved jeg kunde berøve Barrieren dens Forsvarere.“

„Virkelig ikke?“ spurgte Neveuen.

„Det er ikke faldet mig ind“.

„Det var dog Skade“, sagde Generalen med et eget Smil, „om vort interessante Parti skulde strande paa denne lille Hindring. Vi kunde imidlertid allerbedst arrangere Sagen paa den Maade, at de Herrer gave os Deres Ord paa, at alle Fiendtligheder skulde hvile, saalænge der blev spillet Whist“.

„Majoren havde under denne levende Samtale verlet et par Ord halvlyst med Miss Ellen.“

„Hvad mener du?“ raabte jeg til ham. „Man forlanger vort Ord paa ikke at udvøve Fjendtlighed, saalænge Spillet varer“.

„Saalænge Spillet varer“, sagde Majoren eftertænkende „Og naar skulle vi antage, at Spillet er endt?“

„Nu, saasnart vi lægge vore Kort fra os“, sagde jeg.

„Et Diebligs Taalmodighed!“ yttrede Neveuen. „Det kunde blive farligt. Vore Fjender vilde da have Ret til, hvad Dieblig det skulde være, at kaste Kortene, og paa den Maade ende Spillet og begynde Fjendtlighederne. Det gaaer ikke an; det er os, som maae give Tegnet“.

„Det har du ogsaa Ret i!“ sagde Generalen. „Saasnart jeg og min Neveu lægge Kortene ned, hører Spillet op og Krigen begynder“.

„For mig gjerne!“ svarede jeg.

„Saaledes skal det være!“ forstikkede Majoren.

„Efter disse Præliminaries, der fra alle Sider bleve ledsagede af en oprigtig og hjertelig Latter, begyndte nu dette mærkværdige Spil. Dvarantainevægterne rykkede sammen imellem Barriererne og satte sig ved Bordet, hvis anden Side Generalen indtog med sin blinde Maffer. Vi lænede os over Sranken og pegede med vore Stofke paa de Kort, som skulde ud. Dog var Spillet ikke rigtigt morsomt. Man maa selv holde sine Kort. Dette er accurat, som naar man er tilhest, og en Anden holder Tommen, til hvem man skal sige: nu tilvoire, nu tilvenstre! Imidlertid var det et meget høit Spil, og dette, ligesom i det Hele vor besynderlige Stilling, holdt Interessens fængslet.“

„Jeg vil nu ikke trætte Eder med at fortælle Enkeltighederne ved dette Spil. Vi, Majoren og jeg, vare uheldige og tabte en Slump, Noget, som syntes i høit Grad at more den Gamle. I Tillid til vort Ord bevægede det hele Selskab sig under Whisten i en usædvanlig Frihed. De unge Damer lænede sig langt ud over Sranken paa deres Side, for nu og da at see over

i Kortene, og vi paa vor Side gjorde ligesaa. Under tiden kom Miss Thereses Ansigt mig saa nært, at hendes Munds Aande berørte mig. Det er min Gud en farlig Prøve for enhver Elsker; men her, hvor vi voldsomt vare adskilte ved de hindrende Skranke, foer det igjennem mig som en electrisk Strøm fra Jøse til Fodsaal. Saalænge imidlertid Spillet varede, lagde den gamle General aldeles ikke Mærke til os: han var overbeviist om, at vi punktiligt vilde holde vort Ord.

„Et Ord er helligt! siger Borgia“, reciterede Diplomaten.

„Naturligviis!“ meente Baron; „og jeg havde altid haabet, at Majoren ikke vilde have sat sit i Pant!“

„Saa havde vi ikke faaet nogen Whist“, svarede denne.

„Efterat vi saaledes havde spilt vel tolv Rubberter“, vedbøved Baron, „erklærede Generalen, at han havde faaet nok, holdt sine Kort fast i Haanden og befalede Quarantainevægterne at vende tilbage til deres Post. Da nu Bladsen imellem Skranke paa denne Maade igjen var bleven klar, de unge Damer og vi havde truffet os noget tilbage, rykkede Sir Robert sin Stol tilbage og kastede Kortene paa Bordet. Baabenstilstanden var til Ende, og Fjendtlighederne kunde begynde paa ny. Vi brøde alle ud i en hjertelig Latter; Generalen gned sig i Hænderne og forsikrede ironisk, at det gjorde ham inderlig ondt, at han endnu kun havde saa saa Spilleaftener tilbage; Sagen morede ham overordentlig.

„Imidlertid var det blevet fildigt, vi anbefalede os til næste Dag og vendte tilbage til vore egne Bærelser.

„Majoren tændte sig en Cigar og spadserede i dybe Tanker op og ned i Bærelset. Han havde Noget for, det mærkede jeg paa ham og tog mig derfor vel iagt for at forstyrre ham. Efter et Kvartertids Forløb ringede han paa en Tjener — det var Joseph — I kjende ham jo alle — en udtjent Soldat.

„Hvorledes har det sig med vore Baaben?“ spurgte Majoren ham.

„Alt er i Orden!“

„Bøsferne pudsede og indpakkede? — Og Krudthornene. . . .?“

„Dem have vi hængt op ude hos os. De ere endnu næsten ganske fulde.“

„Godt. — Du har jo tjent ved Artilleriet?“

„Ja vel, Hr. Major!“

„Er du endnu Mester for at kunne lave et lille Kanonstød?“

„Den gamle Soldat smilede og sagde: „Ja, det skulde jeg mene, Hr. Major! Alt Slags Fyrværkeri. Naar jeg bare kan faae Noget at lave det af. En Smule Pap, lidt Seglgarn og Liim!“

„Det var godt. Lav os et Par Stød endnu i Aften?“

„Skal de dundre rigtigt?“

„Nogenlunde. Det er kun en Spøg; der er En, vi ville gjøre bang.“

„Tjeneren vilde gaae.

„Apropos!“ vedblev Majoren; „hvoreledes gaaer det med den Kasse, hvori den ægyptiske Mumie er?“

„Ja, Hr. Major! den er der tilstødt et lille Uheld, som jeg allerede har tilladt mig at melde Dem. Rimeligviis har man paa det store Dampstib sat den Kasse for dybt ned i Rummet; der er den bleven fugtig, og naar man nu rører ved Mumien, saa gaaer den reent fra hinanden.“

„Saa?“ sagde Majoren; „det er mig ubehageligt. Bring mig hurtigt et lille Stykke.“

„Joseph gik ud og kom strax tilbage med et Stykke Overarm. — Ja, I kjende vel alle Noget til disse Mumier? de ere gjennemtrængte af harpiragtige Stoffer, saa at de i Brudet vise sig glindsende sorte som det deiligste Jordbæg.“

„Det maa brænde fortræffeligt“, meente Diplomaten.

„Ja, som den bedste Fakkell“, svarede Baronnen.

„Og det er sandsynligt, at Joseph ogsaa havde anstillet Experimenter i den Retning, thi han smilede saa polist til det samme Spørgsmaal af Majoren, som derpaa

gav ham Ordre til omhyggelig at tørre Hoved, Hænder og Fødder og pakke dem ind i tyndt Pappir, men lægge Resten i en Kurb, som han nærmere skulde faae Besked om.

„Saasnart vi vare alene, kunde jeg ikke skjule min Forundring over min Vens Anstalter. „Ere disse Anstalter monterede paa Generalen?“ spurgte jeg ham leende. „Vil du angribe ham med Krudt og Kanoner?“

„Vi maae avancere et Skridt fremad“, svarede Majoren. „Du er da enig med mig i, at vi tvinge Generalen til at blive og følges med os? Med Magt kunne vi Intet foretage os: han maa af sig selv rende os i Armene, berøre os og paa den Maade compromittere sig i Dvarantaineanstaltens Dine“.

„Det vil holde haardt!“ meente jeg. „Og naar skal dette Slag staae?“

„Naturligviis ved Whisten“.

„Men du huster nok ikke, at vi have givet vort Ordrebord paa at ville holde inde med alle Fjendtligheder under Spillet“.

„Indtil Sir Robert lægger Sine Kort fra sig“.

„Men det gjør han saamænd ikke, førend begge hans Bægtere ere paa deres Post igjen“.

„Ja, Gud veed dog. . . .“.

„Som altid havde jeg ogsaa nu den meest ubetingede Tillid til min Vens kloge Taktik og lod ham gjøre, hvad han vilde. Havde han villet bruge mig til Noget, saa vilde han allerede have sagt mig det. Men min gode Ven, som vidste, at jeg stundom kan være meget nervøs og ikke er i Besiddelse af hans Koldblodighed, vilde faane mig for alt Brøvl og tog derfor hele Sagen paa sig. Han skrev derfor næste Morgen et Brev til Commandanten over Garnisonen paa Malta og bad ham om Tilladelse til at maatte foranstalte et lille Fyrværkeri til Ære for en Ven, den engelske General, der opholdt sig med ham i Dvarantainen, i Anledning af dennes Fødselsdag. Joseph, ligesom ogsaa min Tjener modtog hemmelige Befalinger, og jeg fik min Instrux, som lod paa, at jeg næste Aften

ganske rolig skulde spille Whist og kun være ved Haanden, hvis muligen et eller andet lykkeligt Tilfælde skulde vise sig for os.

„Den næste Aften kom; vi gik, ligesom igaar, til Partiet. Imidlertid drak vi først vor Thee. Sir Robert var i Perlehumour. Ude paa Trappen, hvor ogsaa denne Gang de graae Tøistrimler paraderede, stode et Par store, pakkede Kufferter, der aabenbart vare stillede saaledes lige for Næsen af os, for at vi skulde ærgre os lidt over dem.

„Theen blev serveret som den foregaaende Dag; vi havde et Bord for os selv og vort eget Stel.

„Her maa jeg endnu omtale, at den Sal, i hvilken vi befandt os, med sine Vinduer gik ud til en lille ensom Bastion, paa hvilken der laae nogle uhyre Bunker Halm og Hø. Denne Bastion stødte heller ikke umiddelbart op til Huset, men der var en lille, men dyb Grav imellem dem. Fra La Balette og St. Elmo kunde disse Vinduer ikke sees. Dertil havde Bærelset — det var det sidste i den Række, som Sir Robert beboede — foruden den Indgang, som vi kom igjennem, endnu nok en Dør, som befandt sig imellem de to Sranke og førte ind i et Siderærelse. Hele Bygningen, som overhovedet alle i Fortet, var med Corridorer og Trapper bygget af massiv Steen, ja endog Væggene imellem Bærelserne vare ligeledes murede. Saaledes var den Kampplads beskaffen, paa hvilken vi nu skulde operere.

(Fortsættes.)

G. P. J. Krebs.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 26.

Løverdagen den 27^{de} Juni 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schults.

En Hemmelighed.

Femte Capitel.

(Fortsat).

„Vi drak imidlertid vor Thee i Fred, og Sir Robert kunde i sit Hjertes Glæde ikke bære sig for nu og da at surre ganske sagte ved sig selv.

„Det er dog virkelig Skade“, sagde han, „at vi sidde her saa fjendtlig stille. Jeg skammer mig ordentlig ved at maatte lade Theen servere for Dem ved et aparte Bord“.

„Saa lad Sranferne komme borti“, svarede jeg, „lad Bægterne marschere af; vi ville saa kunne glæde

os ved hinanden med langt større Frihed og Tilfredsstillelse“.

„Med Fornøielse“, meente Generalen, „naar De Herrer ville udstrække Deres Ord for hele Astenen, istedetfor at det nu kun gjælder under Whisten“.

„Nei, nei!“ erklærede Majoren smilende. „De har viist os altfor megen Mistillid, det kunne vi umuligt glemme!“

„Betænk bare“, verblev Generalen, „hvad det er for et Arbeide, vi forskaffe vore Bægtere! Se blot paa de Anstalter, jeg har været nødt til at gjøre! Folkene have Mere at gjøre med os end med alle de Andre tilsammen“.

„O, hvad det angaaer“, vedblev Majoren ligegyldig, „saa er vor Spøg kun en uskyldig Krigsleg. Nei, da have Folkene ovre i Dvarantainen ganske andre Forhold at slaaes med“.

„Hvorledes det, Major! Hvad mener De dermed?“

„Nu, De veed jo selv, at Fort Emanuel, der for os er et frivilligt Fængsel, kan opvise Exemplarer af alle Klasser af Mennesker. Jeg gjorde idag en Spadsferetour ned til Havet og gif da forbi den lille Bastion, der nede bagved Deres Vinduer“.

„Men jeg haaber dog, at Deres Bægter var med“, sagde Generalen smilende.

„Han forlod mig ikke et Dieblif. Han var min Fører, han gav mig Oplysninger. Altsaa der bagved i Bastionen er der ogsaa en Dvarantaineanstalt. Men

der seer det naturligviis ganske anderledes ud end her. Der er en halvtreds til tredsindstyve Karle med et vildt, forfærdeligt Udseende, og som mere ligne en Røverbande end Matroser. De have bragt et Skib fra Ægypten med tørrede Huder. De give deres Bægtene Noget at bestille! Først har man maattet bringe dem med Magt ind i Qvarantainen, og de vare ikke at bevæge til at roe deres Fartøi hen til Fortet, førend efterat de havde seet, at der fra det engelske Bagtskib var rettet et Par stikkelig store Kanoner nok saa pænt imod dem. Og nu ere de fuldstændigt indespærrede i Bastionen bagved; thi for et Par Dage siden gjorde nogle af dem Forsøg paa at undvige, hvilket sandsynligviis ogsaa kunde være lykkedes for dem; thi disse Karle, der ikke skye noget Middel, havde ifinde at liste sig derfra ved en Ildbrand".

„En Ildbrand?“ spurgte de unge Damer forskrækkede.

„De vil der fra Winduerne kunne see Hø- og Straamagasinerne!“ vedblev Majoren med største Rolighed. „Dem skulde de stikke Ild paa og derefter flygte ud af Qvarantainen. Maaskee vilde de ogsaa have plyndret en Smule hos os, naar det kunde have ladet sig gjøre. Det maa jeg bekjende, at jeg i mit hele Liv aldrig har seet en vildere og uhyggeligere Bande samlet paa eet Sted“.

„Jeg haaber, de ere forsvarligt indespærrede“, sagde Generalen.

„De veed“, svarede Majoren, idet han traf paa Skuldrene, „at Fort Emanuel ikke egentlig er et Fængsel; man gjør, hvad man kan. Jeg vilde have sendt en Afdeling Soldater derhen“.

„Have de Vaaben?“ spurgte den blonde Neveu.

„Hvad man fandt hos dem, tog man fra dem. Men hvad de maaskee have skjult hos sig, kan Ingen vide“.

„Glad er jeg“, yttrede Sir Robert, idet han gned sig i Hænderne, „over at min Tid snart er forbi. Men skulde De tilfældigviis, naar jeg er reist, komme i en lille Ekjærmysjel med de Fyre, saa beder jeg Dem være saa god at lade mig det vide“.

„Men saa maatte vi da have Deres Adresse“, sagde jeg rolig.

„Forstaaer sig, min kjære Baron!“ sagde Generalen leende. „Jeg skal tænke derpaa ved Afskeden. Men nu ville vi tage fat paa vort Whist-Parti, ellers bliver det sildiqt, og jeg havde nok Lyst til at vinde nogle Points fra Dem endnu“.

„Det bliver umuligt iaften“, bemærkede Majoren koldblodigt. „Vi have foresat os at gjøre Dem store Elem!“

„Derpaa bleve Spillebordene stillede paa deres Pladser ligesom den foregaaende Aften; Dvarantaine-vægterne toge Plads paa vor Side, Neveuen gav Kort, og i det Dieblik Generalen tog sine Kort i Haanden,

udbrød han: „Altsaa, mine Herrer! paa de samme Betingelser som igaar begynder Baabenstilstanden“.

„Naturligviis“, svarede jeg, „indtil Deres Herlighed lægger Deres Kort ned — —“.

I dette Dieblif — Baronen var just i Begreb med at kaste sin udbændte Cigar fra sig, og Grev Ferdinand rakte ham en ny — rullede en Bogn ind i Gaarden. Vor Vært vendte sig rask om; thi en Tjener traadte ind og meldte, at Fru Grevinden i dette Dieblif var kommen hjem og havde begivet sig ind i den lille Sal: hun haabede senere at see alle Herrerne, men lod Hr. Majoren vide, at han strax kunde faae hende i Tale. Grev Ferdinand tilfaste Majoren et spørgende Blik, som Majoren udholdt med største Ro, idet han tilnikkede Tjeneren sit Ja og derpaa reiste sig. „I maae ikke undre Eder over, mine Venner“, sagde han leende, „at jeg bliver saa lykkelig at faae en privat Audients. Jeg har bedet derom som en længe fraværende ældre Broder eller, om I vil, som en omhyggelig Fader; thi det har jeg altid været for Grevinde Marie“.

„Meget godt“, sagde Diplomaten, „Du forstaaer altid at skaffe Dig et Fortrin“.

„Utaknemmelige!“ svarede Majoren leende. „Jeg forlader Eder jo kun, for at Baronen kan blive istand til uden Afbrydelse at tilendebringe sin Historie, som jeg jo kjender. Bliv Du ogsaa her, Ferdinand! Saa snart jeg omtrent kan tænke, at Whist-Partiet i Dva-

rantaineanstalten kan være forbi, fører jeg Grevinden ind til Eder. Ere I tilfredse dermed?"

„Fuldkommen“, svarede Legationssecretairen. Kun vor Bært blev noget uwillig staaende ved Kaminen.

„Lad os nu komme til Enden!“ vedblev Baronem. „Vi spillede altsaa vor Whist i al Ro og Gemtylighed, Majoren med sin uroffelige Koldblodighed, jeg — det maa jeg rigtignok tilstaae — med nogen indre Uro. Den gamle General var i det fortræffeligste Humeur, aldeles sorgløs og munter. Under Vaabenstilstandsflaget vare, ligesom den forrige Dag, vore fjendtlige Stillinger slaaede fuldkommen løs; begge de unge Damer lænede sig over Barriererne, saae paa Spillet, og af og til hvilede vi sagte med hinanden; men jeg var ikke rigtig vel tilmode.

„Generalen fik fortræffelige Kort. Han og hans Neveu spillede imod Majoren, som havde den blinde Makker. Dennes Kort bleve lagte op, og Sir Robert bemærkede triumpherende, at dennegang maatte han tilstaae, det var daarlige Papirer: der var ikke et eneste Stik i Fjendens Kort.

„Majoren har Alt paa Haanden“, bemærkede den rødhaarede Neveu. „Desto værre for os!“

„Ved disse Ord blinkede Generalen fornøjet med Dinene, og et Blik, jeg som Upartist kunde tillade mig at kaste i hans Kort, overbeviiste mig om, at min Ven vilde blive store Stem.

„Men det var urigtigt at snaffe under Whist-Spillet“, mente Diplomaten. „En Englænder gjør sig sjelden skyldig i den Feil“.

„Det veed jeg meget godt“, svarede Fortælleren. „Men vi havde selv givet Anledning dertil ved denne i det Hele taget sælsomme Whist, idet vi begyndte at tale under Spillet, for saaledes ogsaa at faae Tilladelse til at passiare lidt med Damerne. Forresten, som jeg havde forudsæet, Majoren blev store Stem, og imedens Neveuen noterede Partiet, gav Generalen, ikke uden at udstøde et mægtigt Triumphskrig, Kort til den næste Rubbert.“

„Da faldt der pludselig et Skud i Nærheden af Binduerne. Generalen saae op — nok et Knald fulgte efter, ganske tæt ved Ruderne.“

„„Naada! hvad skal det betyde?“ raabte den gamle Herre, idet han kastede sine Kort paa Bordet.“

„Vi vendte os alle mod Binduerne, der nu bleve oplyste af et klart Blus fra Krudtet, hvorpaa der fulgte et forfærdeligt Knald ganske nærved.“

„Nu kastede Neveuen ogsaa sine Kort paa Bordet og sprang hen til Binduerne. Et nyt Lyn af Krudtet fulgte paa, stærkere og mere vedholdende end det forrige, og paa eensgang bemærkede man en lille, stærkt rød Flamme, der blusfede op udenfor Ruderne og syntes at slukke Binduesposterne.“

„„Guds Død“, raabte Generalen, idet han rev et af Binduerne op for at see ud.“

„Men neppe havde han aabnet et Fag, før der trængte en saadan qvælende Røg ind, at han paa Die-
blikket maatte lukke igjen. „„Hvad kan det dog være?“

„„Maaskee have vore Naboer i Bastionen stuffet
Ild paa Hømagasinet“, sagde jeg og saae paa Majoren,
der rolig blev siddende.

„Imidlertid vare ogsaa Dvarantainevægterne sprungne
op og traadte hen til Binduet, men Neveuen var
ilet ind i Siderørelset for derfra at kunne see ud af
Binduerne efter Flammerne. Ham fulgte Sir Robert
i Hast; de to unge Damer trængte sig ængstelige hen
mod Barriererne, men bleve dog temmelig roligt staaende,
da de bemærkede, at Majoren og jeg bleve paa vore
Pladser.

„Men denne havde ikke faasnart bemærket, at Ter-
rainet var temmelig frit — begge Vægterne stak nemlig
deres Hoveder saa langt som muligt ud af det igjen
aabnede Vindue —, førend han gav mig et Tegn til i
nogen Afstand fra ham at begynde en Conversation
med de unge Piger. Derpaa stod han rask op af sin
Stol, trykkede denne ind under Barrieren over paa
Generalens Side og trak den Gamles Lænestol ind til
sig, hvorpaa han ganske rolig satte sig ned paa den.

(Fortsættes.)

G. P. J. Krebs.

Borger-Vennen.

Ti og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 27.

Løverdagen den 4^{de} Juli 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

En Hemmelighed.

Femte Capitel.

(Fortsat).

„S dette Dieblif kom Generalen og hans Neveu ud fra Siderærelset, Sidstnævnte med den Bemærkning, at han der ikke havde opdaget noget Mistænkeligt. Dgsaa begyndte Flammerne foran Vinduerne i Salen at blive mindre og at brænde svagere. Bludselig syntes Generalen at faae en Idee. Han vendte sig rast om imod os og oversaae med eet Blik Balpladsen, men rystede tvivlende paa Hovedet, da han slet ikke syntes at bemærke noget Mistænkeligt. Begge Damerne støt-

tede sig til Barrieren, jeg holdt mig i temmelig Afstand fra dem; Majoren havde, som sagt, sat sig rolig ned igjen.

„Kystende paa Hovedet vinkede Sir Robert til Quarantainevægterne, der vœbliffelig igjen indtog deres Post imellem Barriererne; derefter nedlod han sig langsomt paa sin, eller rettere, paa Majorens Stol.

„Nu?“ spurgte jeg Reveuen, der traadte hen til Bordet og saae forundret paa os.

„Denne traf paa Eskuldrene; men Generalen truede med Fingrene, idet han sagde: „Det var et Krigspuds af Dem — nær havde vi ladet os overlifte! Siig mig dog, Major! hvad havde denne Historie egentlig at betyde?“

„Det var en Glædesild, Sir Robert“, svarede denne og saae smilende paa den gamle Herre. „De veed, at man ved en Seirvinding pleier at tænde en saadan“.

„Hvad for en Seir taler De om?“ udbrød Generalen, idet der viste sig en dyb Rødme paa hans Ansigt.

„Nu, naturligviis om vor Seir!“

„Om Deres? Lør jeg bede Dem at forklare mig det?“

„Meget gjerne: vi seirede paa den simpleste Maade af Verden“.

„Det er aldeles umuligt“, gjentog Generalen heftigt.

„De veed jo, at vi havde Deres udtrykkelige Ord for ikke at ville begynde Fjendtlighederne paany....“

„...Førend De havde lagt Kortene paa Bordet: det har De gjort — der ligge Deres Kort. Jeg havde jo netop været bange for, at De vilde have seet paa Fyrværkeriet med Kortene i Haanden: saa var naturligvis vor hele List røget i Røget“.

„„Bidere, videre!“

„„Da nu De og Deres Hr. Neveu ilede ind i Siderærelset, og Dvarantainevægterne figgede ud af Binduet, lod De os være i uindfrænket Besiddelse af Salen. Vi behøvede altsaa blot at stige over Skranken for at møde Dem, naar De kom tilbage, med et venstabeligt Haandtryk. Dog, det gjorde vi ikke, og De kan deraf danne Dem et Begreb om vor ærlige og aabne Færd“.

„„Og hvad er da skeet, siden De saa triumpherende tilskriver Dem Seiren?“ spurgte den Gamle forbausset.

„„En reen Bagatel“, svarede Majoren. „Jeg har byttet vore to Lænestole: Deres Herlighed sidder paa min og er altsaa ifølge Dvarantainereglerne i høieste Grad compromitteret“.

„Sir Robert sprang i Veiret fra sin Stol og saae spørgende paa Dvarantainevægterne.

„Disse trak paa Skuldrene, og den ældste af dem sagde: „„Deres Herlighed maa ikke tage det ilde op; men det er vor Skyldighed vieblikkelig at melde denne Begivenhed for Intendanturen“.

„Reveuen knyttede begge Hænder og skar Tænder. Havde han kunnet forgive os med sit Blik, saa vilde vi i det næste Dieblif være blevne et Offer for Døden. Men nu lod han sig nøie med at fremstøde alleflags uforstaaelige Ord og derpaa at spørge Dvarantainevægterne: „Og hvad bliver Følgen deraf?“

„„Aa, ikke synderlig meget“, svarede denne. „De bliver blot nødt til at udholde samme Dvarantainetid som disse Herrer“.

„„Men saa behøver De“, sagde jeg til den røde Gentleman, „ikke for Fremtiden at opstille flere Skranker imellem os“.

„Generalens Ansigtifarve gif imidlertid over fra Burpurrodt til Tyrkeblaat. Hans Dine lynede, hans Skjæg reiste sig vildt som Børster. Vi ventede et Udbrud efter en storartet Maalestof. Paa samme Tid stirrede han rasende paa Majoren og saae sig om i Bærelset efter en Gjenstand, han kunde tage fat paa“.

„„Ikke hidsig, kjære Hr. General“, sagde Majoren rolig. „„Spild ikke Deres Brede paa os, men tag Sagen, som den er. Det er ikke os, der har overrumplet Dem, men Skjæbnen, der raader over os Alle. Over os Alle, gjentager jeg. De mister ti Dage af Deres Reise; det Samme er vederfaret os. Men Dem blev det forundt at kæmpe for disse ti Dage, med aabne Dine, Ansigt mod Ansigt. Vi derimod bleve hemmeligt overfaldne, man kastede os bagfra til Jorden, man angreb os med Baaben, mod hvilke vi ikke havde Noget

at stille op, med Baaben, som man med Føie kunde falde uhyre forbryderiske. Havde jeg imidlertid vidst, Hr. General! at dette Nederlag i en lille Fægning vilde angribe Dem saa overordentligt, saa havde vi maastee renonceret derpaa. Men De begyndte Fjendtlighederne saa lystig og oprømt, at vi ikke kunde tænke os, at et Nederlag vilde for Alvor krænke Dem — Deres Nederlag, vor Seir, som forskaffer os den Lykke, at tilbringe endnu nogen Tid i Deres og Deres elsteværdige Frøkener Døttres Selskab“.

„Disse fuldkommen roligt udtalte Ord, navnlig det, at han berørte Begivenheden i Alexandria, forfeilede ikke deres Indtryk paa Generalen. Han betvang sig med beundringsværdig Kraft; ja nogen Tid efter smilede han endog saa; men dette Smil saae fælt uhyggeligt ud. Han forberedte sig kjendeligen paa et sidste Stød, der skulde og maatte saare os“.

„„Belan“, sagde han efter en lang Pause, „De har seiret, De har tvunget mig til at tilbringe endnu ti Dage i Deres saa særdeles behagelige Selskab. Men forstaa mig ogsaa ret, kun mig ganske alene. Min Neveu saavel som mine to Døttre ere, haaber jeg, ikke compromitterede; de ville altsaa om nogle Dage reise alene, medens jeg bliver her“.

„Ah ha!“ sagde Diplomaten, idet han lo høit. „Det havde I nok begge To ikke tænkt paa!“

„Rigtignok havde vi ikke anet det“, svarede Baronnen. „Og i det første Dieblik bleve vi ogsaa over-

rafsede ved denne Erklæring; imidlertid havde vi gjort, hvad vi kunde, og naar de to Damer virkelig elskede os, blev det deres Sag at forsøge paa at omstemme Papa. Deri vilde vi see et Beviis paa deres Tilbøielighed.

„Og I toge ikke feil“, yttrede vor Bært, som allerede flere Gange havde viist Kjendetegn paa Uro og oftere end nødvendigt faae til Døren.

Baronen strakte sig i Lænestolen, som En, der begynder at blive træt, og sagde: „Vi havde ikke taget feil. Naturligviis forlode vi Generalens Bolig saa snart som muligt; men allerede den næste Dag kaldte Majoren mig triumpherende hen til Vinduet og viste mig Generalen, der med begge sine Døttre under Armen gif sin sædvanlige Spadseretour“.

„Den følgende Dag bleve vi indbudne til Middag, og allerede før Dvarantainetiden var forløben, havde vi bragt den impertitent=blonde Neveu til den størstmulige Fortvivlelse; thi Sir Robert modtog allernaadigst vort Frieri til hans to Døttre“.

„Hermed er jeg nu færdig; og ville I ellers have yderligere Details, saa maae I faae min Kone eller Fru Majorinden til at fortælle Eder dem. Forstnævnte har givet mig i Commission at invitere Eder til imorgen Middag. Du kommer ogsaa, Ferdinand! din Læge har lovet mig, at du maa gaae ud“.

„Ja, naar man reiser, oplever man Meget“, yttrede Diplomaten, idet han stod op. „Men hvor bliver Ma-

joren af? Kunne vi gaae ind og see efter ham? Hvad mener du, Ferdinand? Eller er det paa tide, at vi trække os tilbage?"

„Paa ingen Maade!“ udbrød Ferdinand, der havde siddet i dybe Tanker. „Jeg vil hente Majoren og min Kone“.

„Men Tobaksrøgen her i Salen!“ sagde Baronnen.

„O“, svarede Grev Ferdinand smilende, „her er neutralt Territorium. Grevinden bryder sig ikke om det!“

„Du er meget lykkelig!“ sagde Legationssecretairen, hvorpaa Greven forlod Bærelset og de to Venner bleve alene tilbage.

Sjette Capitel.

Svilket igjen handler om Grevindens Gemmelighed og hvori til Slutningen Fortælleren forlader den venlige Læser, idet han giver ham en Gaade at løse.

Majoren var imidlertid gaaet igjennem det ham velbekjendte Huus, gjennem høie, elegant meublerede Bærelser, hvori der blusfede Kaminild og brændte Lys. Det var den Slags Comfort, som Greven holdt meget af, Varme og Lys, der gjør et Huus saa overordentlig hyggeligt. Majoren fandt let den Sal, han søgte, og da han kom til Indgangsdøren, blev den lydløst aabnet af en Kammerjomfru, der lod ham træde ind.

Dette Gemak kunde man nærmest kalde et lille nydeligt Boudoir, og det var indrettet med overordentlig

Smag og stor Pragt. Man saae her den skabende Haand, der anviste hvert Møbel, hvert Maleri, enhver lille Bronze-Statue den rette Plads, viste sin Forstand i Udvalget af Planterne, og selv paa det Undigste ordnede sine Blomsterborde. Tykke Tæpper bedækkede Gulvet, lange svære Gardiner skjulte de kolde, mørke Ruder, og det hele lille Kammer var gennemstrømmet af en sød, men ubeskrivelig Bellugt.

Grevinden sad i en lille, meget lav Lænestol i Kaffelovnsfrogen og havde en Vifte af brogede Fjer i Haanden; snart holdt hun den imellem sig og de blussende Flammer, snart viftede hun sig i Ansigtet med den.

At Grevinden ikke, som hun pleiede, stod op og sprang sin Ven imøde, overraskede Majoren noget. Dog lød det Velkommen, som hun tilraabte ham, ligesaa hjerteligt, som tidligere, om end ikke saa fornøiet.

(Sluttes).

C. P. J. Krebs.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 28.

Løverdagen den 11^{te} Juli 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

En Hemmelighed.

Sjette Capitel.

(Sluttet).

Majoren satte sig ligeoverfor hende, og da hun just i dette Dieblik vistede sig i Ansigtet, var det ham umuligt at betragte hendes Træk. Men da hun, paa hans Spørgsmaal om, hvorledes hun befandt sig, svarede: „o meget godt, som altid!“ forekom det ham, at hendes Stemme bævede lidt.

Her maa dog være foregaaet nogen Forandring, tænkte Majoren og talde om sin Hjemkomst, om sit

nye Huusvæsen og om sin Kone, der glædede sig meget til, ret ofte at see Grevinden.

„Jeg haaber, vi skulle blive gode Veninder“, svarede den unge Dame. „Det vilde ret være mig saa behageligt at finde En, og især en ung Kone, med hvem jeg kunde blive rigtig nøie bekendt“.

„Ellen vil glæde sig uendeligt derover“, forsikkrede Majoren. „Dog De, bedste Grevinde, savner dog vist nok ikke Bekendte, ja jeg kan gjerne sige Veninder“.

„Sikkert ikke“, svarede hun, „efter Deres Opfattelse, men nok efter min. En ung Pige, der bliver gift, træder ud af sin tidligere Bekendtskabskreds og ind i en ganske ny, hvor hun ligeledes føler sig fremmed. Ved Siden af min tidligere Dngang, de unge livs-glade Piger, er jeg paa een gang bleven en sat, ærbar Kone; de virkelig satte, ærbare Koner derimod betragte mig endnu bestandig som en lille paatrængende Snylte-gjæst og regne mig stadigen endnu med til den unge lystige Verden, som jeg før hørte til“.

„Men, Grevinde, De hører jo ogsaa endnu med til den unge lystige Verden“.

„Af nei!“ sagde hun, smilende halv veemodig, imedens hun sænkede sin Biste og saaledes for første Gang tillod Majoren fuldstændigt at beskue hendes Træk.

Hun havde virkelig forandret sig, det maatte Majoren erkjende, efter at have betragtet hende længe. Hendes Ansigt havde vel bevaret sin skønne Rundhed,

men saae udmattet ud. Hendes Træk vare blege, og hendes Blik saae svømmende ud, som om der uafbrudt samlede sig Taarer i hendes store blaae Dine. Desuden var der af og til Træfninger ved Læberne, som ikke tidligere havde viist sig.

Grevinden bemærkede Majorens forskende Blik og spurgte: „Hvorfor seer De saaledes paa mig, kjære Ven? Finder De mig forandret?“

„Jeg kan ikke nægte det — lidt“.

„Ha“, svarede hun, og en pludselig Rødme foer over hendes Ansigt — „naar De altsaa gjerne vilde nægte det, saa maa mit Udseende ikke være til min Fordeel“.

„Jeg mener, De er lidt bleg. Eller er det maaskee Skindet af Lysene, der bevirker det?“

„Det troer jeg ikke“, svarede hun, og Bisten i hendes Haand rystede. „Jeg finder virkelig, at jeg i den senere Tid seer temmelig bleg ud“.

„Tilgiv en gammel Vens Spørgsmaal, Grevinde Marie!“ sagde Majoren alvorligt. „Feiler De noget? Er der Noget, der bedrøver Dem?“

„Ogsaa De spørger mig om det“, svarede hun bebreidende og løftede sin Biste op for Ansigtet.

„Ogsaa jeg? Og hvem ellers?“

„Nu, Ferdinand!“

„Ah, Ferdinand? Rigtigt, jeg erindrer, at han talede om, at mit kjære Barn var noget lidende, men

uden at han kunde angive mig Marsagen dertil. Har han ikke selv spurgt Dem flere Gange derom?"

„O mange Gange, altfor tidt“, svarede hun urolig. Men — —“

„Men?“

„Men jeg svarede ham, hvad jeg ogsaa maa sige til Dem: jeg feiler intet, slet intet. Jeg er lykkelig, meget lykkelig, o saa inderlig lykkelig!“ Og hendes Dine stode fulde af Taarer.

„Tilgiv, Marie!“ sagde Majoren alvorlig. „De veed, hvor ærlig en Ven De har i mig. De har ofte spurgt mig om Raad, og mit Raad var, troer jeg, ikke daarligt for Dem. Tænk paa det og spørg mig ogsaa idag til Raads!“

„O!“ udbrød den unge Kone og løstede Bisten tæt op for Ansigtet.

Man kunde ikke vide, om hun smilede bagved den, eller om hendes Taarer fløde. Dog hurtigt fattede hun sig, kastede sin Biste paa Bordet og rakte Majoren begge sine Hænder, som han greb fortroligt og venligt.

„Ikke sandt, bedste Major!“ sagde hun. „De har allerede kjendt mig som et lille Barn, De veed, hvor hengiven jeg bestandig var Dem, hvorledes jeg aldrig havde nogen Hemmelighed for Dem. Troer De da, at jeg har forandret mig, kan De tænke Dem, at jeg, naar jeg havde Noget at spørge Dem til Raads om, ikke vilde gjøre det uopfordret?“

„Hm!“ lød det fra Majorens Læber efter en Pause, idet han beroliget saae ind i dette aabne, ærlige Die.
 „Ja, jeg troer Dem, Grevinde. Jeg takker Dem for dette Ord; og da De igjen indrømmer mig mine gamle Rettigheder som Raadgiver, saa tillader jeg mig ogsaa at give Dem et Raad“.

„Jeg er begjærlig efter at høre det, og takker Dem allerede forud“.

„En gylden Regel, som navnlig i Ægtestanden er af overordentlig Vigtighed!“

„Nu?“

„Naar De er lykkelig, maa De ogsaa synes at være det“.

„Og synes jeg ikke lykkelig?“

„Nei, Grevinde!“

„Hvem siger det?“

„For det Første jeg“, svarede Majoren, „da jeg betragtede Deres saa hjære, venlige Ansigt; men tidligere har Ferdinand talet til mig derom“.

„Ferdinand?“ raabte den unge Kone med et smerteligt Udtryk.

„Ja, Ferdinand; og det har bedrøvet ham meget“.

Hun havde foldet sine smaae Hænder over Brystet og saae Majoren forskende og angsteligt i Dinene.
 „Ferdinand har forklaget mig hos Dem?“ spurgte hun med bævende Stemme.

„Visseelig ikke forklaget“, svarede Majoren. „Men Ferdinand, der ingen Hemmelighed har for mig, sagde

mig, at De havde forandret Dem mod ham, De var bleven mere stille, tankesuld, ja De skyede hans Selskab; kort sagt, De havde en Hemmelighed for ham".

Den unge Kone var sunken tilbage i sin Stol, trykkede begge Hænder for Ansigtet og forblev flere Secunder i denne Stilling.

"De kan ikke gjøre Ferdinand nogen Bebreidelse derfor", vedblev Majoren. "De veed, Marie, hvor uendeligt han elsker Dem, hvorledes De er hans Alt".

"Ja han elsker mig", raabte hun glad. "Men elsker jeg ham da mindre?"

"Det troer jeg i Sandhed ikke", svarede Majoren rask. "Men hvoriil da noget Hemmelighedsfuldt imellem Eder? Han klager over, at De skyer hans Selskab, at De meget hyppigt kjører til Deres Moder, spiser der og lader ham være alene, ham, der elsker Dem saa høit og desuden for Diebliffet er syg".

"Ak, det er sandt!" raabte hun med barnlig bevæget Stemme. "Ak, det er kun altfor sandt! Jeg har havt Uret!"

"Dg en Hemmelighed for ham?" spurgte Majoren smilende.

"Maaskee", sagde hun stammende, idet hun blev rød. "Men det skulde ikke blive ved at være en Hemmelighed for ham, — sikkert ikke", tilsviiede hun smilende. Derpaa vedblev hun med neppe hørlig Stemme: "Dg det vil vist gjøre ham ret lykkelig!"

Pludselig gif der et Lys op for Majoren; han tog sig med Haanden til Panden, strøg sig over sin lange Knebelbart og, vi maae tilstaae det, han saae i dette Dieblif, ligeoverfor den unge Kone, et reent Barn, temmelig slau ud. Ja han bukkede sig ned til den flammende Kaminild og spredte Kullene fra hinanden, for at skjule en svag Rødmen. Derpaa forandrede han pludseligt Samtalen, men dog, som en flog Feltherre, der vil være sikker paa sin Gjende uden at forlade Terrænet. "Veed De ogsaa", sagde han efter en Pause, "at jeg allerede for nogle Dage siden har seet Dem, flygtigt, som en Skygge?"

„Mig? og hvor det?“ spurgte Grevinden forbauset.

„I Slotsgaden Nr. 120“, svarede Majoren saa uskyldigt som muligt. „Deres Vogn holdt udenfor Deres Læges Huus“.

„Ah!“ udbrød Grevinden overrasket. Dog fattede hun sig snart igjen og svarede: „Ja, jeg var der“.

„Jeg kunde tænke mig det“, vedblev Majoren roligt. „Her seer De rigtignok Lægen hver Dag, men kun i Ferdinands Nærværelse. Men De vilde tale ene med ham, for — — —“

„For?“ spurgte Grevinden forstrækket og hvit rødme, idet hun trykkede sin Haand fast ned i det bløde Fløil paa Lænestolen.

„Nu, for at spørge ham — om Ferdinands Saar var farligt“.

„Rigtigt, De har gjetlet det!“ sagde den unge Dame, idet hun aandede let. Hun rakte sin Ven Haanden og tilføiede: „Dem undgaaer dog Intet, Major!“

„I Sandhed, Intet, kjære Grevinde!“

I dette Dieblik hørte man en svag Bevægelse udenfor Døren. Majoren reiste sig rast. „Det er Ferdinand“, sagde han. „Tillad mig, bedste Grevinde, at tage Afsked med Dem og gaae ham imøde. Vi havde haabet paa Deres Selskab derovre; men nu er det allerede sildigt; jeg vil begive mig hjem tilligemed mine Venner. Men Get maa De love mig, Deres bedste Ven, Deres mangeaarige Bekjendt, Deres Opdrager, tilføier jeg med Stolthed: hav ingen Hemmelighed længere for Deres Mand!“

„Sikkert ikke!“ svarede Grevinden og tilføiede stammende: „Og hvis jeg skulde have en, saa vil jeg meddele Ferdinand den“.

Udenfor Døren traf Majoren sin Ven, som stod i Begreb med at træde ind i sin Kones Boudoir. Han traf ham hen i en Vinduesfordybning i Forværelset, saae ham leende ind i Dinene og sagde: „Gjør mig den Tjeneste at skjælde mig ud for en Ufjel!“

„Hvorfor det?“ spurgte Greven forundret og med alvorlig Mine.

„Forat jeg ogsaa kan give Dig den samme Titel. Kjære Ven, vi vare begge isærd med at gjøre os latterlige for vore Koner“.

„Naa da?“ udbrød Greven, endnu mere forbauset.

„Lykkeligviis har jeg endnu ikke meddeelt Ellen Noget om Grevindens Hemmelighed. Gaa selv ind, hun vil betroee dig den“.

„Og har hun talt til dig derom?“

„Gud bevar' os! Det er Noget, som først angaaer Egtemanden“.

„En pludselig Rødme fløi over Grevens Ansigt; hans Die straaledede, han trykkede sin Ven i Haanden og udraabte: „Forstaaer jeg dig ret?“

„Maaskee kan jeg tage feil“, svarede Majoren: „dog troer jeg det ikke. Men hvis jeg ikke tager feil, saa udbeder jeg mig, at du tænker paa mig. Mine Fornavne ere: Maximilian Paul Joseph Carl; jeg mener, at du der har et ret smukt Udvalg!“ Dermed ilede han leende bort og opsogte sine andre Venner for at gaae hjem med dem.

Greven gik bevæget ind i sin Kones Bærelse. Da han en kort Tid havde talet med den unge Grevinde, maatte han tilstaae for sig selv, at der dog gives ret søde og elskværdige Hemmeligheder i denne Verden.

Ende.

C. P. J. Krebs.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 29.

Løverdagen den 18^{de} Juli 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Sing - song *).

Der gives faa Lande, hvor man bliver bedre opvartet end i China. Alle Forretninger i Huset stilles under Opsyndet af en Komprador**), der er et Slags Huus-hovmester eller Forvalter, som hersker fra Kjelderens til Loftet, som paatager sig at udføre alle Ordre, som indkjøber alle Nødvendighedsartikler og sparer Dem med et

*) Denne Artikel er optaget efter Maanedskriftet Museum med Forlæggerens, De Hrr. Steen & Søns Samtykke. Det bemærkes i denne Anledning, at Borgervennens Læsere tidligere have havt Leilighed til at gjøre sig bekendte med Stykkets Forfatter, Hr. Ravollée, fra hvem hidrørte de i Aargangen 1855 optagne Beskrivelser af Teneriffa og Rio Janeiro.

**) El comprador, Indkjøberen, af Verbet comprar, købe.

Ord alle Huusvæsenets Kjedsommeligheder. De betaler denne Komprador med 10 til 12 Piaſtre eller c. 22 Rd. om Maaneden, og De gjør forud Aftale med ham om den Sum, ſom De hver Dag agter at udgive til at bestride Forſyningen af Bordet, med Undtagelse af Vinen, ſom Chineſerne aldeles ikke forſtaaer ſig paa. Saaſnart dette er ordnet, er der Intet mere, ſom De behøver at ſørge for. Deres Maaltider aarettes til beſtemt Klokket; til enhver Time kan De forlange at erholde The; en uſynlig Genius vaager beſtandig over Deres mindſte Duſter, ſom paa Diebliffet tilfredsſtilles. En Tjener, ſom De vilde medtage fra Europa, vilde, ved Siden af denne uundværlige Faktotum, ikke være Dem til ſtor Nytte. Chineſerne vilde føre ham bag Lyſet, ligesaa let ſom en fornem Herre, og De vilde blive narret to Gange for een. Kompradorens Fag er iøvrigt af en meget indbringende Art, hvis man tør domme efter den undertiden meget betydelige Formue, ſom diſſe Forvaltere ende med at ſpare ſammen efter nogle Aars Tjeneste i et godt Huus. De gjøre ſig hemmelige Fordele, med andre Ord: de ſtjæle, det er ligesrem; men De bliver alligevel langt mindre beſtjaalet, end om De indlod Dem i umiddelbar Underhandling med ſelve Kræmmerne i Bazaren, og efterdi man nu engang maa finde ſig i ſaadanne Forholde, ſaa har De i det mindſte den Troſt og Tilfredsſtillelſe at blive opvartet ſom en Paſcha.

Efter Kompradoren eller Forvalteren kommer, iſølge den Skala, ſom jeg har opſtillet efter Lønnens Størrelſe,

Køkken, som man betaler med 8 til 10 Pjastre, circa 19 Rd. maanedligen. Der findes i Macao og Canton et vist Antal Køkke, som have lært de Principer, hvorvaa det engelske Kjøkken er baseret, under Veiledning af de Mestere i Faget, som det ostindiske Kompagni har med stor Bekostning forskrevet fra London til dets egne Embedsmænds Tjeneste. Køkkedrengene ere igjen efter deres Tour blevene Mestere, og de udføre deres vigtige Funktioner paa en meget anstændig Maade. De have havt den rigtige Takt at bryde med det chinesiske Kjøkkens Traditioner, og de forstaae sig ypperligt paa at tillave Retter af Kostebeef, Fisk eller Karri, som ikke have nogensombest Lighed med de Tillavninger, der serveres paa de fornemme Mandariners Taffel. Det er især i Tillavningen af alle Slags Steg, at deres Talent udmærker sig. Chineserne fødes Køkke- og Stegemestere: hvad kan man vel sige mere? Men hvad der meest af Alt forbauser, det er Simpelheden i deres Fremgangsmaade, og, om jeg maa udtrykke mig saa, de saa Omstændigheder, de bruge. Medens vore Kjøkkenmestere eller Køkkepiger ikke kunne undvære et stort rummeligt Kjøkken, vel forsynet med Kasser af Kasseroller og Potter af enhver Storrelse osv., saa paatager den chinesiske Kok sig, uden mindste Banskelse, at tillave et Middagsmaaltid for 20 Personer med to eller tre Jerngryder, nogle Leerpotter og et usfelt Stegespæd, som han dreier med Haanden i sine ledige Diebliske. Han anseer det heller ikke for nødven-

dig at forandre Dragt, at anlægge Forklæde og bære en Bomuldshue, samt føre til Baaben i Bæltet en stor bred Kjøffekniv. Han nydes med at frøbe sin lange Bidst rundt om Hovedet, for ikke under Arbeidet at besværes af samme, og uden alt Forsvar stiller han sig hen for Ilden paa sine Ildsteder.

Derefter komme Dypvarterne, som benævnes boy og coolies. Disse sidste er alt det grove Arbeide overdraget. De feie og skure alle Bærelser; de bære tunge Byrder, og om Aftenen, naar Herren gaaer ud, ledsage de ham med Lygte. Den maanedlige Løn for en coolie er omtrent 5 Pjastre eller henved 9 Rd. Portneren, som almindelig er en gammel hvidskjægget Mand, er en Koolie, hvem der er skjænket Hvile. Det er ham, som overbringer Kompradorens Ordre til sine forhenværende Kollegaer. Hvad Boyen angaaer, da er han, næstefter Kompradoren, den vigtigste Person i hele Huset. Det er Kammertjeneren, den altbetroede Tjener, som Nat og Dag vaager over Huset og adlyder Herrens Ordre med en Noiagtighed og Iver, som ere mynsterverdige. Efter megen kort Tid, kjender han alle Deres Sædvaner og Deres særegne Tilvøieligheder eller Manier, hvis De har saadanne — og hvo har ikke det? — Han retter sig samvittighedsfuldt derefter, og han vilde næsten tvinge Dem til at bevare Deres Egenheder, hvis der skulde opstaae Lyst hos Dem til at antage andre. Hver Morgen kommer han ind i Deres Bærelse til det samme Klokkeslet og præsenterer Dem den uund-

gaaelige Kop The; saasnart dette er udført, lægger han Deres eftersete Klæder paa den samme Stol, og stiller sig derpaa hen paa det samme Sted for at oppebie Deres Ordre. Derefter tager han fat paa Ordningen af Bærelset, og De kan gjerne hver Dag kaste Deres Sager hulter til pulter i Kammeret, han er utrættelig i at lægge Alt igjen i Orden, uden at det behøves at give ham derom det mindste Bink eller nogensomhelst Anviisning. Under Maaltidet er hele hans Omsorg udelukkende for Dem og Deres Talerken. De er vis paa altid at finde ham i Deres Nærhed og ligesom lænket til Ryggen af Deres Stol, for at gjætte og imødekomme Deres Ønsker. Naar De spiser ude, følger han Dem, og vilde for Intet i Verden overlade til nogen Anden, den Gæde at opvarte Dem og drage Omsorg for Dem. Med et Ord, det er en Skygge, en sand siamesisk Broder, som det i Længden bliver en Umulighed at kunne undvære. De, som overtage denne Bestilling, ere i Almindelighed i en Alder mellem 18 og 25 Aar. Der gives endogsaa dem, der ere yngre. De høre i Almindelighed til fattige Familier, og de 5 Pjastre, som de fortjene om Maanedens, ere en udmærket Indtægt for dem. De tale den engelsk-chinesiske Dialekt, som er et Slags Linguafranca, der bruges i China i alle Forholde mellem Europæerne og de Indfødte. I Macao er der desuden Mange, som tale det Portugisisk.

Ahann, min Boy, var et ungt Menneske paa 17 Aar, af Middelsstørrelse, from og bly af Udseende, med et Par skraaliggende Dine og en prægtig flettet Bidst, som naaede ham ned forbi Lænderne. Han bar en Slags Tunika af hvidt Bomuldstøi, der naaede ned til midt paa Benene og lukkedes paa den ene Side med en Række smaa gule Messingknapper; dertil bar han snevre hvide, sorte eller grønne Beenklæder, som sluttede tæt om Benene og Knæene, og over hvilke der igjen blev trukket et Par hvide Strømper, som uden mindste Knust fremviste hans magre, tynde Lægge. Endelig bar han paa Fødderne sorte Silke=Sto, som vare fastgjorte til en Træsæl, der var halvanden Tomme tyk og stod frem ved Fodspidsen ligesom Forenden af en Baad. (Fortsattes).

Anecdote.

Diplomatisk Noteverel i Anledning af en Strid mellem Individier af forskjellige Racer. I Bruxelles lever en engelsk Dame, som er en stor Belynder af Hunde og Høns. Af den firbenede Race har hun en udvalgt Samling af ikke mindre end 20 Individier, hver af sin Art, og den tobenede Slægt repræsenteres af et fire Gange saa stort Antal, indsamlet fra alle fem Verdensdele. Sin Dag tilbringer den hoiadelige Lady med Omsorg for sine tvende Statsdele, som hun, uden Medhjælp af Indenrigs- og Udenrigsminister, bestyrer

med et moderligt Regimente. Om hun gaaer saavidt i sin Kjærlighed for sine Undersaatte, at hun, ligesom La Bruyère fortæller os om en berømt Fugle=Elsker, ogsaa i sine natlige Drømme bestjertiger sig med dem, og drømmer at hun sidder paa Bind i Hønsarhuset eller ruger paa Æg i Hønseskurven o. s. v., derom fortæller Referenten i l'Indépendance belge os Intet. Imidlertid synes hun dog at hylde det vel bekendte Ord= sprog: qui bien aime, bien châtie (hvo der elsker sit Barn, tugter det i rette Tid). Saaledes havde nyligen en lille overmodig Bologneser yppet Klammeri med en peruviansk Høne. Denne var et fortrinligt Exemplar af sin Slægt, men i Kampen med sin bidste Nabo maatte den bide i Græsset, og vor Lady fandt den om Aftenen, til sin ikke liden Sorg, liggende død ved Foden af Stigen til Hønsesjalet. Ikke saasnart opdagede hun Mærkerne af den blodige Daad om Bologneserens Snude, før hun udbød: „Her maa stilles et eftertryffeligt Exempel til Straf og Advarsel for Ligefindede“, og strax dømte hun Morderen til at hænges. Paa en Bæl midt i Gaarden fuldbyrdedes denne uigjenkaldelige Dom. Tvende Baal bleve derpaa anrettede i Gaarden; paa det ene opbrændtes det tobenede Dffer, paa det andet den Ufskyldiges Morder. Afken af de Brændte opbevarede dernæst, Hønsens i en Kryстал=Flakon og den opsættige Hunds i en sort Glaske, med behørig Paaskrift om hvorfor den ikke erholdt Gøren at glemmes i Kryстал. Længe havde Naboen

givet Prøve paa Taalmodighed, ved uden Knurren at vænne sig til den mangfoldigen modularerede Hundemusik og det tidlige Ganegal hver Morgen af Hanerne fra de forskjelligste Folkefærd, men Følgerne af Opbrændingsprocessen overfired Grændsen for deres Langmodighed, og en Klage, behørigen motiveret og drøftet, blev indgivet til Politiet i Bruxelles, som med større Strengthed end andetsteds vaager over de hygieiniske Forholde. Politimesteren discuterede heller ikke Sagen længe, men dømte den ædle Lady til at tilbringe nogen Tid i det belgiske Bedlam eller Galehospital. Damen var imidlertid ikke gal, fordi hun fastede al sin Kjærlighed paa Hunde og Høns og agerede Dronning Victoria i det Smaa. Fra sit Fængsel skrev hun derfor til Storbritanniens residerende Minister i Bruxelles, og denne, som meente, at for Englændere gjælder overalt Principet, my house is my castle, eller i mit eget Huus har jeg Lov til at gjøre hvad jeg vil, indlod sig i en lang Correspondance med Belgiens Udenrigsminister, og udvirkede omsider, efter en lang og vidtløftig Noteverel, som endnu ikke er udgivet, at den ædle Lady igjen erholdt sin Frihed og reinstalleredes i sit lille Kongerige, hvor hendes Tilbagevenden især skal være bleven feiret med stor Støi og Hjertelighed af de logrende Fiirbenede. Dog skal Belgien have opnaaet, at sætte den Betingelse igjennem, at den ædle Lady ikke oftere maa foruleilige sine Naboer med Fuldbyrnelsen af lignende Domme.

Borring.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 30.

Løverdagen den 25^{de} Juli 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Sing - song.

(Fortsat).

En Morgen traadte Ahann ind i mit Bærelse tidligere end sædvanligt. Han bar den Dag en prægtig Klædning: en kort Atlaskes Troie, et Par Beenklæder af grønt Silketøi, nye Sko, ligeledes af Silkestof. Min bestedne, ydmyge Boy havde næsten forvandlet sig til en Mandarin. Hans Pidsk, som var saa lang og glindsende og dertil udmærket flettet, harmonerede fortræffeligt med hans Klædnings blanke Atlas. Haaret skjulte han under en lille sort Filthat uden Skygge, med en rød Kvast; Hatten bedækkede kun Isen og en lille Deel af Hovedet. Ahann traadte hen til min

Seng og rakte mig en Kop The med en Travlhed, som ikke var hans Sædvane, thi Chineseerne udvise Alvor og Begrændsning i Alt hvad de foretage sig. Hans Dine tindrede; hans Ansigt, som af Naturen var citronguult, var gaaet over i Orangesfarven, og hans Læber forbleve halvt aabnede, som om der laa ham noget Tungt paa Hjertet, hvorfra han trængte til at frigjøre sig, men som han dog ikke vovede at tilstaae. „Nu vel, Ahann“, sagde jeg til ham, „säg mig, hvad Nyt er der foregaaet?“

Han svarede mig, idet han fremmumlede i sit engelsk=portugisisk=chinesiske Sprog nogle uforstaaelige Fraser, blandt hvilke jeg gjentagne Gange hørte Ordet sing-song. Dette Ord indeholdt ganske sikkert Oplosningen paa Gaaden. — „Sing-song?“ udbød jeg. — „Yes, yes, Sing-song“. — Min unge Boy gjentog Ordet, medens det røde Skjær udbredte sig mere og mere over hans Ansigt; han slog Dinene ned og rullede mellem sine Fingre de yderste Fletninger af sin Haarduff. Dette er den bly Chineseers yndige Holdning! For første Gang hørte jeg udtale Ordet sing-song. Hver Dag maatte jeg stifte Bekjendtskab med nye Genstavelsesord, som udtales med en meer eller mindre huul Tone og fremstille de lokale Bestanddele af den for Boyerne eiendommelige Dialekt. I saadant Tilfælde tog jeg min Tilflugt til Pantomime og Tegni; jeg lærte saaledes Sproget under Form af Charader.

Alyann vedblev at døve mine Øren med sine sing-song, der klang for mit Høreorgarn som Klokketoner, men uden at det lykkedes ham at gjøre fatteligt for mig, hvorom det gjalt. Jeg begreb blot, at han bad mig om Frihed hele Dagen paa Grund af sing-song, og den usædvanlige Luxus i hans Dragt tilligemed det utaalmodige Udtryk i hans Fysionomi tilkjendegav tydeligt, at det var ham meget om at gjøre, ikke at erholde Afslag.

Jeg tilstod ham derfor strax den Frihed, han begærte, men jeg vedblev at forlange Forklaring over, hvad hans sing-song skulde betyde. Alyann, som uden Tvivl ilede med at komme bort, tog da sin Tilflugt til Kraftmidler og gav mig ved Tegn at forstaae, at jeg maatte give nøie Agt paa ham. Han stillede sig derefter i nogle Skridts Afstand foran mig og gav sig til at istemme en chinesisk Melodi eller Sang! derpaa deflamerede han med en høitidelig Stemme, som om han henvendte en Tale til en talrig Forsamling; han udførte dernæst med stor Hurtighed flere Bevægelser omkring i Bærelset, idet han kastede om sig med Fødderne og bevægede de knyttede Næver, ret som om han havde en haard Kamp at bestaae. Ved Slutningen af Pantomimen udførte han med en Letthed og Hurtighed, som jeg ikke tiltroede ham, en lang Række af Krummspring, der antydede hos ham de fortrinligste gymnastiske Anlæg. Da alt dette var til Ende, bøiede han sig beskedent for mig, idet han for sidste Gang gjentog sit

sing-song med et Udtryk, som om han dermed vilde sige: see! der har De den Forklaring, som De ønskede. Nyann havde ganske udmærket spillet Charaden, og efter at have været Vidne til hans Fremstilling, maatte man have en Opfattelsesevne ligesaa haard og tung som Tonen i det chinesiske Tungemaal i Macao, hvis man ikke fattede, at sing-song maatte oversættes ved Theater eller Skuespil. Den modtagne Underviisning var vel den givne Forlov værd. Min Boy takkede mig, idet han foldede Hænderne og sjerne sig.

Nogle Diebliffe efter erfarede jeg, at der virkelig en skulde gives et stort Skuespil paa Den Lappa*); det var Kompradorernes Laug, som foranstaltede Samme. Chineseerne have meget faa Ferie-dage, men det hænder sig fra Tid til anden, at en Korporation af en eller anden Klasse i Samfundet skyder sammen for at give en offentlig Fest, enten til Gæde for en glædelig Begivenhed, eller simpelthen i et Speculations Formaal. Jeg bad Husets Komprador om at tage en Plads til mig, og jeg gjorde mig derefter i Stand til at indhente Nyann.

Man maatte seile igjennem den indre Havn, for at komme over til Den Lappa; ogsaa var det en indbringende Dag for Lankærne**) og deres Besætning. De smaa Baade fyldtes bestandig med Mennesker og

*) En Ø, som ligger strax udenfor Havnen ved Macao.

**) Navn paa de chinesiske Baade, som benyttes til Overfarten og til at løse eller lade Skibene.

gjorde ikke andet end at seile fra den ene Bred til den anden, for at overføre den nysgjerrige Mængde. Hele Bazarens Folkemængde syntes at have sat hinanden Stevnemøde ved Festen. Man ahnede, at Kompradorernes Samfund ikke havde ladet sig affrække af Udgifterne, men havde vel gjort Regning paa senere at indvinde Samme hos Europæerne, der ved saadan Leilighed maae punge ud. Jeg tog Plads i en Tank, hvor jeg befandt mig i Selskab med flere Handelsmænd, og efter en Overfart paa omtrent ti Minutter, steg jeg i Land paa den modsatte Bred.

Jeg var ikke lidet spændt paa at faae at vide, hvor Skuespillet skulde opføres; der er nemlig paa Den Lappa kun en lille Landsby foruden nogle Høie og Riismarker, og paa en Spadseretour, jeg to Dage iforveien havde gjort ad denne Kant, havde jeg ikke opdaget nogensomhelst Bygning, som havde Udseende af at kunne tjene til Theater. Min Forundring blev derfor ikke liden, da mine Dine faldt paa en uhyre firkantet Bygning med fuldstændigt Tag, og som syntes ved et Trylleri at være fremstaaet af Jorden. I mindre end 24 Timer havde et hundrede Chinesere med Tømmer af Bambus og Bastmaatter opført en uhyre Bygning, der var i Stand til at rumme flere Tusinde Tilskuere. Naar Festen var til Ende, skulde det Hele igjen tages ned, for paany at reises op ved den første indtræffende Leilighed. Man opstillede paa Pladsen og bragte igjen i Huus denne utallige Mængde af Bjælker,

Lægter og Sparrer med en Lethed lig den, hvormed man uddeler og samler et Spil Kaart.

Det Indvendige af Skuespilhuset var afdeelt i tre Dele: først Scenen, som optog en Side af Kirkanten og var nogle Fod hævet op over Grunden; derefter Barterret, hvor Mængden kunde tage Plads uden Betaling; endelig et temmelig bredt Galleri, som ragede ud over Barterret, og ved Indgangen til hvilket der maatte betales nogle Capeker. Man havde taget en Plads til mig i en særslit Afdeling af Galleriet, lige overfor Scenen; det var en Slags central Loge. Man havde havt den Opmærksomhed, at hensejtte der nogle Stole for Europæerne; i den øvrige Deel af Galleriet, ligesom i Barterret, vare Tilskuerne nødte til at staae op under Forestillingen. I det Dieblig jeg traadte ind, var Huset allerede ganske fuldt. Barterret frembød især et moersomt Skue. Fra min Loge faldt mine Blik paa en Masse skaldede Hoveder, der bestandigen dreves frem og tilbage af den idelige Bevægelse af Mængden, som strømmede ind og ud. Dette Slags Mosaik af nøgne Hjernefaller, paa enhver af hvilke der udhævede sig en sort Duff, dannet af Bidskens Rod, frembragte for hvem, der som jeg saae det ovenfra, et Skue af den besynderligste Art. Jeg lagde Mærke til, at et stort Antal Tilskuere holdt deres Nabos Bidsk i Haanden, enten for ikke at blive skilt fra en Ben, eller for at bevare et Støttepunkt midt i denne Volgegang, som rev dem bort i alle Retninger. Iøvrigt herskede den

største Taushed i de forskjellige Dele af Salen. Man havde kun Die og Dre for Scenen. (Fortsættes).

En ny Hvedeart.

Suli = Hestet af Tidsskriftet Museum indeholder en Beretning om en ny Hvedeart, som med stort Held er dyrket i Frankrig. For at bidrage til at give Samme saa stor Udbredelse som muligt, meddeles den her efter den i Tidsskriftet derom optagne Artikel.

„Hr. Drouillard, en Godseier i Frankrig, som var i Besiddelse af stor Formue, fandt sin Glæde i at anvende en Deel af sine Rigdomme til Agerdyrkningens Opkomst, og har derved blandt andet erhvervet sig den Fortjeneste af sit Fædreland at have beriget Sammes Agerbrug med en ny Hvedeart.

En Ben af Hr. Drouillard hjembragte fra Ægypten i Aaret 1849 fem Korn af denne Hvedesort. Disse Korn vare blevne fundne i en gammel ægyptisk Grav, som var bleven aabnet i hans Nærværelse. I flere Aarhundreder havde disse Korn været unddragne den ydre Lufts Paavirkning, og havde Udseende af at være fuldkomment vel bevarede. Man besluttede derfor at forsøge, om de ogsaa virkelig havde beholdt deres Spirekraft, og man udsaaede dem i Blomsterpotter, ethvert Korn i sin særskilte Potte. Udføreren af Forsøget saa med Forbauselse, at ethvert af disse Korn gav en frodig Afgrøde og en Høst af circa 1200

Korn for hvert. Dette overraskende Udbytte meddeleste Hr. Drouillard, som strax bestemte sig til at gjøre Forsøg dermed i det Store. Da han antog, at Kornet vilde bedst lykkes i det sydlige Frankrig, lod han en Portion deraf udsaae paa en Eiendom, som tilhørte ham ved Bredderne af la Dordogne, og han erholdt derefter en Høst, som overgik alle Forhaabninger. Sit Udbytte uddeelte Hr. Drouillard til tre Jordbrugere, bosiddende i forskjellige Egne af Frankrig, nemlig i la Nièvre, i Departementet de la Haute-Vienne, og i Bretagnen. Den første Trediedeel mislykkedes af Mangel paa behørig Omhu for Planten, men de to andre Trediedele gave et Udbytte, som fuldkomment svarede til Forventningen. Marquis de Rosignac, som lod Kornet udsaae paa sin Eiendom ved Bellac i Departementet de la Haute-Vienne, erholdt en saa udmærket Afgrøde, at han den Dag i Dag lader Størstedelen af sine Jorder iisaae med denne Hvedesort. 1853 lod Hr. Drouillard anstille flere sammenlignende Forsøg, som ere blevne prøvede af Dyriigheden i Morlair, og denne har derefter aflagt nøiagtig Beretning over alle de anstillede Forsøg til Præfekten i Departementet. En fuldstændig Oversigt over de fortsatte Jagttagelser af Udbyttet af Dyrikingen af denne nye Kornsort blev meddeelt det franske Akademi, i dets Møde den 2den Marts d. A. Ifølge de meddeelte Beretninger for 1855 har en Udsæd af Kornet, foretaget med Haandskaf, givet et Udbytte af 60 Korn for hvert enkelt, og en Udsæd af et enkelt Korn har udbragt meget over hundrede Fold. Stængelen varierer i Høide fra 2 til 2½ Metres eller omtrent 3 danske Alen. Mere end tusinde Kilogrammer af denne Kornsort ere i Aaret 1855 blevne udsaaede i Omegnen af Morlair. Da Klimatforholdene i denne Egn af Frankrig ikke er meget forskjellige fra Dannemarks, antages det, at ogsaa vort Fædreland vil, til stor Fordeel for dets Kornproduction, kunne deeltagiggjøres i det store Udbytte, Anvendelsen af denne Kornart yder. Vi have derfor troet at burde derpaa henlede Opmærksomheden“.

Borring.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 31.

Løverdagen den 1^{te} August 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Sing - song.

(Fortsat).

Paa den venstre Side af Theatret, hævede der sig paa selve Skuepladsen en Forhøining, paa hvilken Orkestret var anbragt. Den tostrængede Violin, Fløiten, Trommen, Bauken, Kobberbækkenerne og en Beencirkel, som man slaaer paa, ligesom paa Trommen, med to Trommestikker af meget haardt Træ, vare de Instrumenter, som jeg fra min Plads kunde opdage i Virtuoserne's Hænder. Skuespillerne indtog den øvrige Deel af Scenen, som var aldes blottet for Sirater. I det Dieblig jeg ankom, fuldendtes Forestillingen af et stort Drama, som, efter mine Naboers Udsigende, havde

frembragt det meest levende Indtryk. Jeg forbeholdt det følgende Stykke hele min Opmærksomhed, og jeg benyttede de første Dieblikke til at indhente nogle Oplysninger om Skuespillerne og deres sceniske Fremstillingsmaade. Jeg havde heldigviis til Nabo en Engländer, der i lang Tid havde været bosiddende i Macao og bivaanet flere Forestillinger af samme Art.

„Der findes ikke i China, saaledes som i Europa“, sagde min Nabo til mig, „noget fast og regelmæssigt Theater. I store Stæder har man opført nogle Skuespilhuse, men de aabnes kun sjældent og efter høist ulige Mellemrum. I de rige Mandariners Huse findes sædvanligen et Theater, paa hvilket man giver Forestillinger paa de store Festsdage. I Canton vil De uden Tvivl faae Leilighed til at see saadanne. I de mindre Stæder og i Landsbyerne bliver man snart, som De her seer, færdig med at opføre et Skuespilhuus. Bambus og Maatter ere, saa at sige, Alt hvad dertil behøves. Hvad Skuespillerne angaaer, da slaffe de omkring i omvankende Hobe, ligesom Zigeunere, og gjennefstreife ideligen de forskjellige Dele af Provindsen, idet de begive sig hen og opholde sig hvorsomhelst man har Brug for dem. Hvert Skuespiller-Selskab har sit eget Repertorium, sin egen Garderobe, sit Baabensforraad, sin Samling af falske Knebelbarter og Bidste, og De kan være overbevist om, at det ikke er et ringe Tilbehør, thi en chinesisck Trop er indrettet paa at kunne spille i alle Arter: i Sørgeespillet og det større Lystspil, ligesaa vel som i

Farcer og Gøglekunster. Tallet være imidlertid de talrige Kanaler, som gjennemkjære China, thi ved deres Hjælp kan hele det store Læs af Theaterbagage let transporteres fra en Blet til en anden paa en stor Djonker, som tjener til dagligt Opholdssted for Selskabet. Theatret er fuldkomment frit; der udstedes imod det intet Forbud, og det underkastes ingen Censur; De vil der see Konger og selv Guder gjøres til Gjenstand for Latter; Folket morer sig derover, og Politiet tager sig det ikke nær. Iøvrigt ere de fleste Sujetter laante fra de gamle Dynastiers Historie, saa at den nuværende Regent ikke kan have den allermindeste Grund til at fortryde paa disse Spotterier over en længst forsvunden Tid, hvilke i ingensombest Henseende kunne hos Tilskuerne formindste den blinde Uerbødighed og den mekaniske Uresfrygt, som Beboerne af det himmelske Keiserrige bevare for Keiseren, Folkets Fader og Moder, som de pleie at kalde ham. Det chinesiske Repertorium er overordentlig rigt: paa dette Theater vil De neppe see opføre andre Stykker end Farcer og Melodramer, som tilstede en larmende Fremstilling og bedst passe til denne Almuehobs Smag, men paa Mandarinernes private Theater, opføre Skuespillerne Stykker af en ældre og mere smagfuld Karakter, i samme Stil som de, der af vore og Deres Linguister ere blevne oversatte i de europæiske Sprog. . . . Men, pas nu vel paa! nu begynder der et andet Stykke. De vil deri ganske sikkert finde større Interessé end i alle mine Forklaringer“.

Bifaldsraabene aia! aia! lode sig høre i Salen; en Deel af Parterret begav sig bort for at overlade Pladsen til nye Ankommende. Skuespillerne gif støiende bort paa den ene Side af Skuepladsen, medens en Mand, der var klædt i en rig Dragt, traadte langsomt frem fra den modsatte Side....

— „Hvorledes!“ spurgte jeg min Cicerone, „er der da ingen Mellemagt?“

— „Hvortil skulde vel Mellemakten nytte“, svarede han, „efterdi Scenen ikke har nogen Dekoration? De seer heller ikke noget Tæppe eller Forhæng. Chineseerne kjende ikke til alle disse Forfinelser; et Stykke er ikke saa snart ude, før et andet begynder. Man sørger blot for at forandre Plakaterne, som ere ophængte paa begge Sider af Theatret, for at angive Navnet paa Stykket, der opføres, ganske ligesom i Epitom, hvor man opslaaer paa en Bæl Nummerne af de Beddeløbs Heste, som skulle træde indenfor Sranken. .. Hør nu! Skuespilleren, som uden Tvivl er en af Stykkets Hovedpersoner, reciterer Prologen...“. Virkeligen gav Skuespilleren, som nyligen var kommen frem paa Scenen, sig til at istemme et Slags Recitativ, som blev deels fremsagt, deels udsunget, medens Orkestret affcompagnerede ham, men langsomt og med dæmpede Toner, for at Tilskuerne kunde tydeligen fatte Skuespillerens ellers meget skrigende Stemme. — Prologen er en af de vigtigste Dele i Dramaet; den træder i Stedet for Expositionen og gjør forud bekjendt med Meningen af

den mere eller mindre udviklede Intrigue, hvis forskjellige Omsving efterhaanden skulle udvikle sig paa Theatret. — Dette bragte mig i Erindring Prologerne hos Plautus og Terentius, eller Prologen i de græske Tragedier, naar Skuespilleren traadte frem foran Auditoriet og sagde naivt til det: „Jeg er Drestes eller Agamemnon; jeg skal strax sige Dem, hvorfor jeg er her, og hvad jeg agter at foretage mig“. En saadan Bekjendelse bebuder tilvisse ikke stor Kunst; man kan ikke paa en mere ligefrem Maade stride til Handlingen; Methoden syntes ganske naturlig, og det er den første, Komedien har gjort Brug af. Chineseerne ere blevne staaende herved; de have ikke engang opdaget Skuespillets Udvikling ved Hjælp af de Fortroliges Rolle.

Saa snart Prologen var endt, tog Dramaet virkeligen sin Begyndelse; talrige Skuespillere traadte ind paa Scenen, og opstillede sig i en vis Orden, Nogle til Høire og Andre til Venstre, idet de midt imellem sig lode et frit Rum forbeholdt for Hovedpersonerne.

Hvad der først overraskede mig, var Kostumernes Rigdom. De fleste af Personerne vare klædt i lange Silkekjoler, som vare overfyldte af Broderier og Forgylninger. Formen af disse Kjoler, Frisuren og Fodbedækningen lignede i ingen Henseende de nuværende Moder, og antydede tilstræffeligen, at Sujettet i Stykket var hentet fra de gamle Dynastiers Historie. Jeg blev i Sandhed overrasket ved at see saamegen Luxus udfolde

fig paa Bræderne af et Folketheater og paa Kroppen af omflakkende Skuespillere. Jeg troer ikke at kunne beskyldes for Overdrivelse, naar jeg forsikrer, at disse Kostumer ved deres Skjønhed, ved smagfulde Broderier og ved Livligheden af de med megen Kunst anbragte Farver, ikke vilde have været uværdige til at optræde paa Scenen i den store Opera.

Det vilde være nødvendigt at falde en høj Grad af Indbildningskraft til Hjælp, hvis jeg skulde see mig i Stand til med Nøiagtighed at fortælle Sujettet i Stykket og skrive en Feuilletton over sing-song. Jeg forstod ikke et eneste Ord af hvad der blev sagt eller sunget paa Scenen, og desuden vare mine Dine altfor beffestigede med Skuespillet, til at det kunde falde mig ind at forsøge paa at opdage den maaskee meget simple Traad i den chinesiske Intrigue. Jeg blev dog vaer, at der i Stykket var en Konge, og at denne Konge havde en Datter; at denne Datter havde flere Elskere, som uden Tvivl vare Brindsere; at enhver af disse Brindsere havde et talrigt Følge, og at den mægtige Fyrstedatters Hjærte eller Haand var Hovedpunktet, hvorom Brindsernes Attraa eller Kjærlighed og Dramaets Interessse dreiede sig. Det er ikke min Mening, at der i denne Plan er noget særdeles originalt, men isør alle disse Personer og alle disse Følelser den chinesiske Dragt og det chinesiske Tilsnit, og De vil til endeligt Resultat erholde noget temmeligt Bizart.

Saavidt jeg kunde opfatte det, led hans kongelige Majestæt af den Mani at ville altid holde Taler. Saa snart han traadte frem paa Scenen, bragte man en Forhøining, som han besteg, ind paa Theatret og, omgivet af en Mængde Mandariner og Soldater, fremsagde han derpaa lange Taler. Naar man da hørte de haarde, usammenhængende, fremstødte Toner, som de chinesiske Genstavelesord frembragte, idet de traadte ud af hans Strube, skulde man have funnet troe, at Hans Majestæt overfaldtes af Hikke. Snart lød hans Stemme ene, snart blev den ledsaget af Orkestret, og Taler blev da til en Sang, hvis besynderlige Harmoni, vort Sprog ikke formaaer at efterligne. Til visse Tider svarede Mandarinerne, som stode ved Siden af Forhøiningen og sang i Chor, som altid bleve affompagnerede af Orkestret.

Blandinger.

En Georgine fra Pharaovernes Tid. Lord Lindsay fortæller i Meddelelserne om sine Reiser i Egypten, at han blandt Andet opdagede imellem Pyramiderne en Mumie, som, ifølge dens Hieroglyfer, maatte idetmindste være to tusinde Aar gammel. Ved at undersøge denne Mumie, efter at den var bleven udviklet af de Strimler, hvori den var indsvøbt, fandt han en Rodknold i en af dens sammenlukkede Hænder. Ønskende at vide, om Plantelivet endnu vedvarede i

denne Knold, tog han den ud af Mumiens Haand og plantede den paa et Sted, som bestinnedes af Solen, og efterat den havde været udsat for Regnens og Duggens Indvirkning, saae han, efter nogle Ugers Forløb, Roden spire frem over Jordforpen og efterhaanden udfolde sig til en smuk Georgine.

Kamp med en Grib. To Bjergboere, som i Byrenær = Dalen Nure vare paa Jagt efter Gjems, bleve pludseligen en Grib vaer, som svævede over deres Hoveder. Den ene af Jægerne affyrede et Skud imod den med sin Riffel, som var ladet med Rendefugler. Gribben, som blev truffen i Bingen, faldt strax ned i en Bjergkløft. Begge Bjergboerne skyndte sig at løbe hen efter den. Den behændige Skytte havde, saasnart han kom Dyret nær, den Uforsigtighed at ville gribe den levende, men Fuglen greb ham fat i det Samme med sine stærke Kløer, og truede allerede med at sønderbugge hans Bandedskal med sit kraftige Næb, og neppe vilde han være undgaaet den truende Fare, hvis ikke hans Kammerat i samme Dieblik havde affyret sin Riffel paa Hovedet af den frygtelige Fugl, som derpaa slap sit Bytte og faldt død omkuldt. Man har siden efter maalt denne kæmpestore Fugl. Dens Længde fra Næbet indtil Halen holdt ikke mindre end $5\frac{1}{2}$ Fod. Dens Fjeder vare smukke og stærke, og dens Been tykke og haarde som Staal. En Særegenhed, som man ikke har kunnet forklare, er, at Fuglen om sit venstre Been bar en smuk udarbejdet Sølvring, hvorpaa læstes de 3 græske Bogstaver *αγδ*. Man bemærkede endvidere, at Overdelen af dens Næb var gjennemstucken af en rund Abning, der syntes at bære Spor af en lille Rjæde.

Borring.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 32.

Løverdagen den 8^{de} August 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Sing - song.

(Fortsat).

Da Kongens Datter første Gang traadte frem paa Theatret, opstod der stor Stilhed i hele Salen. Skuespillerinden, som gav denne Rolle, var nydelig klædt i en broderet Silkejole; paa hendes Hoved hævede sig en høi Frisur af prægtige sorte Haar, der fastholdtes ved Guldnaale; om Armene og Benene bar hun kostbare Braceletter, og hun svingede sig frem og tilbage, som en smækker smidig Stamme paa smaa Fødder, der vilde være blevne beundrede i Lilliputernes Kongerige; ogsaa blev hun understøttet af tvende Damer, hendes Kammerpiger eller rettere Hofdamer, efterdi

Talen er om en Prindsesse; den ene af disse bar en Skjærm, den anden en Bifte. Hendes Ansigt havde det yndigste Udtryk, og Dienvipperne paa hendes af lange mandelformige Dine naaede næsten til Tindingerne, en chinesisk Ynde, der skyldes det vel bekendte Kunstgreb, som bestaaer i at man med Penselen drager derhenimod en sort Linie. „Hvad siger De vel om denne Skuespillerinde?“ spurgte min Nabo mig.

— „Det forekommer mig, at hun tager sig overordentlig godt ud, og at hun giver udmærket Prindsessens Rolle“.

— „Nu vel, denne Prindsesse er Intet meer eller mindre end en Chinese“.

— „En Chinese! det er ikke muligt“.

— „Jo, netop; en Chinese, som har givet sig et kvindeligt Dre. Damerne i China træde aldrig op paa Skuepladsen. Alle Rollerne udføres af Mænd“.

— „Men hvad fortæller De mig der? . . . Lad det nu end være muligt hvad Haarene angaaer, og maaskee endnu nogle andre Giendommeligheder; Kunsten kan udrette meget. Men dette Ansigt og disse mikroskopagtige Fødder! Med mindre at Chineseerne have særegne Ideer om Kjonnene, og jeg tvivler paa, at de drive deres Lyst til Paradorer til den Yderlighed, saa vil jeg vanskeligen kunne bekvemme mig til at antage, at denne unge Prindsesse ikke er en Dame; jeg vilde endogsaa, hvis jeg seer ret, tilsvie, at det er et smukt Exemplar af det kvindelige Kjon“.

— „Jeg gjentager Dem, hvad jeg har sagt, og forsikkrer Dem, at denne Dame er en Mand... Men hør nu hendes Stemme; det er nu hendes Tour at skulle synge“.

Den tostrængede Violin spillede en indledende Symphoni, hvorefter en fin og blød Stemme lod sig høre ved Gjentakelsen af den præluderende Melodi, hvis Rhythmus under en langsom Takt udtrykte Klage og Fortvivlelse. Det var, saavidt jeg kunde dømme derom, Stykkets meest pathetiske Scene, og jeg maa tilstaae, at den chinesiske Musik i dette Dieblif forekom mig næsten harmonisk... Men jeg kunde ikke komme mig af min Forundring; min Cicerone vedblev at gjentage sin Forsikkring, at denne saa fuldkomne og naturlige Stemme udgik fra et mandligt Bryst. Mine Dine og Dren protesterede imod Sandsynligheden af en saa fuldstændig Forflødning.

Den unge Pige gik bort med langsomme Skridt, og de andre Skuespillere, som under Sammenkomsten havde truffet sig tilbage, kom igjen frem paa Skuepladsen, og strax derpaa begyndte Orkestret og Sangene at overbyde hinanden med deres meest larmende Toner. Det var naturligviis ikke uden Hensigt, at Forfatteren havde stillet en rolig dybt bevæget Scene midt imellem de larmende og støiende Optrin, som dannede Dramaets Grundparti. Hvis han ikke havde havt til Formaal at tilveiebringe en Kontrast, saa havde han idetmindste anseet det for nødvendigt at byde Tilskuernes Dine og

Dren nogle Diebliffes Frist, thi hvor raa man end forestiller sig Chineferen i Kunstens og Smagens Rige, saa er det dog nødvendigt, at hans Begeistringens Udbrud og Austrengelse ledes med vaersomt Maadehold. Hvorledes det nu end forholder sig, saa havde Auditoriet, ved den unge Piges Fremtræden, ligesom ved en Mellemagt, fundet Hvile og modtog med lydelig Glæde Tilbagekomsten af de rigt broderede Silkekjoler og de lange Knebelbarter.

— „Læg vel Mærke til alle Enkelthederne“, sagde min Englænder til mig; „De maa ikke lade Noget gaae tabt. . . . Seer De f. Ex. denne Skuespiller, som har skilt sig fra Gruppen og løber rundt om Scenen med en lille Træ-Djonker under Armen? Det er en Udsending fra Kongen. Han er udsendt i et vigtigt Grinde, og Djonkeren, som han bærer, betegner at han seiler over Havet. . . . Seer De, nu standser han. . . . Det betyder, at han er ankommen til sit Bestemmelsessted. . . . Og nu begynder han atter sine Toure omkring Scenen, men i modsat Retning; dermed vil Forfatteren udtrykke, at han vender tilbage og overbringer Svaret. . . . See! han kaster sig ned for Hans Majestæts Fødder; han aflægger Regnskab for Udfaldet af Sendelsen, og Kongen, som dermed er tilfreds, skjænker ham en Mandarins Knap. . . . Chineferne sætte sig gjerne ind i dette Slags Fictioner, og fatte fortræffeligen Digterens Tanke. De maa indrømme, at denne Methode er simpel og let!“

(Sluttes).

Borring.

Extract

af

andet Quartals Regnskab 1857,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

	Rd.	ß.
Beholdning fra forrige Qvartal	8440	38
A. Ugentlige Indtægter for Ugebladets 69de Aargang Nr. 14 à 26 incl.	1123	6
B. Renter af Krl. 6,300 i 3 pCt. dansk-engliske Obligationer for 6 Maaneder er Krl. 94. 10 à 8 Rd. 5 Mk. 1 ß. 835 Rd. 70 ß.		
ditto af 100,000 Rd. i 4 pCt. Obligationer for 6 Maaneder	2,000	—
ditto af Svarekasen	52	—
ditto af 400 Rd. i Prioritets-Obligationer for 6 Maaneder	8	—
ditto af Justitsraad Gieschütz Legat til 11te Juni	50	—
	2945	70
C. Dytaget Laan i Banken	5000	"
D. Restancer for Laan fra 1ste Qvartal 1857 . 279 Rd. anviste Laans Afdrag fra 2det do. do. 1,912 —		
deraf er i 2det Qvartal 1857 indbetalt 2,191 Rd. 1,907 —	1907	"
saaledes Restancer for Laan den 30te Juni 1857 . 284 Rd.		
E. Restancer for Contingent fra 1ste Qvartal 1857		
anviste Contingenter i 2det Qvart. 1857 . 110 Rd. 24 ß. 2,216 — 26 —		
deraf er i 2det Qvartal 1857 indbetalt . 2,326 Rd. 50 ß. 1,934 — 40 —	1934	40
afskrevne Contingenter (vide Udg. 10) 392 Rd. 10 ß. 18 — 24 —	18	24
saaledes Contingents-Restancer den 30te Juni 1857	373	Rd. 82 ß.
Rd. . .	21368	82

Udgift.

	Rd.	ß.
1. Uaffordrede Pensioner fra 1ste Qvartal 1857		
anviste Pensioner til nye Pensionister i 1ste Qvartal 1857	26	Rd. 24 ß.
ditto ditto for 2det Qvartal 1857	1,352	— 72 —
	1,416	Rd. 48 ß.
deraf er i 2det Qvartal 1857 udbetalt	1,384	— " —
saaledes uaffordrede Pensioner for 1ste og 2det Qvartal	32	Rd. 48 ß.
2. Anviste rentefrie Laan ere udbetalte med	7150	"
3. Ditto Gratificationer ere udbetalte med	4435	"
4. Betalt Afdrag paa Laanet i Banken	3500	"
5. Ditto Renter af ditto til ditto	39	16
6. Ditto en anvist Livrente	50	"
7. Ditto det Overskydende af Brockske Legat	24	"
8. Lønninger for 2det Qvartal 1857	475	"
9. Ditto for Bladets Trykning med Papir	217	"
10. Afskrevne Contingenter (vide Indtægt E)	18	24
11. Betalte generelle Omkostninger	444	71
Saldo, Beholdning	3631	67
Rd. . .	21368	82

Kjøbenhavn, den 30te Juni 1857.

G. Primon,
Kasseter.

Overensstemmende med den førte Control.

L. Kothe.

J. C. Bondrop.

Kanneftad.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 33.

Løverdagen den 15^{de} August 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Et Medlem af Selskabet har gennem Hr. Pastor og Professor S. Heiberg ladet forespørge: om han kunde indbetale 100 Rd. een gang for alle, saa at Renten heraf traadte i Contingentets Sted, mod at ommeldte Beløb tilbagebetaltes ved hans Død. I Anledning heraf meddeles, at Administrationen intet finder til Hinder herfor, naar Renten, som er 4 Rd., tilfalder Selskabets Kasse og den Kgl. Obligation, som bliver at indkjøbe, i sin Tid udleveres Skiftecomissionen i Bedkommendes Bo.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 1ste August 1857.

G. Nothe. G. Clausen. J. C. Bondroy.

Mannestad.

Sing - song.

(Sluttet).

— „Det er vist, at Chineseerne ikke kjende Noget til Aristoteles og hans tre Genheder, men naar Alt kommer til Alt, saa er dette en Konventions Sag, og Dramaet er derfor maaskee ikke slettere.... Det forekommer mig“, vedblev jeg, „at der nu forberedes store Begivenheder. See! nu sætte alle Skuespillerne sig i Bevægelse og dele sig i to Skarer. Kongen træder hurtigen frem.... Krigerne drage deres Sabler; det lader til, at vi komme til at bivaane enten en Parade eller et Feltslag.... Disse Mænd, som staae paa venstre Side af Scenen, hvorfor holde de vel disse store Træstaver mellem Benene? Det forekommer mig ikke videre gracieust“.

— „Behag at have lidt mere Uerbødighed for denne tappre Skare“, afbrød min Nabo mig. „Det er Rytteriet. Træstaverne, som De seer, skulle forestille Hestene. Det er et Sceneapparat ganske af samme Opfindelse og Smag som Sendebudets Djonker“.

— „Velan! Jeg maa for Resten tilstaae, at jeg ikke var belavet paa at faae et Feltslag at see paa et chinesisk Theater. Mindst af Alt antog jeg Chineseerne for at være stribbare“.

— „De have i forrige Tider, som det lader, ofte leveret hverandre Kampe; thi et stort Antal af Styk-

ferne i det gamle Repertorium indeholde heelt krigeriske Scener, lig den, vi nu faae at see. Skuespillet vil idetmindste altid beholde sine Helte. . . . Orkestret istemmer Krigshymnen; Kavalleriet sætter sig i Anmarsch“.

Krigsfangen opfyldte derpaa hele Theatret med en frygtelig buldrende Larm, idet den accompagneredes af Pauker og Gongongen. Man kunde gjerne troe sig hensat i en By, beboet af lutter Kobbersmede og Kjedel-slikkere. Træstængerne, som forestillede Heste, stelledes og Kampen begyndte over hele Linien. Denne Deel af Skuespillet gav mig den høieste Idee om Chinesernes Dygtighed i gymnastiske Øvelser og Krafikunster. Kri-gerne svang deres Sabler med en overordentlig Behændighed, tildeelte hverandre de frygteligste Stød eller af-parerede dem, spingede ideligen rundt, gjorde Spring og Kabrioler, som vel vare i Stand til at gjøre de dygtigste af vore Jongleurer eller Bajasser til Skamme, og udfoldede i alle deres Bevægelser en Hurtighed, en Livlighed og en Kløgt, hvorom man vanskelig vil kunne gjøre sig Forestilling. Parterret floggerlo og det med al Føie. Denne Markedsfarce var uden Tvivl det, som behagede Tilskuerne meest i hele Stykket, og man havde rimeligen kun optaget den i Sujettet for at for-skaffe Leilighed til at udfolde disse Krafikunster. Den Idee saaledes at indklæde en recent grotesk Scene i selve Dramaets Intrigue og at fastknytte den, som en Bi-handling til Emnets almindelige Udvikling, antyder, forekommer det mig, en vis Kløgt og Fjinhed i Smag

hos Chineseerne, som det er umuligt ikke at lægge Mærke til. I Frankrig morer Publicum sig over at see Muriol flaltre op paa nogle Glasfer, for paa dette skrøbelige Støttepunkt at udføre tusinde Kunster, og der foretages Intet mere for at bringe Tilskuerne til at lee og applaudere. Chineseerne ville ikke nøies dermed; de gjøre større Fordringer; først af Alt ville de forlange, at Muriol skal have et Motiv for at holde sig i Ligevægt paa disse Glasfer, og at Dramaets naturlige Handling skal bestemme Krafikunsten.

Det komiske Element er iøvrigt meget skattet af Chineseerne; i de fleste Stykker forekommer der saaledes en komisk Rolle, en Skuespiller, som morer Publicum ved sine pudseerlige Indfald og Løier. — Kampen i Stykket varede henved et Dvarteer; derefter kom Kongen tilbage, og jeg troede at fatte, at han skjænkede sin Datters Haand til Prindsen, hvis Hær var forbleven Herre over Balpladsen. Dette var Stykkets Oplosning. Alle Skuespillerne forlode derpaa Scenen, og en ny Plakat bebudede Begyndelsen til et nyt Stykke.

Jeg saae flere andre Skuespil, som fremstillede omtrent de samme Charakterer, eller den samme Blanding af det Rørende og det Burleske, accompagneret af den samme Musik og udført af de samme Skuespillere. Enhver veed, at China ikke er det Land, som udmærker sig ved Afverlinger. Efter 4 Timers sing-song, erklærede jeg mig for tilfredsstillet og forlod Galleriet tiligemed min Nabo, Englænderen.

— „Tager De bort allerede!“ udbød Kompradoren, som jeg mødte ved Udgangen. — „Hvorledes, allerede! men det forekommer mig, at jeg har opholdt mig der en god lang Tid, og at det er paa Tid at tænke paa Middagen“. — „Det gjør mig ondt, at De tager bort før det bedste Stykke.... Der staaer endnu tilbage et prægtigt Drama, i hvilket De vilde faae at see de rigeste Kostumer fra Afsingernes Dynasti, foruden Jagtpartier og Kampe; det er et Skuespil, i hvilket man har lovet os vidunderlige Ting. Nye Skuespillere skulle optræde, og Orkestret vil blive fordoblet! Dette Stykke vil vare godt 3 Timer, tilføiede Kompradoren i hele sin chinesiske Beundring. Aldrig have Juddaanerne i Macao seet Magen dertil“. — Nattet denne forførende Beskrivelse, saa blev jeg dog fast i min Beslutning at forlade sing-song.

„Deri gjør De Ret“, sagde Englænderen til mig. „Vi have faaet nok for idag. Hvis Deres Nysgjærighed ikke er endnu tilfredsstillet, kan De komme igjen imorgen og overmorgen; thi i tre Dage og Nætter fortsætter sing-song sine Forestillinger og Huset vil hele Tiden være fuldt. Men, tro mig, De har nu seet Folkedramaet i alle dets Enkeltheder. De vil rimeligens senere finde Leilighed til at bivaane en Mandarin-Forestilling; glem Deres Bidebegjærlighed og skaan Deres Dren til den Tid“.

Jeg vendte altsaa tilbage til Macao. Jeg faae Ahyann ikke før den næste Dags Morgen. Han havde

tilbragt en stor Deel af Aftenen i sing-song. Jeg udspurgte ham om Udsaldet af det berømte Stykke, hvorom Kompradoren havde talt til mig. Det havde gjort en uhyre Lykke, og min unge Boy's enthoufiastiske Beundring bragte mig næsten til at fortryde, at jeg havde givet efter for min Træthed. Men jeg vilde da ikke have hørt dette fortræffelige Allerede! hvormed man hilste mig ved Udgangen fra sing-song, hvor jeg var forbleven hele fire Timer. Dette Allerede! vil længe leve i min Erindring. At et Folk, som driver Udholdenhed og Taalmodighed saa vidt, anseer sig for uforgængeligt, er ikke at undre sig over.

Blandinger.

En kvindelig Særling. Som et Sidestykke i Miniatur til den høiædle Lady i Bruxelles, der blev omtalt i dette Blads Nr. 29, har en Læser af Borgervennen meddeelt os Følgende:

Ved det af Sundhedskomiteen i Choleratiden foranstaltede Eftersyn af de Fattiges Boliger, kom man i en af de tættest beboede Gader i Hovedstaden ind paa et lille Loftkammer over 4de Etage. Ved Aabningen af Døren til Samme modtoges man af en dobbelt Hundegjoven og af en høist modbydelig Atmosfære. I Midten af Kammeret fandtes en Forheining, omkring hvilken der havde dannet sig en Slags smal Jodsti, som var den eneste fremkommelige; Vej i Kammeret. Et

eneste Menneske opholdt sig i dette Rum. Det var en gammel Kone, der vel kunde være henved 70 Aar. Hun var klædt i en gammel sort Kjole og paa Hovedet bar hun en Kappe, hvis Farve det var vanskeligt at angive. Hendes Ansigt var magert og indfaldet og dertil brunguult som barket Læder. Det var en sand levende Mumie. Til Sæde havde hun valgt sig det Øverste af Forhøiningen i Midten af Bærelset. Over denne Forhøining var fastet et Tæppe, og da dette blev taget bort, opdagede man, at hendes Sæde bestod af en Bunke Jord eller Snavs, der bestandig vorede i Hvide ved at modtage alt det Feieskarn, hun samlede ved at reengjøre Beien rundt omkring, og som enten hendes svage Kræfter eller hendes honnette Ambition ikke tillode hende at bære ned ad de mange Trapper til Skarnagervoguen. Foruden hende opholdt der sig i Kammeret to Møuse, hvoraf den ene nyligen var kommen ned med tre Hvalpe; endvidere 3 eller 4 Høns, et Par Turtelduer, en Kanarifugl og en Lærke. I 40 Aar havde denne Kone beboet dette Rum, og hendes Bessjefstiggelse bestod fornemmeligen i at pleie sine Dyr og at strikke paa en Strømpe. Sin Formue, som bestod i en Anviisning paa en lille Livrente og 5 å 6 Rigsdaler i Markstykker, gjemte hun i et Strømpestakt. Da man spurgte hende, hvor hun kunde holde ud at leve i et saadant Rum og under saadanne Omgivelser, gav hun til Svar, at hun altid havde hørt sige, at man feiede Rigdommen ud med Snavset, og derfor holdt hun paa dette, saalange Pladsen tillod det. For Resten havde hun aldrig været syg, og uagtet hendes Bolig syntes at maatte indeholde al mulig Indbydelse for Choleraen, saa blev hun dog ikke et Bytte for denne, men er først død nogle Aar senere. Til Tidsfordriv morede hun sig ogsaa med at spille engang imellem paa et gammelt forstemt Klaveer, der havde tilhørt, sagde hun, hendes Bedstemoder. Dette Spil var imidlertid kun et Slags Staaltraadsklimpen, thi i den ene Ende af Sangbunden havde hun indrettet sig et Spisefammer, hvor hun hensatte sit Smør og Brød og sine Kaffebonner. Hun spillede hver Dag, fortalte

hun, for ikke at glemme sin Børnelærdom, og fordi, hvis man ikke vedblev at øve sig, kom man aldrig videre. I sin misanthropiske Afsondring fra Samsundet, syntes hun dog at have beholdt Tanke for noget Hoiere, thi i hendes Gjemme fandtes ved hendes endelige Bortgang to Bøger: en Psalmebog og en gammel Bibel, hvis bageste Blad meddeelte et haandskrevet Bidrag til hendes Stamtavle.

En Englænders Kjerlighed. Der findes i Auvergnen Kilder, som besidde, hedder det, den Egenskab at forvandle til Steen Alt hvad deri ned-sænkes. En Englænder, som opholdt sig i denne Deel af Frankrig, mistede for kort Tid siden sin Kone, som han elskede inderligt. Efter at have i flere Dage be-grædt hende, begiver han sig til Saint-Nectare, i hvis Nærhed findes en Kilde, som i høi Grad besidder den omtalte Egenskab. En Mand sammesteds havde solgt ham Frugter og Fugle, som vare forvandlede til Steen ved Nedsænkning i Kildevandet. Til denne Mand hen-vendte Englænderen sig med det Spørgsmaal, hvor-meget han vilde have for at forstene hans Kone? Den skikkelige Augvergnuer bliver ganske forbausset over dette Spørgsmaal og udbryder: „Hvorledes, Mylord! De vil have, at jeg skal forvandle Deres Kone til Steen?“ — „D, ja!“ svarer Englænderen. „Hun er død og jeg elskede hende saa høit. Gjerne vilde jeg føre hende med mig tilbage til England, men man forstaaer ikke her den Kunst at balsamere. Siig mig blot, hvad jeg skal betale Dem derfor!“ Man gjorde sig al mulig Umage for at bringe Englænderen bort fra sit Forsæt, men forgjæves. Da han saae, at Manden, som han henvendte sig til, ikke vilde føie ham i hans Dnske, besluttede han selv at gjøre Forsøget, saa at Dyrig-heden maatte træde til, for at gjøre ham forstaaelig, at denne nye Balsameringsmaade ikke kunde tillades. (Constitutionnel, Juli, 1857).

Borring.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 34.

Løverdagen den 22^{de} August 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Duellanten.

(En sand Historie).

Kort efter min Ankomst til Amerika kaldte mine Forretninger mig til Kingstown paa Den Jamaica, og omendstjøndt jeg ikke havde et eneste Anbefalingsbrev, fik jeg dog allerede efter nogle Dages Forløb Afgang til de bedste Selskaber i Staden. Paa den Tid (1817) herskede det elskværdigste Gæstevenskab i Amerika, og saaledes indbød en af de rigeste Kjøbmænd mig til Middag hos sig. Vi vare 25 Personer tilbords, Maden var fortræffelig, Desertten af den fineste Slags, og da der derhos ikke blev sparet paa Madeira, Bordeaux og Champagne, var det naturligt, at der snart her-

ffede den hjerteligste Munterhed. Efter Deserten blev udbragt en Skaal for Kongens Sundhed, og da Damerne havde truffet sig tilbage, gif Glasferne flittigt rundt og man talte om forskjellige Gjenstande. Endelig begyndte man at synge og da Barten foreslog at indbyde Damerne til at deeltage i Selskabet, opfordrede en af de Tilstedeværende Kapitein Stewart til at synge en gælliff Sang. Bor Bært istemmede glad, men Kapiteinen, en Mand af et indtagende Dore, skjøndt noget melankolff, erklærede, at han, endskjøndt han var født i Høilandene, var bleven opdraget i Edinburg og ikke havde staaet i Forbindelse med Bjerqbeboerne, derhos kun mangelfuldt talte sit Fædrenesprog og ikke kjendte en eneste høilandff Sang. Dette Svar tilfredsstillede Alle med Undtagelse af Hr. Henrik d'Egville, der havde foreslaaet Sangen.

Hr. d'Egville havde tidligere været Kolonist paa Domingo, men var paa Grund af Revolutionen paa denne D, endnu temmelig ung, flygtet til Jamaika. Han var en Mand, som man ved det første Syn, paa Grund af hans tætte, nedhængende Dinbryn og hans matte Dine, vilde have holdt for at være 50 Aar, men naar man betragtede ham nøiere, kom man til den Erkjendelse, at han ikke var over 40 Aar gammel. Han var overordenlig livlig og man kunde godt mærke, at hans Dines Glands var udsluffet ved Udsvævelser og ikke paa Grund af Alderdom.

d'Egville paastod haardnakked, at Kapiteinen skulde synge en Bjerqsang, og da alle Bærtens og nogle

Gjæsters Bønner ikke kunde overtale den Egenfindige, udtalte Stewart midt under Larmen, som denne ubehagelige Afbrydelse af den selskabelige Fornøielse forårsagede, smilende nogle formildende Ord og erklærede, at han nu netop erindrede en Sang, som han vilde give til Bedste. ' Roligheden blev, nu skjøndt ikke uden Nøie, tilveiebragt, og Kapitainen, som angav sin Sang under Titel „den hvøilandske Dame“, istemmede en Ode af Anacreon. Virkningen, som denne List frembragte, er neppe til at beskrive. Den Opdragelse, som d'Égville og alle de, som vare opvorede i Kolonierne, havde nydt, indskrænkede sig til et eller to nyere Sprog og nogle selskabelige Færdigheder; den anacreontiske Ode kunde derfor i dette Selskab saa meget snarere gjælde for en Bjergsang, som Vinen allerede begyndte at spøge i Hovederne paa de fleste Gjæster. Kun fire eller fem af dem vare fortrolige med det ædle Sprog i hvilket Samos Sanger talte, og disse lode det være nok med at smile. Blandt de Tilstedeværende befandt sig ogsaa en Hr. Donald Mac Phearson, som ligeledes var født i de skotske Høilande, og som vel ingen- sinde havde studeret de døde Sprog, men dog nok vidste, at det Græske var en ganske anden Mundart, end den, der, blev talt i hans Bjerger. Det er vanskeligt at skildre de Følelser, der under Kapitainens Sang talte ud af hans Træk; da han ikke kunde forklare sig de harmoniske Toner, saa troede han, man vilde have ham til Bedste, og var allerede nær ved at bryde løs mod

Kapitainen, som fornærmede hans Modersmaal, da hans Ansigt lidt efter lidt opmuntredes og han loe hjertelig over Kapitainens List, til hvilken han ikke rigtig kunde forklare sig Grunden.

Da den foregionne Bjergsang var til Ende, udbrod et entusiastisk Bifald, og fremfor Alle gjorde d'Egville sig Umag med at udtrykke sin Tilfredshed. Hvit erklærede han, idet han slugte et Glas Bordeaux, at det Gælfste var et ligesaa høieligt og harmonisk Sprog som det Franske og bad Kapitainen om at lade ham faae en Oversættelse af Sangen. Denne oversatte Oden, saa godt som det paa staaende Fod lod sig gjøre, bogstavelig paa Engelsk, og d'Egville var henrykt over Skjønhedens Priis, besjungen i en Bjergsang, saa at han den ene Gang efter den anden trykkede Kapitainens Haand, der ved dette Beviis paa Tilfredshed ikke kunde skjule en ironisk Latter.

Aftenen tilbragtes uden at Noget foresaldt, og Afskedens Time slog. Da min Hjemvei førte mig til Søfiden, ledsagede jeg Kapitain Stewart, som vilde begive sig ombord paa det smukke vestindiske Skib, over hvilket han befalede og som den næste Morgen skulde gaae under Seil til Europa. Underveis talede jeg allehaande med ham og vnskede ham blandt Andet ogsaa tillykke med det findrige Indfald, hvorved han havde unddraget sig den franske Kreols Paatrængenhed.

Kapitainen fortalte mig, at han snart efter sin Indtrædelse i Tjenesten næsten ganske havde forglemt

sine klassiske Studier, men at han i Maret 1814 var bleven kommanderet hen til en Signalstation paa den vestlige Kyst af England, hvor han havde havt ledige Timer nok til igjen at opfriske det Forglemte, „og“, vedblev han, „disse Studier have, som de seer, trukket mig ud af en slem Affaire; thi Hr. d'Egville er et farligt Menneſke, han er en Duellant af Profession“.

„En Duellant?“ udraabte jeg.

„Ja, en Duellant, min Herre, og et Menneſke af den Slags ſkulde aldrig have Afgang til retſkafne Folks Selskab. Derhos er denne d'Egville endnu meer end en Duellant, han er en Snigmorder, thi ſaaledes maa man kalde et Menneſke, som har bragt det ſaa vidt ved uafsladelig Dvelfe, at han aldrig feiler Coeur-ſes paa 20 Skridts Afſtand. Duellen er bleven dette Menneſke ſaaledes til Bane, at man har ſeet ham i ſamme Dieblig, han har ſkudt ſin Modſtander, at lee, ſpøge eller tage ſig en Priis Tobak. Ofte har han udpyntet ſig paa det Maragtigſte, for at Folk ſkulle lee over hans Klædedragt og han da kunde udfordre den, ſom han har udſeet. Paa hans Samvittighed tynger Blodet af 20 Dffre.“

Kapitainens Fortælling havde gjort et ſaadant Indtryk paa mig, at jeg ikke afbrød ham med et eneste Ord. „Nogle ſaadanne Slagsbrødre af Profession have dog undertiden Samvittighed“, vedblev Kapitainen, „men denne d'Egville fattes overhovedet enhver menneſkelig Følelſe. Man kan ſige om ham, at han ſtedſe ſpeider

omkring efter nye Dffre og at han ikke er bedre tilmode, end naar han befinder sig ligesom sin Modstander paa 15 Skridts Afstand. Er dette ikke affkyeligt, at dette Menneſte, der allerede har ombragt ſaa mange vakkre Folk, endnu ſtedſe tænker paa nye Forbrydelſer, medens jeg — (her holdt Kapitainen inde et Dieblif og vedblev da med ſittrende Stemme) — ſom i min Ungdom havde den Ulykke at dræbe et Menneſte i en Duel, ikke har nogen Ro og ſtedſe troer mig forfulgt af den Ulykkeligeſ Skygge. Og dog var efter vore Begreber om Gæ Retten paa min Side. En af mine Skoleſammerater ved Navn Cameron havde paa Theatret fornærmet en Dame, hvis Sag jeg antog mig, og Cameron løſtede Haanden mod mig. Jeg fordrede Satiſfaktion; Duellen fandt Sted den næſte Morgen og omendſkjøndt jeg endnu aldrig havde affyret en Piſtol, ſkjød jeg dog min Modſtander midt igjennem Brøſtet. Min ulykkelige Ben ſaldt og udaandede ſnart ſit ſidſte Suk. Grindringen om dette ſørgelige Tilfælde forbittrer mine Dage, og om Natten ſeer jeg i Drømme den ſtakſels Cameron med det dødelige Saar i Brøſtet“.

Vi gik tauſe, overladte til vore Tanker, indtil vi endelig kom til Chaluppen, ſom ventede paa min Ledſager. Jeg vilde tage Afſked her, men Kapitainen bad mig at gaae ombord paa „Blantøren“ (Skibets Navn). Da det hele Dagen havde regnet heftigt og der ſværmede ſtore Skarer af Muſkitoer i Luften, tog jeg med Fornøiſe imod den vakkre Kapitainſ Forſlag, for hvem

jeg allerede nærede en hjertelig Tilbøielighed, steg ned med ham i Chaluppen og befandt mig inden faa Minutter ombord paa Skibet.

Det var allerede meget sildigt eller rettere sagt allerede tidligt om Morgenen, thi Klokken var alt flaaet to. Jeg kastede mig i en Hængematte og faldt snart i en dyb Søvn. Den næste Morgen blev jeg vækket af en Matros med den Efterretning, at Frokosten var baaret op; men en heftig Hovedpine, en Følge af den altfor store Mængde Vin, jeg havde nydt, tillod mig ikke at sætte mig tilbords. Kapitainen bad mig at blive ombord, hvor den friske Søvind snart vilde fordrive mit Onde. Jeg havde netop ingen paatrængende Forretninger i Staden og modtog derfor Tilbudet.

Da „Plantøren“ allerede var fuldstændigt ladet, havde Kapitainen kun lidet at bestille; vi tilbragte derfor hele Morgenen med at passiare. Stewart var en høist elskværdig Mand og naar han undertiden opstillede sælsomme Meninger, havde de idetmindste Fortjenesten af Originalitet.

„Hvem kommer der svømmende i en let Baad over til os?“ udraabte Kapitainen pludselig, idet han saae igjennem sin Riffert.

„Saa sandt Gud hjælpe mig, er det ikke Kapitain Wilthorpe.“

„Hvem er dette Menneske?“

„En Offiseer i den kolumbiske Republiks Tjeneste og en værdig Ven af vor Duellant. Man siger om

ham, at han har skudt en af Republikkens Offiserer med en i fire Stykker skaaret Kugle. Hensigten med dette Besøg er let at gjette“.

Baaden havde nu lagt an ved Skibet. Manden, som var deri, spurgte om Kapitain Stewart var ombord og steg paa det bejaende Svar hurtigt op ad Stigen. Wiltthorpe, thi det var ham, var en ung Mand af temmeligt kvindeligt Udseende, hvilket han søgte at skjule ved en uhyre Bassenbart og en ikke mindre betydelig Knebelsbart; han slog med Rakken og søgte at give sig en militairisk Holdning. Man skulde have holdt ham for en simpel Soldat, der havde forklædt sig som Offiser.

„Har jeg den Ære at see Kapitain Stewart for mig“, sagde Wiltthorpe, idet han gik henimod os“.

„Ja, min Herre!“ var Kapitainens Svar, idet han bukkede sig for ham.

„J saa Bald ønskede jeg at tale et Par Ord med Dem i Hemmelighed“, svarede Wiltthorpe.

„Jeg veed ikke hvilken Hemmelighed, der skulde være mellem os, som denne Herre her ikke maatte vide“.

„Tør jeg spørge, Hr. Kapitain“, sagde Wiltthorpe, idet han pegede paa mig, „om denne Herre der er Deres Ven?“

Han lagde et særdeles Eftertryk paa dette sidste Ord.

(Fortsættes).

J. Em. Larsen.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 35.

Løverdagen den 29^{de} August 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at anholde om Laan, Gratification eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra den 15de til den 30te Septbr. alle Søgnedage fra Kl. 8 til 11 Formiddag, og ikke til nogen anden Tid, af Selskabets Bogholder, Rannestad, Toldbodgade Nr. 53, 3die Sal.

Enhver saadan Ansøgning maa være bilagt, ikke alene med den Ansøgendes Lovbog, men ogsaa med et udfyldt og behørig attesteret Schema, der indeholder de Oplysninger, som ansees fornødne til at Ansøgningen kan komme i Betragtning.

Det ommeldte Schema kan forinden ligeledes hver Sognedag til ovennævnte Tid afhentes hos Bogholderen imod Lovbogens Foreviisning.

Det bringes herved i Erindring, at ligesom ingen af Selskabets Pensionister kan vente at blive tillagt Gratification, saaledes ville samtlige for indværende Aar indkomne Ansøgninger, ifølge Lovens § 17, blive undersøgte af vedkommende Klasse's Repræsentanter til Betænkning's Afgivelse og endelig Afgjørelse i en Generalforsamling, og ville vedkommende Ansøgende selv kunne tilregne sig, hvis urigtige Angivelser, feilagtige og ufuldstændige Oplysninger ved deres Ansøgninger eller Mangel paa behørig Attestation af Schemaet, maatte, overensstemmende med Lovens § 16, bevirke Tilfidesættelse af deres Andragende.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 18de August 1857.

C. Rothe.

J. C. Bondrop.

Mannestad.

Duellanten.

(Fortsat).

„Denne Herre her har overhøvedet Jinet med Dem at skaffe, sig De mig altsaa fort og godt, hvilken Forretning der fører Dem til mig.“

Bed disse Ord kastede Wiltthorpe Hovedet endnu mere tilbage, paatog sig en alvorlig Mine, tog langsomt en Brevtaske frem og overrakte Kapitainen en Billet med de Ord: „Vær saa god min Herre, at læse den“.

Stewart læste disse Ord: „Overbringeren heraf, Kapitain Wiltthorpe, min Ven, har paataget sig at mæggle i Gressfagen mellem mig og Kapitain Stewart. Henrik d'Egville.“

„Hvad skal denne Billet betyde?“ sagde Stewart efterat han havde læst den, „og hvad forlanger Hr. d'Egville af mig?“

„Denne Skrivelse betyder, at min Ven troer at være fornærmet af Dem, min Herre, fordi de igaar har havt ham til Bedste ved Hr. Invoices Gjæstebud med en foregIVEN Bjergsang, hvorfor han sender mig til Dem, for at bede dem imorgen at indfinde Dem med Pistoler ved Bugten bag ved Iguannaflipperne“.

„Siig De Hr. d'Egville, at jeg ikke vil indfinde mig, thi jeg har ikke Lust at forøge Listen paa dem, han allerede har snigmyrdet“.

„Jeg kan umulig troe, at dette skulle være det hele Svar, som De vil give en Mand af Ore, som de har fornærmet i en saadan Grad. Skal jeg virkelig siige min Ven, at De vægrer Dem ved at give ham Opreisning?“

„Jeg taler Engelsk, og De forstaaer dette Sprog,

min Herre. Skal jeg maaskee svare Hr. d'Egville paa Græsk eller Skotsk?"

„Hr. d'Egville har altsaa Ret til alle Steder at sige, at De af Feighed har nægtet ham Dpreisning“, svarede den columbiske Dffiseer med Foragt.

„Hvad Hr. d'Egville tænker om mig, bekymrer mig kun lidt“, svarede Stewart med den Koldblodighed, han under hele denne Samtale havde bevaret. „Hr. d'Egville vil tænke“, svarede Wiltthorpe, „at den Mand, der tænker lavt nok til at beskjemme ham uden at give ham Dpreisning, fortjener at blive behandlet som en Nederdrægtig, og at han er berettiget til offentlig at give Dem den Tugtelse som Deres Forhold fortjener“.

Blodet steg Stewart op i Ansigtet, dog havde han snart gjenvundet sin forrige Fatning og sagde, idet han fortræffeligt efterabede Wiltthorpes stammende Sprog og hans stive Bæsen: „Vær saa god, min Herre, at stige ned af Skibsstigen, for at befrie mig fra den Nødvendighed at kaste Dem i Vandet“.

„Bed disse Ord sprang 5 à 6 Matroser hen til Jordækket og Wiltthorpe steg, med et rasende Blik paa Kapitainen, ned i Baaden og forsvandt.

„Jeg veed ikke“, sagde Stewart, „hvoreledes man vil bedømme mit Forhold, men da jeg allerede engang har udgydt et Medmenneskes Blod, saa forbyder min Samvittighed mig at modtage Udfordringen. Overhovedet er Livet en altsor kostbar Gave af Himlen, til

at jeg letfindig skulde sætte det paa Spil for at give et Menneske, som jeg foragter, Opreisning“.

„Deres Beslutning gjør Dem Ære, men —“

„Jeg veed hvad De vil sige“, faldt Stewart mig i Ordet, „De vil spørge mig om, hvad jeg vil gjøre, naar d'Egville udfører den Trudsel, som denne elendige Wiltthorpe udstødte. Jeg bærer fem Skrammer paa mit Legeme, og det er hæderlige Vidnesbyrd om de Tjenester, jeg har viist mit Fædreland. Tre af disse Saar fik jeg ombord paa „Victoria“ i det mindeværdige Slag ved Trafalgar, hvor Nelson omskiftede sit berømmelige Navn med Udødeligheden; disse Skrammer ere for dybe til at en elendig Slagsbroder kan tilintetgjøre dem“.

Denne Beslutning var vistnok mandig og skøn, men Stewart kom dog ikke til at holde sit Løfte. En Time efter denne Samtale begav min Ven sig til Havnen for at afgjøre nogle Forretninger, førend han gik under Seil og jeg ledsagede ham. Neppe havde vi sat Foden paa Land, før d'Egville, som vi ikke strax bemærkede, traadte os imøde, slog Kapitain Stewart med Ridepidstuen i Ansigtet, fringede sig paa den i Beredskab staaende Hest og sprængte bort. Alt dette foregik i Nærværelse af flere Personer og i kortere Tid, end man behøver til at fortælle det.

Aldrig vil jeg forglemme det Udtryk, Stewarts Ansigt i dette Dieblik fremviste. Hans Træk vare i Reglen saa blide og regelmæssig smukke, at man slet

ikke skulde have anseet dem istand til at udtrykke heftige og hadefulde Lidenstaber. Men i dette Dieblif vare de i den Grad forandrede ved Brede og Raseri, at Manden blev ganske ukjendelig. Kun med Umag lykkedes det mig at føre eller snarere at slæbe ham til mit Huus, der laa kun faa Skridt derfra, hvor jeg bad ham paa det Indstændigste at berolige sig; men Intet formaade at tæmme hans Raseri. Med lange Skridt gik han op og ned i Værelset sagte udstødende Bredeudbrud; men pludselig stod han stille og udbrod i Ord: „Ja, det er besluttet, med Opofrelse af mit Liv vil jeg befrie Verden fra en Snigmorder, og De“, idet han konvulsivt trykkede min Haand, „vil De være min Sekundant?“

Jeg gav et bekræftende Svar, og nu underrettede han mig med sit sædvanlige kolde Blod om sin fattede Beslutning; d'Égville skulde falde, men ogsaa min Vens Undergang var uundgaaelig.

Planen var saa gyselig, at jeg tog mit Løfte tilbage at være tilstæde som Vidne.

„Hvorledes?“ udraabte Stewart, „naar jeg vilde stille mig 12 Skridt fra min Modstander og han var sikker paa ikke at feile mig, og nu, da Faren efter min Plan er eens for os Begge, tager De Deres Ord tilbage? Jeg vil søge mig en anden Sekundant, og finder jeg Ingen, som vil vise mig den Tjeneste, saa gaaer jeg alene“.

Jeg befandt mig i en frygtelig Angst; skulde jeg bivaane en Duel, i hvilken begge Modstanderne useil-

barlig maatte falde, eller kunde jeg lade min Ven gaae ganske alene til et Sted, hvor han var stillet blot for den formedelt sin Ondskabssuldhed bekjendte Wilthorpes Underfundighed. Efter nogle Diebliffes indre Kamp indvilligede jeg, da jeg dog nærede et svagt Haab om, at den vakkre Kapitain dog muligen endnu kunde undgaae Faren. „Jeg er Deres Sekundant“, sagde jeg med fast Beslutning.

Stewart svarede Intet, men omfavne mig. „Belan“, sagde han med fast Stemme, „man maa lade 4 Matroser hidfalde, som kunne grave en Grav stor, stor nok til at kunne rumme to Liig. Vil De have den Godhed at opsætte min sidste Villie og at overbringe mine Befalinger til Lieutenanten paa „Plantøren“. Forglem ikke Timen, det er Kloffen 6 og Kamppladsen ved Bugten bag ved Iguanna Klipperne“. Med disse Ord skiltes han fra mig.

Jeg begav mig nu strax til d'Egville, hos hvem jeg diebliffelig blev indladt. Omendstjøndt Kloffen allerede var 2 om Eftermiddagen, fandt jeg ham dog endnu ved Frokosten. Han stod op, da jeg traadte ind og indbød mig til at tage Deel i Maaltidet. Jeg takkede og erklærede, at jeg kom til ham med et Orde fra Kapitain Stewart.

Indvilliger han endeligt i at slaes med mig?“ sagde d'Egville; jeg falder i Forundring over, at en Offiseer af hans Rang har nødte mig til at tvinge ham til at vise sig som en Mand af Ore“.

„De har gjættet Hensigten med mit Besøg; De vil altsaa indfinde dem paa den af Kapitain Wiltthorpe bestemte Plads?“

„De kan stole derpaa“.

„Der er saaledes intet Andet tilovers for mig, end at gjøre Dem bekendt med Betingelserne for Tvekampen, som Kapitain Stewart har fastsat“.

„Det er ganske unødvendigt; Omsorgen derfor overlader jeg til Dem og Kapitain Wiltthorpe og føier mig i Alt, som De bestemmer desangaaende“.

„Jeg beder om Forladelse, Wiltthorpe er en Mand, med hvem jeg i ingen Henseende vil have Noget at bestille og derfor maa jeg staae fast paa at underrette dem selv om Betingelserne“.

Jeg forklarede ham nu de Forberedelser, som Stewart vilde træffe for at gjøre saavel hans som hans Modstanders Fald uundgaaeligt.

(Sluttes).

J. Gm. Larsen.

Borger-Vennen.

Ti og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 36.

Løverdagen den 5^{te} September 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at anholde om Paan, Gratification eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra den 15de til den 30te Septbr. alle Egnedage fra Kl. 8 til 11 Formiddag, og ikke til nogen anden Tid, af Selskabets Bogholder, Rannestad, Toldbodgade Nr. 53, 3die Sal.

Enhver saadan Ansøgning maa være bilagt, ikke alene med den Ansøgendes Lovbog, men ogsaa med et udfyldt og behørig attesteret Schema, der indeholder de Oplysninger, som ansees fornødne til at Ansøgningen kan komme i Betragtning.

Det ommeldte Schema kan forinden ligeledes hver Søgnedag til ovennævnte Tid afhentes hos Bogholderen imod Lovbogens Foreviisning.

Det bringes herved i Erindring, at ligesom ingen af Selskabets Pensionister kan vente at blive tillagt Gratification, saaledes ville samtlige for indeværende Aar indkomne Ansøgninger, ifølge Lovens § 17, blive undersøgte af vedkommende Klasse's Repræsentanter til Betænkning's Afgivelse og endelig Afgjørelse i en Generalforsamling, og ville vedkommende Ansøgende selv kunne tilregne sig, hvis urigtige Angivelser, feilagtige og ufuldstændige Oplysninger ved deres Ansøgninger eller Mangel paa behørig Attestation af Schemaet, maatte, overensstemmende med Lovens § 16, bevirke Tilfidesættelse af deres Andragende.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 18de August 1857.

C. Nothe. J. C. Bondrop.

København.

Duellanten.

(Sluttet).

„Seg flaaes“, svarede d'Égville med forandrede Træk, „som en Mand af Ure, men ikke paa de Betingelser“.

„Dg kun paa disse Betingelser vil min Ven slaes med Dem. De har bragt det til Mesterskab i at skyde med Pistoler, Kapitain Stewart forstaaer derimod ikke at omgaaes med dette Vaaben. Han vil derfor, at Faren paa begge Sider skal være lige, og at de med deres gjensidige Blod skulle affsone de gjensidig tilsvøiede Fornærmelser. Naar De vægrer Dem, vil Kapitain Stewart troe sig berettiget til at overøse Dem med al optænkkelig Skjændsel. Jeg beder, min Herre, see ikke saa truende paa mig, men giv mig et Svar. Jeg er ikke kommen for at søge Klammeri, men kun med det Ønske, at det maatte behage Dem at antage min Vens rigtig nok frygtelige men ædle og ærefulde Betingelser“.

d'Egville taug.

„Affslaaer De Evetampen?“ spurgte jeg.

„Jeg affslaae en Evetamp? Jeg Henrif d'Egville af Cap français affslaae en Evetamp? Jeg vil stille mig og antage Kapitainens Betingelser“.

„Kloffen 6 bag ved Iguannaclipperne“.

„Kloffen 6 vil jeg indfinde mig“.

Jeg bukkede mig og gik. Endnu medens jeg gik ud, hørte jeg hvorledes han befalede sin Tjener at gjøre Pistolerne istand og at falde paa Wiltthorpe, som var i Billardsalen.

Kloffen 6 indfandt vi, d'Egville, Wiltthorpe, Stewart og jeg os bag den uhyre forte Iguannaclippe. Nogle Skridt derfra henimod Havet, saae man en frisk opkastet Jorddyngge og en Grav, stor nok til at skjule

to Liig. De Kæmpende skulde staaende tværs over Graven, hver tagende fat i sin Ende af et Lommestørklæde, trykke løs til samme Tid paa et givet Signal; Begges Død var selvfølgelig saa godt som vis.

Solen skinnede klart; Stewart tilkastede ligesom for sidste Gang Dagens lysende Sjerne et mørkt Diekast og hans Læber bevægede sig, ligesom udtalte de en sagte Bøn, men dog var hans Holdning fast og resigneret. Dette var ikke Tilfældet med d'Egville; han stod ganske ubevægelig og syntes at være næsten forstenet. Wiltthorpe og jeg ladede imidlertid Pistolerne, hvorpaa det blev afgjort, at et Mønstestykke skulde kastes i Beiret og at det skulde bestemmes efter „Hoved og Krone“, hvem der skulde give Signalet til at trykke løs. Wiltthorpe kastede en Dollar i Beiret, jeg raabte „Hoved“, og da dette kom til at ligge opad, kom det mig til at give det sørgelige Signal. Man nærmede sig nu Graven, d'Egville og Stewart stillede sig paa deres Plads, enhver greb en Ende af et Lommestørklæde, og vi gavede dem Pistolerne i Hænderne. Det var et frygteligt Dieblif.

„Gre De beredte, mine Herrer?“ raabte jeg nu.

„Ja!“ svarede begge med svag Røst.

Mine af Taarer vædede Dine vare ufravendt rettede hen mod de Kæmpende. Stewart's Træk vedbleve at være faste og rolige, men d'Egville var dødbleg; hans Tænder klappede og man kunde tydeligt see, hvilken Tvang han paalagde sig for at synes rolig.

Jeg skyndte mig ikke med at give det sørgelige Signal, d'Egvilles Bevægelse blev stedse heftigere og hans hele Legeme zittrede som et Gyseløv. Pommestørklædet og Pistolen faldt endeligt ud af hans Hænder, han sank i Knæ, Fødderne kunde ikke mere bære Legemet, han sank omkuld og rullede ned i Graven.

Henrik d'Egville, den frygtede Slagsbroder, som havde udgydt meer end 20 Dofferes Blod, som en Duel forvoldede den inderligste Fornøielse, laae nu bevidstløs, ligesom truffet af et Slag, udstrakt paa Jorden, som han saa ofte havde besudlet med sine Forbrydelser. Da Stewart saae sin Fjendes elendige Tilstand, sagde han med et Udtryk fuld af Adel og Høimodighed: „Elendige Skabning, Du trænger altfor meget til Medlidenhed til at Du kunde opvække min Brede!“ og fastede Pistolen langt bort fra sig.

Jeg gik med min Ben ned til den i Bugten liggende Baad og vi stødte fra Land, idet vi overlode den elendige d'Egville til hans værdige Bens Omsorg. To Matroser paa „Plantøren“ havde været Vidne til Begivenheden, og da vi kom ombord, vare allerede Alle der, underrettede om Eventyret.

Mandskabet paa „Plantøren“, som tilbød deres Kapitain, modtog ham med Beviser paa den heftigste Glæde. Det lykkelige Udfald af denne Duel, der kunde have endt saa sørgeligt, blev snart bekjendt paa alle i Havnen liggende Skibe, hvis Mandskab med Glæde

stemmede i med det fra „Blantøren“ rungende Hurra-
raab.

Lifland.

S Aaret 1158 bleve nogle Bremer Kjøbmænd, der vilde feile til deres Koloni Wisby paa den svenske Ø Gothland, oversaldne af en stærk Storm og henkastede til en ganske ubekjendt Kyst. Her foresandt de et vildt, endnu hedenst Folk, med hvem Bremerne snart indsaae, at der kunde gjøres fordeelagtige Handelsaffairer; de grundede derfor en Koloni og kaldte det ny opdagede Land Lifland, fordi de først kom i Berørelse med den Stamme af Lifferne, hvoraf den sidste Levning endnu lever i nogle faa Familier paa den nordlige Spids af Gurland. Saa fredelig Samsærdslen med de Indfødte i Begyndelsen end var, forandrede dette Forhold sig dog snart aldeles, da den christelige Troesiver og Omvendelseslyst forenede sig med Handelsinteresserne. Allerede 10 Aar efter Landets Opdagelse gif Augustinermunken Meinhard som Missionair til Lifland og lagde der Grunden til et Bispedømme, idet han tillige efter Datidens Sædvane med Ild og Sværd søgte at omvende de Indfødte til den nye Lære. Han byggede fremdeles det befæstede Kloster Neskola, nu Uerfull, for at kunne give Kjærlighedens og Taalmodighedens Religion mere Eftertryk, og nu fulgte en lang Række

af blodige Kampe, hvorunder Lifferne bleve næsten aldeles tilintetgjorte og mistede deres Frihed. Ikke desto mindre lykkedes det først den tredie Biskop i Lifland, Albrecht, at fuldende det blodige Omvendelsesværk, idet han stiftede en Ridderorden, der gjorde formelig Kors-tog mod de Bantroende og blev kaldt Sværdbrødrene, efter det Sværd, som hans Kjæmper bare broderede paa deres Kappe som et Kjendetegn. Denne Biskop Albrecht opbyggede ogsaa i Aaret 1200 Staden Riga og henlagde sin Residents dertil.

I Begyndelsen af det trettende Aarhundrede gjorde den danske Konge, Waldemar den Anden, med Tilnavn Seier, et Tog til Lifland, fordi dets Beboere, der vare Hedninger, havde anfaldet deres Naboer, Estlænderne, som bekjendte sig til Christendommen og stode under Danmark. Paven lovede alle dem, som toge Deel i dette Tog, Syndernes Forladelse, rigt Bytte, evig Salighed. Til dette Tog udrustede den danske Konge en Flaade af 1400 Skibe, den største, som indtil den Tid var seet i Østersøen; paa ethvert af de større var der 120 Mand, paa ethvert af de mindre 14; enhver Provinds maatte udruste et vist Antal. Anføreren for den hele Styrke var Andreas Suneson, Erkebiskop i Lund, og Kongen fulgte selv med. Det kom til et stort Slag ved Wolmar, hvor de Danske i Begyndelsen maatte vige, men pludselig saaes en rød Fane med et hvidt Kors svævende over deres Hoveder, ligesom falden fra Himlen; Dette Syn gav Hæren

fornyct Mod, Fjenden blev overvunden og Landet erobret. Denne de Danskes himmelsaldne Banner — Dannebrog — har efter den Tid fulgt dem i alle deres Krige og ledet dem til Seier.

Lifland og Estland vedbleve at staae under Danmark indtil Waldemar Atterdag, der kom paa Thronen 1340, folgte disse til den tydske Ridderorden, der efter sin Tilbagekomst fra Palæstina havde erobret og omvendt Preussen og Curland og under Hærmesteren Herman von Salza forenet sig med Sværdbrødrene. Den tydske Keiser Frederik den Anden havde allerede 1245 overdraget den tydske Orden Landene ved Østersøen, der dog kun tildeels vare erobrede, som Rigslehn og Ridderne regjerede disse Lande som Vasaller af det tydske Rige indtil Reformationen, der blev indført i Østersø-Provindserne i Aaret 1522. Uafslidelige Kampe med de russiske Czarer betegne denne Epoke af disse Landes Historie, indtil endelig Ridderstanden aldeles forfaldt.

(Fortjættes).

J. Em. Larsen.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 37.

Løverdagen den 12^{te} September 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at anholde om Laan, Gratification eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra den 15de til den 30te Septbr. alle Søgnedage fra Kl. 8 til 11 Formiddag, og ikke til nogen anden Tid, af Selskabets Bogholder, Mønstad, Toldbodgade Nr. 53, 3die Sal.

Enhver saadan Ansøgning maa være bilagt, ikke alene med den Ansøgendes Lovbog, men ogsaa med et udfyldt og behørig attesteret Schema, der indeholder de Oplysninger, som ansees fornødne til at Ansøgningen kan komme i Betragtning.

Det ommeldte Schema kan forinden ligeledes hver Søndag til ovennævnte Tid afhentes hos Bogholderen imod Lovbogens Foreviisning.

Det bringes herved i Erindring, at ligesom ingen af Selskabets Pensionister kan vente at blive tillagt Gratification, saaledes ville samtlige for indeværende Aar indkomne Ansøgninger, ifølge Lovens § 17, blive undersøgte af vedkommende Klassers Repræsentanter til Betænkningss Afgivelse og endelig Afgjørelse i en Generalforsamling, og ville vedkommende Ansøgende selv kunne tilregne sig, hvis urigtige Angivelser, feilagtige og ufuldstændige Oplysninger ved deres Ansøgninger eller Mangel paa behørig Attestation af Schemaet, maatte, overensstemmende med Lovens § 16, bevirke Tilfidesættelse af deres Andragende.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 18de August 1857.

C. Nothe.

J. C. Bondrop.

Mannestad.

Lifland.

(Fortfat).

Lifland kom til Polen, Estland til Sverrig og Curland blev under den sidste Hærmester og første Hertug, Gotthard Kettler, et Hertugdømme under polsk Protekt-

torat. Men ogsaa i denne Skikkelse var Lifland et bestandigt Tvistens Gble mellem Nabomagterne, saa at det 1660 ved Freden i Oliva kom til Sverrig og 1721 ved Freden i Nystad tilligemed Estland til Rusland. Omendskiøndt Landet var blevet erobret af Rusland, lod Peter den Store det dog beholde sine gamle Privilegier, sin Nationalitet og sin Religion.

Lifland, der i det Hele taget er frugtbart, skjøndt mindre end det sydligere liggende Curland, udgjør med de dertil hørende Der, Dsel, Moon og Runø 938 Kvadratmile, men dette store Gladeindhold beboes ikkun af omtrent 700,000 Indvaanere af forskjellig Herkomst. Landets Karakter ligner temmelig meget de øvrige Landes ved Østersøen; store Skovstrækninger af Fyr, Gran og Birketræer afveksle med frugtbare Marker, Moradser og Sandflader; langs med den sandige Strandbred seer man hist og her elendige Fisserhytter. Paa Grund af den forholdsmæssig ringe Befolkning ligger der meget frugtbart Land udyrket og benyttes ikkun til Kreaturerne's Græsning. Landet er i det Hele fladt og der findes kun nogle Høidestrækninger imod Vest; man har tillagt disse saakaldte Bjerger, paa Grund af deres maleriske Gruppering, Navnet af det Liflanske Schweiz; dog forholder dette sig til det sachsiske Schweiz, som dette til Helvetien.

Talrige Floder, Bække og Eyer vande Landet. Den vigtigste iblandt de Første er den mægtige Düna — eller Djevina eller Drugawa — en af de største

Floder i Europa, Østersøprovindernes og det indre Ruslands Pulsaaer og derfor Liflændernes Stoltthed. Düna udspringer paa de alaniske Bjerge i Gouvernementet Bskow og udgyder sig efter et Løb af 145 Mile i den rigaiske Havbugt; ved flere Søer staaer den i Forbindelse med Dnieper og det vilde maaskee ikke være forbunden med saa overordenlig Banskfeligbed ved Hjælp af denne Flod at sætte Østersøen i Forbindelse med det forte Hav. For nærværende Tid er Düna kun seilbar for større Skibe ind til Riga, som en Folge af de mange Grunde og Vandfald. Ovenfor denne Stad kan der kun gaae en Slags uformelige og meget flade Kornskibe. Ved Riga frembyder den imponerende Strøm fornemmelig et herligt Syn, men den er tillige ofte bleven farlig for Staden, paa Grund af dens Oversvømmelser, saaledes f. E. i Maren 1814 og 1844. Liflands anden Flod er Bernau, der ved Staden af samme Navn falder ud i den rigaiske Bugt; den skal være de Gamles Chesinus. Embach falder ud i Weipus og sætter Staden Dorpat i Forbindelse med den finste Havbugt.

Den betydeligste Sø er den 10 Mile lange og 7 Mile brede Weipus; den ligger imellem Gouvernementerne Lifland, Estland, Ingermanland og Bskow. Dens Bredder er flade, og moradsige og bedækkede med Skovstrækninger, men ikke destomindre frembyder dens store, stille Vandflade et smukt Syn; talrige, tildeels beboede Der forskaffe Afverling i Strandbreddens Gens-

formighed. Talrige Sværme af vilde Gænder, Tjurer og Agerhøns besolke Strandbreddens Skove og Moradser; hele Hære af Fiske lege omkring Baaden, der glider hen over Søen. Den nordiske Sardelle (en Slags Sild), en lille, omtrent en Finger lang Fisk, fanges i stor Mængde i Peipus og forsendes herfra gjennem hele Landet. Ved den sydlige Spidsse danner Søen en Bugt, der strækker sig temmelig dybt ind i Gouvernementet Pskow og derfor ogsaa kaldes Pskowersø. En Mængde smaae Floder og Bække udgylde sig i Peipus, og kun Floden Narva, der har sit Udspring herfra og falder i den fiske Havbugt, sørger for det nødvendige Afløb af det overflødige Vand.

Liflands Hovedrigdom bestaaer, saaledes som ogsaa i de andre Egne ved Østersøen i Produkter, der erholdes ved Landhuusholdningen. Der udføres aarlig en stor Mængde Korn, Hamp, Hør, Bælgfrugter, Honning og Bors; i Særdeleshed agtes den liflanske Hør meget i Tydskland. Imidlertid kunde Landet dog producere langt mere, dersom Landvæsenet ikke stod paa saa lavt et Trin, og dersom man i denne Henseende kun nogenlunde vilde gaae frem med Tiden; men de samme uformelige og mangelfulde Agerdyrkningsredskaber, hvoraf man betjente sig for Aarhundreder siden, bruges endnu, og efter samme Maalestok behandles ogsaa Jorden.

Men Skylden derfor ligger fornemmelig hos den liflanske Adels, der endnu mere end i Skurland har

stødt Bonden fra sig og ikke engang saaledes som der, sørges idetmindste for hans materielle Vel.

Er saaledes Landvæsenet i Lifland mindre blomstrende end i Kurland, har derimod Handel og Industri taget et raskere Sving. De vigtigste Industriefrembringelser ere uldne og linnede Varer, Brændeviin, Glas og Trævarer. Her er Leer, Tørv og Rav, men ogsaa Udbyttet heraf tilveiebringes paa en saa efterladende Maade, at Landet med ringe Møie kunde høste langt større Fordeel i denne Hensende.

I langt høiere Grad end i Kurland ere Skovene her rige paa Dyr, som ere Gjenstand for Jagten; foruden Harer, Ræve, Elsdyr gives der desuden ogsaa Ulve, Bjørne og Løse; disse Rovdyr anrette ofte megen Skade og navnlig anfalde hele Hjorde af Ulve om Vinteren ikke sjeldent de Rejsende og trænge frem lige til Stederne, hvor man har hyppige Exempler paa, at Mennesker og Dyr ere blevne til Rov for dem. Liflænderen er ikke saa lidenskabelig en Jæger som Kurlænderen og det ædle Jagthaandværk drives der meget skjodesløst og uhensigtsmæssigt. Oftere behøves der en høiere Befaling for at bringe den liflandskke Adelsmand til den Beslutning at gaae paa Jagt efter skadelige Rovdyr; men da man ikke rigtig forstaaer Haandværket, saa hænder det sig stundom, at Jægeren kan ride hele Dagen omkring, uden dog til Slutningen at erholde Noget. Hiinsides Düna findes der ogsaa Raadyr, men disse ere først komne der efter de store Slag

ved Friedland og Eylau, da disse Dyr bleve fordrevne fra Preussen ved Kanontordenen og flygtede længere mod Nord. I de mange Bande, der findes i Landet, gives der foruden en utallig Mængde Fisk af forskjellige Slags ogsaa Bøvere og Fiskeoddere; ved Stranden dræbes mange Sælhunde, med hvis Huder der drives en ikke ubetydelig Handel. Bjarlen er meget betydelig og indbringende.

Hovedstaden i Lifland er Riga, der ligger omtrent $1\frac{1}{4}$ Mil fra Havet ved Düna og er en af de meest betydelige og mærkværdige Steder ved Østersøens Kyster. Om den end ikke mere indtager den Stilling, som paa den Tid, da den hørte til Hansestæderne, er den dog endnu stedse den største Handelsplads ved den russiske Kyst ved Østersøen og sætter det indre Ruslands Handel i Forbindelse med de betydeligste Havne i Europa. Opbygget i Aaret 1200 af Biskop Albrecht, blomstrede Riga snart paa Grund af sin heldige Beliggenhed for Handelen og vedligeholdt sin Betydning i Handelsverdenen indtil vore Dage. Riga bærer aldeles den ydre Karakter af en gammel tydsk Rigsstad; Staden selv er ikke meget stor i Omfang, har saare snevre, frumme Gader, hvori der hersker en yderst levende Færdsel og hvis taarnhøie Huse sjælden tillade en Solstraale at skinne ned paa Gaden. Kjælderrummet i disse ældgamle Huse tjener næsten alene til Kjøbmandsboder, Kontorer og Magasiner; i disse evigmørke Huler sidde de rige Handels herrer og samle deres Skatte,

medens de øvrige Etager tjene Familien til Opholdssted og ere udstyrede med den største Luxus. En saadan Handelsherres Liv ligner fuldkommen det, som man finder i de tydske Handelssteder; her taber Fødselsadelen sin Betydning og bliver ikke synderlig respekteret af de ligesaa gamle og endnu rigere patriciske Slægter. Ofte hænder det, at en riig Rigenferinde uddeler nydelige Kurve til de ædle Herrer Riddere, som frie til hendes mange Penge.

(Sluttes).

J. Em. Larsen.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 38.

Løverdagen den 19^{de} September 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at anholde om Laan, Gratification eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra den 15de til den 30te Septbr. alle Søgnedage fra Kl. 8 til 11 Formiddag, og ikke til nogen anden Tid, af Selskabets Bogholder, Rannestad, Toldbodgade Nr. 53, 3die Sal.

Enhver saadan Ansøgning maa være bilagt, ikke alene med den Ansøgendes Lovbog, men ogsaa med et udfyldt og behørig attesteret Schema, der indeholder de Oplysninger, som ansees fornødne til at Ansøgningen kan komme i Betragtning.

Det ommeldte Schema kan forinden ligeledes hver Søndag til ovennævnte Tid afhentes hos Bogholderen imod Lovbogens Foreviisning.

Det bringes herved i Erindring, at ligesom ingen af Selskabets Pensionister kan vente at blive tillagt Gratification, saaledes ville samtlige for indeværende Aar indkomne Ansøgninger, ifølge Lovens § 17, blive undersøgte af vedkommende Klassers Repræsentanter til Betænkningens Afgivelse og endelig Afgjørelse i en Generalforsamling, og ville vedkommende Ansøgende selv kunne tilregne sig, hvis urigtige Angivelser, feilagtige og ufuldstændige Oplysninger ved deres Ansøgninger eller Mangel paa behørig Attestation af Schemaet, maatte, overensstemmende med Lovens § 16, bevirke Tilfidesættelse af deres Andragende.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 18de August 1857.

C. Nothe.

J. C. Bondrop.

Kjøbenhavn.

Lisland.

(Fortsat).

Niga har flere smukke gamle Bygninger, hvortil der knytte sig historiske Erindringer. Fremfor alle fortjener at nævnes Sorthovedernes-Huus, en ærverdigg gammel

tydsk Bygning, der tilhører et Selskab — de sorte Hoveder — der blev stiftet 1390 og bestaaer af ugifte Patricier og tidligere udgjorde en Baabenbroderforening, der i sine Statuter lignede Ridderordenerne; nu har Selskabet naturligviis ikke mere nogen Betydning og er sunken ned til et tomt Navn. Paa Forsiden har Sorthovedernes = Huus en stor, gothisk Gavl, der er smykket med mange historiske Malerier og Billeder af Steen. Sorthovedernes Sal er fuldkommen i gammel-dags Smag, og paa en Lænestol, som er forsynet med meget udskaaet Arbeide, er anbragt et sort Hoved — Selskabets Sindbillede. Her blev i Middelalderen Forbundets vigtigste Anliggender aftalte og Planerne fattede med Hensyn til Riddernes Angreb eller andre udvortes Fjender — nu vidner det Hele kun om een for lang Tid siden i Støv sunken Herlighed. Slottet, der fordum var Hærmesterens Residents, er nu Generalgouvernørens Bolig og endeel af det er indrettet til Kaserne. Paa en fri Plads foran dette staaer en 23 Fod høi Granitsøile, hvis Spidse er smykket med Seirgudindens Statue af Kobber. Denne Søile blev opført af Borgerstabet til Minde om den franske Krig i Aarene 1813—1814. Af andre mærkværdige Bygninger findes desuden Ridderhuset, der tilhører det lif-landsk Ridderskab, og Observatoriet; desuden det i 12,000 Bind store Bibliothek, det naturhistoriske Museum og mange velgjørende Anstalter og Skoler. Iblandt Kirkerne fortjener fornemmeligen Domkirken at nævnes,

der blev grundet 1211 og ombygget 1517, og Peterskirken, der er prydet med et omtrent 400 Fod høit Taarn. I det Hele gives der 7 græske, 6 lutheriske og 1 katholisk Kirke. Riga er en af de betydeligste russiske Fæstninger og Citadellet er i Særdeleshed stærkt; i dette findes ogsaa Arsenalet med store Vaabensforraad.

— Træder man ud af Stadens snevre Porte og gaaer henimod Floden Düna, seer man Havnens virksomme Liv udbredt for sig. Skibe fra alle Nationer ligge for Anker, deels ved Broen, deels ved Dünas Bredder; utallige Baade krydse hverandre og en Brimmel af Menneker bevæge sig imellem hverandre paa Quaerne. Her hører man alle mulige Sprog tales og ikke sjældent geraade de forskjellige Nationaliteter, — trods det strenge Havnepoliti — i Strid — og uddele dygtige Sømandspuf til hinanden. En 800 Alen lang Skibsbro, hvorpaa der er en bestandig Trængsel af Vogne, Ryttere og Fodgængere, fører til Mitauerforstaden og til denne slutter sig igjen en lang Række af Villaer, som tjene de rige Rigenfere til Sommeropholdssteder. Man kalder disse Sommerboliger det „Grønne“, og den, som kun paa nogen Maade kan, flyer i den smukke Aarstid Staden og nyder den friske Søluft, som blæser der. Noget længere nede af Floden staaer et 110 Fod høit Fyrtaarn, hvis klare Lys bliver frembragt ved Hjælp af 12 Metalspeile. Om Vinteren bliver Skibsbroen taget bort og det tykke Isdække, som aldrig mangler

paa den Tid ved det derværende kolde Klima træder da i dens Sted.

Afrikas Guldkyst og Negerhandelen.

Afrikas Guldkyst har sit Navn af det meget Guldsand, som Floderne føre med sig. Alt for over 300 Aar siden kom de guldørstige Portugisere for at tiltusse sig Guldkorn for europæiske Varer og nedsatte sig i Landet; men ved deres umenneskelige Grusomhed opirrede de saaledes de Indfødte, at disse gjorde Oprør og sloge dem alle ihjel. Efter Portugiserne fulgte Engelskmændene, Hollænderne og de Danske, og enhver af disse Nationer besatte endeel af Kysten med deres Fæstninger og Handelspladse, for at drage Fordeel af Handelen med de Indfødte. De Danske havde, indtil Slutningen af Aaret 1849, da Underhandlinger om deres Koloniers Afhændelse indledtes med Englænderne, en Kyststrækning af en Snees Miles Længde, hvor de have anlagt flere Forter, blandt hvilke Kristiansborg er det betydeligste. Tæt derved ligger Negerbyen Ussu eller Dansk Accra. 6 til 7 Mile inde i Landet hæver Aqvapimbjerget sig med renere og kjøligere Luft end den usunde Kyststrækning. Der ligger en Landsby, som kaldes Akropong og 4, 5 Mile derfra en anden Landsby Abude. I alle disse Stæder findes Missionærer, som for største Delen

ere udsendte af Missionsfjelskabet i Basel, og efterhaanden, skjøndt vidstnok kun langsomt, udbreder den christne Tro sig ogsaa til Chams Sønner.

Fra det ulykkelige Afrika bortføres hvert Aar mere end 200,000 Negerer som Slaver og sælges i fremmede Lande, meest i Amerika. De Mennecker, som hente dem paa Skibene, bære desværre Navn af Christne. De komme til Afrikas Kyster og bringe alleflags Varer med, som Negerne ere begjerlige efter, især Brændeviin, Krudt, Geværer, ogsaa allehaande Legetøi, Speile, Glasperler Knive, Saxe og desl. For disse Ting tilhandle de sig Neger-slaver, pakke dem sammen som Umælende i deres Skibe og føre dem til fremmede Lande, hvor de sælge dem med stor Fordeel. For en ung, stærk Neger forlange de ofte 1,000 Daler, for et ungt, fundt Fruentimmer det Halve, for en Dreng et Par Hundrede Daler. Gamle og svagelige Folk kunne saaes for en Snees Daler. En saadan Ladning sorte Mennecker kaldes Ibenholt; thi Slavehandlerne ere muntre og vittige Folk.

Men løbe da Negerne ikke bort, naar et Slave-skib kommer, eller forsvare deres Konger og Høvdinge sig ikke imod disse grusomme Menneckerøvere og jage dem bort?

Nei, det er netop Ulykken, at Negerkongerne og Høvdingerne selv ere de grusomste Menneckerøvere og Slavehandlere. En Negerkonge sagde engang til en reisende Europæer: „Tre Ting begjære vi af Dig, og

vi give tre andre Ting til Gjengjæld. Vi begjære Gevæ-
 værer, Krudt og Brændeviin; vi give Dig derfor Mænd,
 Qvinder og Børn". Hvorfra faaer da Kongen eller
 Høvdingen disse Slaver, som han kan sælge til Han-
 delsmanden? For det Første tager han dem af sine
 egne Undersaatter. Han lader fange saamange som
 han behøver og sælger dem for Krudt og Brændeviin.
 Ingen er sikker, ikke engang hans egne Koner. Men,
 da hans Land vilde miste sine Beboere, dersom han
 tog altfor mange af sine Undersaatter og solgte, saa
 røver han, for det Andet, Folk fra Nabolandene. Der-
 med bærer han sig saaledes ad. Han samler en Flok
 Soldater og gaaer i Krig mod et Naboland, men i al
 Stilhed. Naar han ved Nattetid er kommen til en
 Negerby, venter han til Alle sove. Derpaa omringer
 han Byen med sine Soldater, for at Ingen skal und-
 komme. Nu kastes brændende Fakler op i Straatagene
 og de stikkes i Brand. Saasnart Ilden blusker op,
 lader han endeel af Soldaterne opløste et frygteligt
 Skrig. De forskrækkede Indbyggere vaagne, — de
 brændende Hytter, Fjendernes Skrig, de klagende Qvin-
 ders og Børns Flugt, Alt forvirrer dem saaledes, at
 de bliver et let Bytte. Værger nogen sig, hugges han
 ned, vil Nogen flygte falder han i Hænderne paa Sol-
 daterne, som ere opstillede rundt omkring Byen. Dette
 kaldes en Negerjagt. Ofte vender Kongen tilbage med
 flere Tusinde Slaver, som han paa denne Maade har

røvet. Hele Egne, ja hele Lande blive ved saadanne Negerjagter næsten menneketomme.

De røvede Negere bringes da til Kysten og gjemmes under Sult og navnløs Glendighed, til der kommer et Slavefib og kjøber dem. Men hvad Negerkonger gjøre i det Store, efterligne deres Underfaatter i det Smaa. Ligesom der hos os gives Tyve og Røvere, der stjæle Penge og Gods, saaledes gives der i Afrika Menneketyve. Naar en Neger gaaer fra en Landsby til en anden, bliver han ofte, naar han mindst aner Faren, overfaldet, bundet, slæbt bort og solgt. Man bryder om Natten ind til Folk, der have Børn, og stjæle deres Smaae fra dem. Har han Gjæld, som han ikke kan betale, sælger man hans Kone, hans Børn eller vel endog ham selv. Broderen sælger Broderens Børn, ja stundom Faderen sine egne. Naar en til Spil hengiven Neger har spillet Alt bort, sætter han sig tilfidsst selv paa Spil. Saaledes feer det ud i Afrika.

(Sluttes).

J. Em. Larsen.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 39.

Løverdagen den 26^{de} September 1857.

Korlagt af Understøttelses-Selskabet.

Frykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at anholde om Laan, Gratification eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra den 15de til den 30te Septbr. alle Søgnedage fra Kl. 8 til 11 Formiddag, og ikke til nogen anden Tid, af Selskabets Bogholder, Rannestad, Toldbodgade Nr. 53, 3die Sal.

Enhver saadan Ansøgning maa være bilagt, ikke alene med den Ansøgendes Lovbog, men ogsaa med et udfyldt og behørig attesteret Schema, der indeholder de Oplysninger, som ansees fornødne til at Ansøgningen kan komme i Betragtning.

Det ommeldte Schema kan forinden ligeledes hver Søgnedag til ovennævnte Tid afhentes hos Bogholderen imod Lovbogens Foreviisning.

Det bringes herved i Erindring, at ligesom ingen af Selskabets Pensionister kan vente at blive tillagt Gratification, saaledes ville samtlige for indeværende Aar indkomne Ansøgninger, ifølge Lovens § 17, blive undersøgte af vedkommende Klassers Repræsentanter til Betænkningens Afgivelse og endelig Afgjørelse i en Generalforsamling, og ville vedkommende Ansøgende selv kunne tilregne sig, hvis urigtige Angivelser, feilagtige og ufuldstændige Oplysninger ved deres Ansøgninger eller Mangel paa behørig Attestation af Schemaet, maatte, overensstemmende med Lovens § 16, bevirke Tilfidesættelse af deres Andragende.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 18de August 1857.

C. Nothe.

J. C. Bondrop.

Mannestad.

Afrikas Guldkyst og Negerhandelen.

(Fortsat).

Bi ville for at oplyse Slavehandelen med et Exempel fra den senere Tid, og fra den danske Guldkyst hidsette en Beretning fra Missionair Schiedt, der siden 1844

har været paa Kysten. Den er dateret fra Plantagen Frederiksgave den 20de August 1848.

„Jeg er netop paa Hjemveien fra en Misstionsvandring og ankom hertil for en Time siden. Da jeg underveis blev gjennemblødt af en vældig Regnbyge og var udmattet af at arbejde mig frem paa de flemme Beie gjennem det vaade Græs, gjorde det mig godt, at finde Ly i den kongelige Plantages venlige Bolig, hvor jeg kunde skifte mine vaade Klæder og hvile mine trætte Fødder. Næste Morgen gif jeg til en anden Plantage, som ligger i Nærheden af den skjønnne Slette, der strækker sig langs med Aquapim=Bjergenes Fod. Morgentaagen laae endnu over Dalene; men snart brændte Afrikas hede Sol vore Hoveder; Taagefhyerne svandt; jeg glædede mig, medens jeg vandrede fremad, ved de skjøntfarvede Fugles umelodiske Sang, der i tusindviis opholde sig i denne pragtfulde Egns Krat. Da jeg paa den anden Plantage havde afgjort de nødvendige Forretninger, vendte jeg med en Foræring af Frugter tilbage til Frederiksgave, hvor jeg tilfældigviis traf nogle Odonko-Negere, der nylig af den danske Gouvernør vare fratagne Slavehandlerne, netop da de skulde sælges som Slaver, og satte i Frihed.

Jeg lode disse Folk, paa hvis Ansigter man kunde see, at de kun vare daarligt fornøiede med deres Stilling, komme til mig for at høre deres Historie af deres egen Mund, og da jeg tænker, at den vil have Interesse for Mange, der elske Afrika og ynkes over de

stakkels Negeres Glendighed, vil jeg her fortælle den i Korthed. Man kan heraf see, hvorledes den ene Broder handler med den anden i et Land, hvor Hedenstabet's Mørke quæler enhver Medlidenheds Følelse, og hvor der endnu er skeet saa jærddeles lidet, for at redde Millioner udødelige Sjæle fra legemlig og aandelig Glendighed.

Vor vakkre Abraham Tette (en omvendt Neger) havde den Forretning at bringe disse Mennesker ind til mig, og medens han gif smilende foran, listede syv store Negere, som neppe havde en Pjalt, hvormed de kunne bedække deres Nøgenhed, sig med ængstelige Skridt bag efter ham ind i min Stue. Jeg gjorde mit Bedste for at tage venligt imod dem; deres Angst forsvandt efter saa Diebliffes Forløb, og med Benene forsviis under sig satte de sig til Ro paa Gulvet, for at fortælle, hvad de i de sidste Par Maaneder havde oplevet. Jeg tog et Stykke Papis, for at optegne nogle Navne o. s. v.; men den sælsomme Skriven opfyldte dem med Angst, det kunde de ikke holde ud, men sprang op og vilde løbe bort. Jeg prøvede paa at gjøre dem begribeligt, at de Intet havde at frygte; men da erklærede Abraham, at de ikke vilde blive, hvis jeg ikke lagde den hvide Tingest (Papiret) bort, saa at jeg var nødt til at opgive at skrive.

Da de næsten Intet havde havt at spise i deres Landsby, havde de i Selskab med 30 andre Negere, Mænd og Kvinder, villet begive sig til en Nabolandsby for at kjøbe Korn. Veien gif igjennem en Orken, hvor

de pludseligen bleve overfaldne af omtrent 60 Mænd, som kom ud fra Skoven og styrtede løs paa dem. De værgeløse Folk med deres Kornsække gjorde naturligviis deres Bedste for at slippe fra Fjenderne, og sloges med disse Mennekerøvere, der i Tal vare dem langt overlegne. I en Kamp, som varede i en halv Time, dræbtes fire, adskillige undslap, men fexten faldt i Fjendernes Hænder. Nu bleve de Ulykkelige bundne fast til hverandre, slæbte ind i Tykningen og bundne til et Træ, hvor de maatte vendte til Natten kom. Da gik Toget videre, og Slaverne dreves fremad i uvejsomme Egne, indtil de henimod Morgen kom til en Landsby, som de kaldte Graha, og som uidentviol var Novernes Hjem. Her maatte Slaverne tilbringe 3 Dage i en lukket Gaard, bundne paa Hænder og Fødder; Kosten var kun smal. Om Natten efter den tredie Dag faldt deres Bogtere i Søvn, ser af dem lykkedes det at frigjøre sig fra deres Baand og ubemærket at undslippe. Efterat de i mørk Nat havde sneget sig gjennem Tykningen, kom de til 2 Floder. Glade over deres Frihed svømmede de modige over den ene. Ved den anden opdagede de Fisserbaade, som de vilde gjøre tilrette, for at undslippe til den anden Bred, og hvor lykkelige maatte disse stakkels Folk føle sig ved Tanken om, snart igjen at komme til deres Hjem og deres Nærmeste; thi at være skilt fra dem, er Negeren det Skræffeligste, han kjender, og selv i den anden Verden, saaledes som

han tænker sig den, veed han ikke af anden Lyksalighed end den at samles med sine Kjære.

Men ligesom de vilde bestige en af Baadene bleve de vaer, at deres Herres Folk havde naaet dem og sprang løs paa dem fra alle Sider for atter at tage dem i Forvaring. Med hedensk Raseri styrtede de over dem og bandt dem. Men at have fanget dem var ikke nok for disse Mennesker, de vilde ogsaa hævne sig for Uleiligheden, de havde havt, pryglede dem derfor paa det Grusomste, og en af de sex Folk fik et Slag, som knuste hans Hoved. De andre førtes tilbage til det forrige Sted og knebledes, saa at de ikke kunde skrige. Næste Dag folgtes de til en anden Herre, som med sine Folk drev dem omkring paa ubekjendte Steder, uden at de vidste, hvor de skulde hen og hvad der skulde blive af dem. Om Dagen hvilede de paa afsides Steder, hvor Ingen kunde opdage dem, medens et Par af Bevogterne begave sig til den nærmeste Landsby for at kjøbe Levnetsmidler. Natten benytttes til at reise, dog ikke paa de sædvanlige Veie. Flere af disse Fanger havde frygtelige, endnu ei lægte Saar paa Fodderne, og Andre viste mig, at de næsten havde mistet alle Negle paa deres Tæer. Efter 4 Nætters hastige Reise folgtes de igjen til en Herre, som gav enhver af dem en smuk Klædedragt og gjorde dem glimrende Løfter. Han havde nu efter flere Nætters Vandring ved Kysten bragt dem til Udda, hvor de opdagedes af en dansk Underofficer, toges tilfange og sendtes tilligemed deres

Herre til dansk Affra, til Gouverneur Schmidt, som strax satte Slaverne i Frihed. Nu befinde de sig i et Land, som de ikke kjende, hvis Skikke og Sprog ere dem fremmede. Man kan ikke sende dem tilbage til deres Land, da det er for langt borte, og den Første den Bedste, som fik fat paa dem, vilde atter overlevere dem til Slavehandlerne. De sidde da her og sørge ligesom Israels Børn fordem i Babylon, rigtignok ikke over Savnet af Herrens Alter og Gudstjeneste, men dog af det elskede Hjem og hvad der i dette er dem dyrebart. — Jeg kunde næsten ikke holde mig fra at græde, da En af dem, baade vred og bedrøvet, slog sig med Haanden paa Panden, da han talte om sine 3 efterladte Hustruer og 10 Børn. Børnenes Størrelse maalte han paa sit Legeme, for at gjøre mig Sagen begribelig.

„Hvad vil der nu blive af Dine Hustruer og Børn?“ spurgte jeg ham.

„De ville spørge efter mig og lede efter mig; men nu er jeg her, som Du seer“.

Den stille Græmmelse og Rummer, som udtalte sig i disse Ord, kan ikke beskrives, men maa sees.

Som et talende Exempel paa Christendommens velsignelsesrige Indflydelse ogsaa paa Afrikas Sønner, vidner følgende Historie:

En Neger ved Navn Tom blev stjaalet i Afrika og solgt til en Slavehandler, der førte ham til en vestindisk Ø, hvor han blev solgt til en hvid Herre. Denne

sendte Tom til Suffermarkerne, hvor han maatte arbeide haardt. I Begyndelsen gjorde Hjemvee og den haarde Slavetjeneste ham saa bedrøvet, at han næsten ikke kunde spise. Det var heller intet Under; thi Tom var endnu en Hedning og kjendte ikke den Trøst, som den Herre Jesus formaaer at give alle bedrøvede Hjerter. Men snart skulde han lære at kjende den. I Nærheden boede en Missionær, som underviste de stakkels Neger-slaver i Guds Ord, og da Plantageeieren, Toms Herre, var en god Mand, tillod han alle sine Slaver at besøge Missionærens Søndagsskoler. Her hørte han om den Herre Jesus og begyndte snart at elske ham af Hjertet, ja, naar han tænkte paa alle de Lidelser, som Frelseren gjennemgik for os, glemte han ganske sine egne og blev frimodig. Ogsaa ved hans Arbeide og ved hele hans Forhold som Tjener, viste det sig, at han var bleven en sand Christen. Det bemærkede hans Herre snart, fik ham kjær, gjorde ham til Opsynsmand over de andre Slaver og brugte ham i det Hele til Ting, som man ellers ikke pleiede at betro en Neger.

(Slattes).

J. Em. Larsen.

Borger-Vennen.

Ti og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 40.

Løverdagen den 3^{die} October 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Afrikas Guldkyst og Negerhandelen.

(Sluttet).

En Dag tog hans Herre ham ud paa Slavetorvet, hvor han vilde kjøbe 20 nye Slaver. Tom skulde hjælpe ham med at vælge de dygtigste og fik Befaling til overalt paa Torvet at see sig om efter saadanne Slaver, som vare rigtig stærke og arbejdsdygtige. Nu gif Tom omkring og betegnede sin Herre snart En snart en Anden til Kjøb. Bludselig faldt hans Dine paa en gammel Neger, som havde graa Haar og sad søgmodig paa Jorden. Tom betragtede ham længe med Opmærksomhed og udbrød derpaa: „Masfa! (Herre), ham maae vi kjøbe!“ Herren blev halv ærgerlig over dette

Forslag og svarede blot, at han ikke kunde bruge saa gamle Slaver; men Tom bad sin Herre saa indstændig derom og blev saalænge ved dermed, at Slavehandleren tilfodst yttrede, at naar man kjøbte 20 unge, raske Slaver, vilde han lade den Gamle følge med i Kjøbet. Det var en stor Glæde for Tom. De 20 Slaver bleve kjøbte og tilligemed den Gamle bragte til Plantagen; men for Ingen sørgede Tom saa godt som for den gamle Slave. Han tog ham til sin egen Hytte, lagde ham paa sin egen Seng, lod ham spise ved sit eget Bord og drikke af sit Bæger. Naar det var fjøligt, bar han ham ud i det varme Solskin, og naar det var hedt, førte han ham hen til et Cocustræes Skygge. Herren blev opmærksom herpaa, forundrede sig derover og spurgte Tom om Aarsagen: „Du kunde“, sagde han, „ikke vise den Gamle mere Kjærlighed, om han saa var din Fader. Er han maaskee din Fader?“

„Nei, Maasfa!“

„Eller din ældre Broder?“

„Ikke heller“.

„Eller dog en af dine Slægtninge?“

„Nei Maasfa, han er ikke engang min Ven!“

„Hvad er han da? Jeg vil vide, hvorfor du saa særdeles tager dig af den Gamle?“

„Maasfa, han er min Fjende. Han har engang stjælet mig og folgt mig til en Slavehandler. Men Bibelen siger: „Naar Din Fjende hungrer, saa giv ham Mad, tørster han, saa giv ham Drikke“.

Rosens Historie.

Rosen skylder sin behagelige Duft det græske Navn Rhodon. Araberne kalde den Rard eller Radon, de gamle Romere, Spanierne og Italienerne Rosa, Portugiserne Roza, Englænderne, de Tydske og Danske Rose, Hollænderne Rooze, de Svenske Ros, Polakkerne Rôza, Böhmerne Ruzá, Russerne Roça.

Anacreon fortæller, at Rosen fremkom, da Venus stod op af Havet, derved, at noget Havskum blev siddende paa Landingsstedet, klæbede sig fast og lagde Spiren til et Rosentræ, som strax skjød Rødder og vorede i Veiret for at smykke det evigt mindeværdige Sted med sine Blomster og opfylde den første Luft, som Gudinden skulde indaande, med sin søde Duft.

De altid noget originale Muselmænd have en ikke mindre sælsom, skjøndt mindre poetisk Mythe om Rosens Oprindelse; de paastaae nemlig, at Blomsternes Dronning er udsprungen af Mahomed's Sved. Derimod fortæller man om nogle amerikanske Folkeslag, at de ved Synet af en Rose bleve meget bange og troede, at den bestod af Ild. Sanct Basilus siger, at Roserne vare aldeles uden Torne ved Verdens Skabelse, men fik efterhaanden flere og flere Torne, fordi Menneffene ikke agtede paa disse Blomsters Skjønhed.

Harpocrates, Læushedens Gud, fik den første Rose af Cupido under den Betingelse, at han ikke

maatte forraade Aphrodites Kjærlighedshistorier. Derfor blev ogsaa den hvide Rose et Symbol for Taushed, og herfra har Udtrykket „sub rosa“ sin Oprindelse. Allerede i den graa Oldtid herskede den Skik hos de nordiske Folkelag, at man ved Festsigheder hang en hvid Rose op i Salens Loft ligeover den øverste Bordende, for dermed symbolisk at antyde, at Alt hvad der blev sagt og fortalt under denne Rose skulde forties som den dybeste Hemmelighed.

I Grækenland lagde de Elskende Rosenblade paa den hule Haand, og sloge paa dem med den flade Haand, for af de bristende Blades stærkere eller svagere Knald at erfare, om deres Kjærlighed vilde faae et lykkeligt eller ulykkeligt Udfald. Det var intet godt Bærjel, naar Bladene kun knaldede lidt eller slet ikke. De thessaliske Troldkvinder brugte utallige Roser til deres Elskovsdrikke. Troen er endnu ikke ganske uddød i de sydlige Lande: „Bær tre Roser, en mørkerød, en lyserød og en hvid, tre Dage, tre Nætter og tre Timer ud i Et i en Flaske Viin, og lad Gjenstanden for Din Elskov drikke af denne Viin, uden at Samme veed hvad der er i. Han eller hun vil da elske Dig af ganske Hjerte og være Dig tro for hele Livet“. Midlet er i det mindste meget uskyldigt.

Romerne elskede Roserne med Lidenskab, og søgte dem især om Vinteren. De yppigste Rigmænd lode med uhyre Bekostning Roser komme fra Ægypten og de fjerneste Lande, og overøste deres Spiseborde, Senge

og Gulve dermed. Vacatus fortæller, at allerede i Republikkens Dage vare Romerne misfornøiede, naar der ikke svømmede Roser i det Bæger Falerner=Viin, som rastes dem. Først under Domitian kom man i Rom efter den Himmeligbed ogsaa at kunne opelste Roser om Vinteren. „Siden den Tid“, beretter Mar-tial, „aandede man i alle Roms Gader den rigt ud-strømmende Duft af de dagligt i Guirlander ophængte friske Roser. Sender os Korn, Egyptere! vi ville give Eder Roser istedetfor“.

Trods den strenge Opdragelse bleve de spartanste Soldater efter Felittoget ved Cirra saa blødagtige og yppige, at de fra den Tid af kun vilde drikke Viin, der var parfumeret med Roser. Da Antiochius ganske overlod sig til sine Lyster, sov han, endog om Vinteren, bestandig paa Roser i et Telt af Guld og Silke. Den døende Marcus Antonius bad Cleopatra om at bedække hans Grav med Roser. En romersk Lov forbød al Stads ved Liigbegjængelser; dog gjorde Decemvirerne en Undtagelse med de Rosentrandske, hvormed man smykkede de Ufdødes Hoveder. I Tyrkiet pryder man Jomfruernes Grave med en Rose af Træ eller Steen. I Polen bedækker man et Barns Liigkiste med Roser, og overalt, hvor Liigtoget gaaer forbi, kastes en stor Mængde Roser ud af Vinduerne.

Bed de berømte Svæfste ved Baja, var hele Lu-crinersjøen bedækket med Roser. Smindrid, en af de

største Sybariter, kunde ikke falde i Søvn, fordi et lille Rosenblad under ham laae saa kryllet og ikke glat. Ifølge den indiske Mythologi blev Bagodasiri, en af Wischeus Koner, funden i en Rose. Den berømte Brindsesse Nurmahal lod en heel Kanal fylde med Rosenvand. Solheden affondrede den i Rosenvandet indeholdte Olie, og drev den i tusinde Perler frem paa Overfladen. Paa denne Maade blev den kostbare Rosenolie opdaget. Keiser Heliogabal lod en heel Fiskepark fylde med Rosenvand. Sultan Saladin vilde i Aaret 1188, strax efter Jerusalens Erobring, ikke betræde det til en Moschee forvandlede Tempel, førend alle Bæggene vare blevne afraskede med Rosenvand. Sanul fortæller, at fem Hundrede Kameler neppe vare istand til at bære alt det Rosenvand, som dertil udfordredes. I Constantinopel blev ligeledes Sophiakirken ganste afvasket med Rosenvand den 29de Mai 1453 paa Mahomed den Andens Befaling, førend den blev indviet til Moschee.

Den i det tredie Aarhundrede i Nismes holdte Synode, befalede Jøderne, at de til Forskjel fra de Christne skulde bære en Rose paa Brystet, for at man ikke skulde vise dem en Agtelse, som kun tilkom hine. De første Christne dadlede Brugen af Roserne og især Anvendelsen deraf til Feste og Liigbegjængelser, fordi det altfor meget mindede om Hedenskabet. Tertullian skrev en heel Bog imod Guirlander og Rosenkrands. Clemens af Alexandrien fandt det meget slet af de

Christne, at de befrandsede sig med Roser, eftersom vor Frelser havde baaret en Tornekrone.

I England erholdt Rosen en sørgelig Navkundighed. Hvo kjender ikke Tvistighederne mellem Husene York og Lancaster? Under Henrik den Siettes Regjering levede i Aaret 1453 en Descendent af Edvard den Tredie i England, hvis Rettighed til Thronen grundede sig paa et nærmere Slægtskab til Forsædrene, end den regjerende Linies. Denne Prinds var Hertugen af York. Han bar en hvid Rose i sit Vaaben, og Kong Henrik den Sjette af Huset Lancaster en rød Rose, og efter begge disse Roser erholdt den fordærvelige Strid Navn af Krigen mellem den hvide og den røde Rose. Slaget ved Bosworth, hvor Richard den Tredie faldt, gjorde 1485 Ende paa disse blodige Rædsels-scener.

Clemence Isaure bestemte betydelige Legater til at beplante og bestrø hendes Grav med Roser; alle Benner af de skjøne Videnskaber skulde være tilstede derved, og Belønninger uddeles til de meest udmærkede Digtere; blandt de Præmier, som Académie des jeux floraux i Toulouse udeelte, fandtes ogsaa en Rose, nemlig Rose églantine, den røde Biinrose. I det attende Aarhundrede dannede sig i Paris en under Navnet „Sosati“ velbekjendt Forening af Lærde og Forfattere. Det Sted, hvor Sammenkomsterne holdtes, blev kaldet Eden eller Rosenlunden, og ingen Digter blev optaget til Medlem heraf, førend han, ligesom Horats, havde besungen denne Blomst.

Da Marie Antoinette paa sin Reise til Frankrig, som Ludvig den Sertendes Brud, kom til Hancy, havde Lothringerne tilberedt hende en med Roser bestrøet Seng. Hun sov derpaa, drømte saa sødt, og vaagnede under Guillotinens Dre.

Tilforn blev Rosen anseet for saa herlig i Frankrig, at dens Plantning ikke var tilladt i flere Egne, men var Gjenstanden for et Privilegium, omendskjøndt Carl den Store i sine Capitularier lovligt havde anbefalet Opplantningen af Roser.

Naar der i Persien, hvad der ellers strider noget mod Koran, sættes Viinflasker paa Bordet, stikkes der en Rose i dem istedetfor en Prop.

I Efteraars = Jevndøgn feire Perserne deres Abri- zantfest, ved hvilken Leilighed man aflægger hinanden ceremonieuse Besøg og kaster hinanden Roser i Ansigtet.

(Fortsættes).

J. Sm. Larsen.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 41.

Løverdagen den 10^{de} October 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Rosens Historie.

(Sluttet).

S Rom blev paa Rosensøndagen (Domenica Rosa) altid en Rose høitidelig indviet. Den Skik, at Paven paa fjerde Søndag i Fasten indvier en Guldrose, for ved given Leilighed at gjøre en Kirke eller en fyrstelig Person en Foræring dermed, skriver sig fra det ellefte Aarhundrede. En saadan Rose sendte Alexander III til Ludvig Barnet, Urban V i Aaret 1368 til Dronning Johanna af Sicilien, Julius II og Leo X til Kong Henrik VIII af England og Benedict XIII til Violante af Baieren.

Ifølge gamle Skikke i Augvergne, Anjou, Tours og Maine gav den adelige Fader, som havde Sønner, sine Døttre i Regelen blot en Rosenhat eller Rosenbaret til Medgift. Iblandt Feudalrettens gamle Afgifter, findes ogsaa betydelige Leverancer af Roser, for at det naadige Herskab kunde sættes istand til at forskaffe sig den behørigte Qvantitet Rosenvand.

Den hellige Medardus, Biskop af Noyon, og Hr. von Salency stiftede den bekjendte Rosenfest, ved hvilken den meest uberygtede Pige paa Stedet fik Dydspræmien, som bestod af en Rose og femogtyve Livres.

Da Kong Carl den Første af England blev ført til Skafottet, trængte en ung Pige sig pludselig frem imellem Mængden, og tog en Rose af sin Barm, for at vise den ulykkelige Konge sin Deeltagelse, og overrakte ham den uden at sige et Ord.

Da Prindsesse Galizin bad Erkebiskop Hoton om hans Belsignelse, plukkede Prælaten en Rose og gav hende den. Paa den hemmelige Rets Dre stod Billedet af en Dolk og en Ridder med en Rosenbouket i Haanden. Saa ofte et Medlem af dette frygtelige Tribunal saae en Rose, maatte han trykke den til sit Hjerte og sine Læber.

Morten Luther lod stikke en Rose i sit Signet.

I Parken ved Roxburg betegner en Rosenbusk det Sted, hvor Kong Jacob den Anden af Skotland døde.

Tunguserne berede en af deres Indlingsdrikke af Rosenblade.

Naar Borgerne i Solothurn forsamlede sig paa St. Hansdag i Andledning af Magistratsvalget, bar Enhver en Rose i Haanden, hvorfor denne Forsamling ogsaa tidligere kaldtes Rosenhaven. I Sardinien kaldes en Fortegnelse paa tre Candidater, hvoraf En altid maa vælges, naar et Medlem af Byraadet er død: „Rosen fra Cagliari“. Naar en Fremmed for første Gang betræder et Huus i St. Jago i Chile, række alle Damerne ham hver en Rose til Beviis paa den Glæde, som hans Besøg foraarfager dem.

I den franske Stad Provins udnævnedes Gartnerne tilforn hvert Aar en Konge, som kaldtes „Roi des roses“. Hans Herredømme vare et Aar. Under Bespejren blev han ved „Magnificat“ ophøiet paa Tronen. Saa snart Ordene „Deposuit potentes de sede exaltavit humiles“ vare affjungne, forsvandt alle Fakler, Rosenkroner og Guirlander, alle den affatte Monarks Insignier paa Magt og Herlighed, og bleve strax efter lagte for den nye Hersters Fødder.

Rosen pranger paa Mynterne fra Rhodon, fra Roda i Spanien og paa de under Edvard den Tredie fra 1347 til 1377 prægede Rosenobler. Don Pedro, Keiser af Brasilien, stiftede en Rosenorden for Herrer og Damer i Andledning af sin Formæling med Brindsessen af Leuchtenberg.

En Orkan paa Antigua.

Da jeg — fortæller en Rejsende — under et Ophold paa Dry-Hill, en Plantage paa Antigua, var en Morgen staaet tidlig op og alle Beboerne vare beskæftigede med Forberedelserne til et Bryllupsmaaltid og sværmede larmende og glade omkring under Træerne, der stode omkring Huset, vilde jeg ogsaa have min Andeel i det muntre Skuespil, som skulde begynde med Solens Dvgang. Aldrig vil jeg forglemme den Pragt, der er aldeles eiendommelig for de tropiske Lande, hvor med Dagen pludselig indfandt sig og udgjød sit glindsende Lys over Havet, der i dette Dieblik laa som en speilklar Flade, der forgyldte de lette smaae Skyer, der trak sig sammen paa Himlen, og kastede sine Straaler paa den prægtige Farveblanding af de forskellige Planter, som bedækkede Jorden. Med Henrykkelse betragtede jeg denne friske Glands og gjentog i mit Sind Psalmedigterens Ord: „Himlen forkynder den Eviges Ære og Firmamentet bærer Vidnesbyrd om hans Hænders Gjerninger“. Mine Betragtninger bleve afbrudte af en af Husets Tjenestestiger, en ung Negerinde, der efter den Skik, som hersker paa Antillerne, bragte mig en Cigar og en Kop Kaffe. Jeg veed ikke hvorledes, men der var noget mig Forunderligt, næsten Ulykkespaaende, Paafaldende i Udtrykket i hendes Ansigt, og uden Nysgjærrighed ventede jeg hvilke Meddelelser, hun syntes at vilde gjøre mig.

„Massa“, sagde hun, „der er Kaffe, hvorledes gaaer det Eder denne Morgen?“ derpaa tilføiede hun med et betænkeligt Blik: „Gammel Massa spørger om unge Massa vil see efter Barometeret?“

„Tak Nancy“, svarede jeg, idet jeg tog Koppen fra hende, „der vil siden være Tid nok til at see efter Barometeret. Og Du, Nancy, hvorledes gaaer det Dig?“ „Ikke rigtig godt, er noget syg, Massa“, sagde Pigen; derpaa sukkede hun og gik bort.

Der stikker Noget, tænkte jeg, under dette Budskab angaaende Barometeret; hvad Besynderligt foregaaer der da i Luften? lad os engang see, hvorledes det staaer sig.

Med Opmærksomhed saae jeg nu omkring til alle Sider saalangt mit Blik kunde omfatte Himmel og Jord, men jeg blev ikke noget usædvanligt vaer i Elementerne; kun var Luften fuld af Dunster og tung og hele Naturen syntes nedsænket i en hoitidelig Taushed. Nogle Minuter efter, da min Cigar var ude, gik jeg til min Ben paa hans Bærelse; omendskjøndt han ellers pleiede at være tidlig oppe, fandt jeg ham dog endnu i Sengen.

„Hvorledes, De er endnu ikke staaet op?“ udraabte jeg. „Op, op, min Kjære, til Bærket, det vil ikke mangle Dem paa Arbeide idag“.

„Gud give“, svarede han, „at jeg om nogle Timer ikke maa have altfor meget at bestille; der er Tegn paa en Orkan i Luften“.

„Hvad siger De?“ vedblev jeg, „Barometeret staaer stadig paa 30°, det er endog siden igaaer gaaet noget i Veiret“.

„Min fjære unge Ven“, sagde Planteren bestemt og eftertryffeligt, „jeg har nu levet 30 Aar i Vestindien. I dette Tidsrum har jeg været Vidne til i det mindste 8 Orkaner; de 3 sidste bleve mig forud forfyndte ved eiendommelige Fornemmelser; i dette Dieblif føler jeg dette tredobbelt, tro mig, det vil blive en skræffelig Dag“.

De useilbarlige Kjendetegn, under hvis Tryk min Ven dengang led, fik jeg siden efter at vide. Disse Kjendetegn ere en Følge af to Aarsager, nemlig et legemlig Ildebefindende og Iagttagelse af meteorologiske Eiendommeligheder.

Da jeg saae, at min Vens Betyrning var alvorlig og foraarsagede ham en virkelig Lidelse, gif jeg ind paa hans Ansfaelser og lovede ham omhyggelig at iagttage Forandringen i Atmosphæren og Dvifselvets Stigen og Falden i Barometeret. Dette Løfte syntes at berolige ham noget.

„Jeg vil overlade til Dem at træffe Foranstaltninger til at holde sig beredt paa at modstaae en frygtelig Orkan, jeg er i dette Dieblif aldeles nervesvag, saaledes som jeg altid pleier at blive naar dette skræffelige Uveir begynder at trække op. Dette vil komme inden 24 Timer ere forløbne. Man kan naturligviis ikke antage, at en ung Mand, der har tilbragt de fem

sidste Aar paa Søreiser og saa at sig har færdes om i alle Verdenshjørner skulde sympatisere med en Planter, hvis Nerver ere blevne svækkede under et ødelæggende Klima". Jeg forlod ham derpaa i et ganske godt Lune og oppebiede Orkanens Komme, ikke alene uden Befymring men ogsaa med Utaalmodighed, som om det kun var en Gjenstand for min Nysgjærrighed og et Middel til Udspredelse.

Den første Person, som jeg mødte udenfor Huset, var Betsy, Regerinden, der besørgede en Huusholderesses Forretninger; hun var netop beskæftiget med at fodre Fjærkreaturerne.

„Nu, Betsy“, sagde jeg til hende, „Massa troer, at vi ville faae en Orkan idag“.

Man kan ikke forestille sig den pludselige Forandring, som disse Ord frembragte hos den, til hvem de vare henvendte. Den Snakksomhed, hvormed den gode Kone ledsagede sin Forretning, hørte paa engang op. Et Udtryk af Uro og Alvor traadte i Stedet for det selvbehagelige Smil, der ellers spillede om hendes tykke Læber; jeg kunde næsten sig at hendes Ansigt blegnede. Det Kar, hvori Foderet til Fjærkreaturerne var, faldt hende ud af Hænderne, det var øiensynligt, at hun ikke hidtil havde havt nogen Kundskab om det, der opvakte hendes Herres Frygt. „O, Gud! o, Gud!“ mumlede hun hulkende, „Massa aldrig tagen feil“, sagde hun og løb hurtigt bort.

„For Pokker!“ raabte jeg, „det synes som om vi vil komme dygtigt i Knibe“. Neppe vare nogle Minutter forløbne, før det hele Huus var bragt i den meest levende Angst.

Diebliffelig sendtes der Bud til Suffersyderiet, der laa i det Indre af Den, en halv Miil fra Plantagen saavel som til den lille Bugt, hvor man havde flere Fartøier liggende, der tjente til Sukkertransport eller brugtes ved Indsamlingen af Coraller. Hjemme i Huset havde man imidlertid flyttet Bordet i Spiseværelset hen paa et andet Sted, for at holde en Falddør aaben, hvorigjennem man steg ned i en rummelig Kjælder. De forstrækkede Negere bragte alle transportable Gjenstande af nogen Værdi ned i dette underjordiske Rum, der var indrettet til at tjene som Tilflugtssted, medens Orkanen varede.

(Fortsattes).

J. Em. Larsen.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 42.

Løverdagen den 17^{de} October 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

En Orkan paa Antigua

(Fortfat).

Senimod Klokken 9 havde man truffet de nødvendige Foranstaltninger, i en Hast spiste man Frokost. Barometeret viste en Tilbøielighed til at falde, thi det sank til 30'', men ivoirigt var der ikke noget mærkeligt Tegn til Forandring i Atmosphæren. En let Ostnordost, den Wind, der sædvanlig indfinder sig ved denne Time, hævede sig; men ivoirigt forblev Naturen yndig og rolig som forhen. I Gaarden stod et prægtigt Tamarintetræ, med næsten modne Frugter, der i store Druer hang ned fra Grenene, hvis Blade sagte bevægedes af Winden. Huusdyrene vare kjendeligen urolige og forfærdede, og

faa de følte, at en Fare nærmede sig. Da jeg ikke var vantro nok til at ringeagte disse Forvarbler, var jeg paa min Post og vedblev afverlende at iagttage Dvifselvets og Veirligets Forandringer. Henimod Kl. 11 om Morgenens havde Dvifselvet viist en mere bestemt Forandring, det stod paa 29" 80"', mod Nord formørkedes Horizonten betydelig, men Vinden hørte ikke op med at tilbiste os Kjølighed; dog lagde den sig aldeles Klokken 2 og nu faldt Barometeret hurtigt. En Orkans Nærmelse var utvivlsom, Beboerne fra de nærliggende Huse, der hørte til Plantagen, kom skareviis til Dry-Hill-House, for at søge Trost ved at være i Nærheden af de Hvide.

Klokken 3 brød en rasende Storm ud over Den. Begjærlig efter at see de Foranstaltninger, som de Skibe, der laae paa Rheden, havde truffet for at modstaae Kampen med Elementerne, sneg jeg mig ud af Huset og gik hen til en Klippe, der beherskede Ankerpladsen. Som Sømand følte jeg en levende Misfornuelse, da jeg saae, at kun 4 af de 12 Koffardimænd, der laae paa Rheden, havde anvendt forsigtige Forholdsregler imod Orkanen; en saadan Sorgløshed er næsten utrolig.

Da Vinden tog til i Hestighed, ansaae jeg det for raadeligt at søge Beskyttelse i Huset. For lettere at tilbagelægge denne Bei maatte jeg flaltre langs med den Opdæmning, der omgav Haven og som kunde skjænke mig nogen Beskyttelse. Men da jeg ikke havde

den mindste Forestilling om, hvor stor Orkanens Boldsomhed kan være i Begyndelsen, vovede jeg at gaae forbi en Dør, der stod aaben ud til Veien, men i samme Dieblif blev jeg kastet om af et skrækkeligt Vindstød og rullede ned af en skraa Jord, som om jeg var bleven truffet af en Ræmpes Haand. I første Dieblif ansaae jeg mig fortabt, thi Haven ved Sanct Johan var den Retning, hvorhen jeg saaledes blev ført imod min Billie. Lykkeligviis stødte jeg, førend jeg naaede Havet, paa et med Busskads bevoret Morads og klamrede mig fast dertil; herved lykkedes det at holde mig fast ved den moderlige Jord.

Efterat jeg havde hvilet nogle Diebliffe og samlet mine Tanker, naaede jeg endelig tilbage til Dry-Hill-House. Orkanens bedøvende Brølen vedblev og den prægtige Tamarinte, der hvædede sig som i Dødspampen, rev sine egne Grene af og spredte dem heelt betyngede med Frugter omkring sig, som om den haabede at formilde Orkanens Dæmon ved denne Dffergave.

Jeg traadte ind i Huset og satte mig ned for at trække Beiret. Alle Døre og Vinduer maatte tilnagles. En Mængde Dvinder og Børn sadde mellem hverandre paa Gulvet, de taug Alle; Stormens Boldsomhed og Larm gjorde enhver Tale umulig. Min Indbildningskraft var bragt i heftig Bevægelse ved Ddelæggelsen af min Yndlingstamarinte; Tanken om den tilsyneladende Dval, som den leed, forfulgte mig uophørlig. Igjennem en Sprække paa et Vinduesffod iagttog jeg med

Smerte, hvorledes den nærmede sig mere og mere sin Undergang; dens Hovedgrene, der maaskee vare 100 Aar gamle, kæmpede haardnakket mod Fjenden, dens Bragen overdøvede endogfaa Bindens vældige Stemme, og snart blev kun nogle enkelte Skud tilbage paa den af Ulde mørke Stamme.

Mørket omkring os tog efterhaanden til. Drkanens frygtelige Larm, der bestandig vorede, tilintetgjorte den menneskelige Stemmes største Anstrengelser. Snart tilfjendegav en stærk Bragen os, at Huset begyndte at vasse. Kvinder og Børn stode strax op og tilfjendegave ved Tegn, at de ønskede at stige ned i Kjelderen. Dette Opbrud skeete med stor Hurtighed, kun Forvalteren og jeg bleve i Stueetagen. Vor Opmærksomhed deelte sig nu mellem Barometeret, der hang meget nær ved Faldøren, vort sidste Tilflugtssted, og Bygningens forskrækkelige Rystelser. Murene syntes at give efter for Bindens gjentagende Angreb, pludselig følte vi et voldsomt Stød, der bragte Blodet til at stivne i vore Arer. Vi fik senere at vide, at det var foraarsaget ved at Kjøkkenet, Stalden og Bogskuffet, der var bygget tæt op til Huset, styrtede sammen. Et stort Antal lettere Stød fulgte derpaa med en Allarm, der lignede Kanonskud; uhyre Masser af Steen bleve slyngede op i Luften og sønderflog de Verandaer, som omgave Huset.

For at bringe vor Forsærdelse til at stige til det Høieste, faldt en stor Rende af tungt Træ, som ledede

Sufferrørets Saft fra Møllen til Syderiet paa en Plantage 3 Mile nordlig for min Bens Bolig, ned paa vort Huus, ligeover det Værelse, hvori vi opholdte os, og trængte som et Kastespyd først igjennem Taget, derpaa igjennem Bordet ved Siden af os og blev siddende fast i Gulvet. Den Deel af Renden, der ragede frem over Taget, tog Binden fat i, og rystede Huset frem og tilbage, som om Murene have været af Kort. Med et Brag gif pludselig dette uhyre Stykke Træ over og lod den nederste Deel blive staaende i Gulvet.

I dette Dieblif faldt Barometeret ned til 28'' 50'''! vi mærkede, eller troede snarere at mærke, at Bygningen sank, vi tilfastede vor tro Raadgiver et Afskedsblik og beredte os til at stige ned i Kjælderens, da vi til vor store Forbauselse saae Dvælsølvet pludselig synke en qvart Tomme. I denne overordentlige Forundring, som dette Tilfælde forarsagede mig, greb jeg Forvalteren i Armene og brølede ham denne Efterretning i Dret, men den menneskelige Stemme havde tabt sin Kraft under en saadan Larm; endelig lykkedes det mig ved udtryksfulde Gebærder at gjøre mig forstaaelig for ham.

Pludselig bemærkede jeg en vidunderlig Forandring i Tingenes Tilstand. „Store Gud!“ udraabte jeg, „hvad har dette at betyde?“ Der var diebliffelig indtraadt en Taushed og Ro, der kun er at sammenligne med den, der maa herske i Graven. Man hørte nu ikke Andet end undertrykkede Jammerklager og usammen-

hængende Bønner fra de Qvinder og Børn, der vare krøbne sammen i Kjælderen. Vi befandt os i Hvirvelvindens Middelpunkt; det er umuligt at beskrive dette Dieblifs Skræk, en Dør blev hurtigt lukket op, jeg tog en antændt Fackel og gik et Skridt udenfor Huset; Lyset sluffedes ikke. Alt rundt omkring Plantagen var sort, roligt og taust.

Men denne Stilhed var af kort Varighed; faa Minutter efter hørte jeg i det Fjerne en dump Rullen og traadte hurtigt tilbage i Huset, idet jeg igjen tilslukkede Døren og slog Skodden for. Et let Stød rystede nu Jorden . . . , en Jordrystelse skulde endnu gjøre vor Stilling mere betænkkelig, Stormen hævede sig paany, men dennegang fra den modsatte Side og trængte med frygtelig Raseri ind paa os. Det allerede rystede Huus begyndte at vikle, dets Sammenstyrtning syntes at være vis, vi steg ned i Kjælderen og bandt Fald-døren indenfra fast med en Rem. I flere lange og skrækkelige Timer forbleve vi her i en skrækkelig Uvished, aldeles bedøvede af den djævelske Larm, der vedblev at rase over vore Hoveder, og nedtrykt af den qvælende Følelse, som Jordrystelser frembringe. Nogle smaae Rumfæde og Glasfer, der vare i Kjælderen, bleve hævede i Veiret og styrtede om.

Fire Timer efter Midnat aftog Vindens Hestighed betydelig; med megen Forsigtighed skrede vi til at aabne Fald-døren. Da dette var skeet, kastede Guldmaanen sit matte Lys paa Grupper af sorte, tykke Skyer, der ja-

gede hen over Himmelummet vi havde kun Himlen til Tag over os! hele den øverste Deel af Huset var revet bort.

Min Ven og jeg begave os hen til en lille Hvi, hvor vi oppebiede Dagens Ankomst; han befandt sig i en overordenlig ophidset, og bekymringsfuld Tilstand. Da Himlen rødmede i Osten sagde han til mig med bævende Stemme: „See De hen til Møllen, thi jeg, jeg har ikke Mod dertil den maa være ødelagt Intet formaaede at modstaae en saadan Nat jeg er en ødelagt Mand“.

Med Bekymring vendte jeg mit Blik henimod den Retning, hvor Møllen laa. „Fat Mod!“ tilraabte jeg ham, „Bygningerne staae; det synes som om Stormen ikke har ødelagt Noget dernede“.

Solen hævede sig straalende ligesom den foregaaende Dag; men hvilken Ven formaaede vel at beskrive det Ødelæggelsens Skuespil, som den belyste! om end Helvede selv havde udbredt sin glødende Aande over hele Den, kunde Ødelæggelsen ikke have været større. Planteværter, Menneffenes Boliger, det dyriske Liv var paa engang forsvunden.

Da vi vendte tilbage til Dry-Hill-House, gik vi igjennem det Sted, hvor der fort tilforn havde været en lille Cocuskrov; kun nogle enkelte Stammer stode endnu faa Fod over den Jord, hvori de slyngede deres Rødder. En stærk Steenmuur med et Jerngitter havde omgivet Anlægget Muur og Gitter vare begge

revne bort. Flere Stene af 2 Sentners Bægt bleve senere fundne i en Mills Afstand.

Den foregaaende Aften havde vi endnu levet midt i Overflodighed og Rigdom og nu ansaae vi os for lykkelige ved at finde en halv fordærvet Skinke i et Hjørne af Kælderen. Snart, erholdt vi fra forskellige Sider Beretninger om den Ødelæggelse, som Orkanen havde anrettet paa alle de andre Plantager. Vi erfarede, at Huset ved Bugten var bleven omstyrtet af Hvirvelvinden og at alle de smaae Fartøier vare blevne kastede høit op paa Strandbredden. Opsynsmanden over Sukkersyderiet, en Sort, berettede, at Alt var ødelagt, med Undtagelse af Huset og nogle Redskaber, som dog vare meget beskadigede. Skorstenen var styrtet om og Jordrystelsen havde gjort et Hul i Muren.

(Sluttes).

J. Gm. Larsen.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 43.

Løverdagen den 24^{de} October 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

En Drkan paa Antigua.

(Sluttet).

„Bleve Ingen dræbte?“ spurgte jeg.

„O, Massa!“ svarede Opsynsmanden mig, „3 Negere savnes“.

„Men ere Ingen omkomne?“ gjentog jeg.

„Nei, Massa, Ingen døde, kun stort Stykke Klippe sønder slog Peggys Hoved“.

„Du vil dog vel ikke sige, at hun er død?“

„Hendes Hoved ganske knust, Massa. Stort Klippestykke kommet gjennem Luften, gjennem Taget, har truffet hende død!“

Jeg overbeviste mig senere om, at den stakkels Kone virkelig var bleven dræbt paa den Maade, som Negeren havde beskrevet. En besynderlig Følelse af Uro, som er meget naturlig hos en Sømand, førte mig paany hen til den Klippe, hvorfra man har Udsigt til Ankerpladsen. Aldrig tilforn havde jeg havt et saa gribende Syn udbredt for mine Dine. To af de største Koffardisarer vare strandede med deres hele Ladning, kun Toppen af Stormasten ragede endnu frem over Vandet; de mindre Fartøier fandt jeg oppe paa det tørre Land. Til min store Forbauselse havde 3 af de Sidste modstaaet Orkanen. Briggen laa endnu for Anker med dens Bramstænger, men Toppen af dens smaae Mersstænger vare dreiede om og alt Lougværket foroven revet bort.

Det stakkels Dampskib, hvortil jeg hørte, havde lidt meget i en engelsk Havn. Ved Orkanens Begyndelse havde det sat sin Lid til sine tunge Ankere og lagt til ved Quai, men da Vinden dreiede sig og det ikke kunde kappe Lougene, havde det bortrevet et heelt Stykke af Quai, hvorved det laa.

Pescheræherne.

Omkring Amerikas Sydspids, adskildt fra Patagonien ved det saakaldte magellanske Stræde, ligger i en stor Halvkreds en Gruppe af 11 store, og mere end 20

mindre Der. Deres uregelmæssige, ligesom sonderrevne Former, deres høie og steile Klippehyster, de Bjergkjæder, som i vild Forvirring optaarne sig paa de større, lade formode, at de engang samtlige udgjorde en Deel af Fastlandet, hvorfra de i en umindelig Fortid voldsomt ere blevne løsrævne ved en af de Katastropher, som have givet vor Jords Overflade dens nærværende Skikkelse. Den største og sydligste af disse Der er Ildlandet (Tierra del Fuego), saaledes kaldet formedelst de mange udbrændte Vulkaner, som findes der. I dette øde, barste og uhyggelige Landstrøg boe de beklagelsesværdigste, meest indskrænkede og forladte Dødelige paa Jorden, de saakaldte Bescheræher. De ere 5 til 5½ Fod høie, hæslige af Ansigt, magre, skjæglose, have store, kulsorte Dine, en fladtrykt Næse, en stor Mund med tynde Læber, et overordenligt skarpt og langt Syn, store Øren, sorte, glindsende og børstede Haar, som de besmøre med en fiddet Farve, der ligner Rust, og ere næsten alle guulbrune og glindsende af Fidt. Arme og Been ere uforholdsmæssig tynde og magre i Sammenligning med den øvrige Legemsbygning. Fruentimmerne see noget bedre ud, skjøndt de dog ikke have noget Karakteristisk i deres Physiognomi og ere mindre. Imidlertid ville de Reisende, som opholdt sig længere Tid blandt disse Folk, have bemærket, at nogle af dem havde en fra de Øvrige afvigende Ansigtssdannelse og maaskee kunde være Efterkommere af de Spaniere, som for omtrent 250 Aar siden prøvede paa at anlægge en

Koloni her. Denne Mening bestyrkes ogsaa derved, at de betjene sig af nogle spanske Ord, som f. Ex. canoa for Baad, og perro for en Hund. Iøvrigt røbe disse formeentlige spanske Descendenter den samme Aandsarmod og Indskrænketthed, som de øvrige. Ureenlighed er en Hovedudbyd iblandt dem; deres modbydelige Lugt er ofte ganske utaalelig. Da Fisk, Robbetran og Robbesjød udgjøre deres Næring, og Tran den Bømade, hvormed de salve sig, saa er den Stank, de udbrede, let at forklare.

Deres Pynt bestaaer i et nylig afflaaet Robbeskind, som de kaste over Skuldrene og binde omkring Fødderne i Form af en Pung. Om Haandleddene og Anklerne bære de Ringe af tørrede Fisketarme, om Halsen Halsbaand, der ere meget kunstigt sammensatte og bestaae af smaae Muslingeskaller eller Conchylier af ualmindelig skønne Farver. Disse ere gjennemborede ved Abningen og radede saa ziirlig paa en Tarmstreng, at man neppe kan begribe, hvorledes disse plumpe, smudsige Hænder ere i Stand til at forfærdige saa flint og net Arbeide. Jagt og Fiskefangst ere deres fornemste Sysler og Næringskilder, i Særdeleshed Fiskefangsten, ved hvilken de iøvrigt lægge megen Færdighed for Dagen. Jagten er derimod meget indskrænket, og dens Gjenstande ere alene Rovfugle, Bildænder, Bildgæs o. s. v., thi det eneste firføddede Dyr man træffer i denne Drøken, er Hunden, en lige saa tro ledsager af sin Herre, som i Europa, og fortrinlig udmærket ved sin Snuhed,

hvorfor Bescheræherne vise den en til det Dvertroiske grændsende Dymærksfomhed. Vandjagten leverer i Særdeleshed Robber, Søkalve, Søløver, Skaldtyr af forskjellige Arter og selv Hvalfiske. Kjødet af disse Dyr, navnlig af Robberne, fortære de for det meste raat, kun sjelden noget ristet, stundom ogsaa halv forraadnet. De, som boe ved Kysten, forsmaae ikke engang de af Havet opfasteede døde Hvalfiske og andre Sødyr, som allerede ere gaaede i Forraadnelse. Deres eneste Drif er Vand og de kjende ingen anden. Faste Boliger have de ikke; hvor de finde Forraad af Sødyr, der blive de saalænge, indtil disse ere fortærede. Deres Hytte er opført af Trærnes Grene, der, understøttede af nogle Bæle, løbe kogleformig sammen og ere bundne fast oventil. En Aabning forneden tjener dem som Dør og som Skorsteen; i Midten af Hytten brænder Ilden. Deres Bohave bestaaer af Huder og Kurve, som ere forfærdigede af en Art stærkt Græs, og ved hvis Rand findes en tilflettet Hank eller et Haandgreb, der er halv saa stort som Kurven, dernæst af Poser, hvorvi de opbevare deres mindre Sager og deres Farvepulver. Deres Kanoer forfærdige de af Trærnes Bark, og de ere 24—26 Fod lange, 2 Fod brede og 2 til 3 Fod dybe, forsynede med store Arer eller Skovle, som Fruentimmerne maae haandtere, der overhovedet ere bestemte til at forrette alle Arbeider. Deres Vaaben bestaae i Buer, Pile og Kastespyd, som alle ere ziirligt udarbejdede og føres af dem med megen

Færdighed. Alt dette beviser dog, at de besidde Anlæg og Evner, og ingenlunde ere saa aldeles usle Mennesker, som man vil gjøre dem til.

Sædvanlig pleie flere Familier at boe i een Hytte; Mændene ere Herrer og Konerne i Ordets egenlige Forstand deres Slavinder. Ogsaa synes Konerne her at have flere Mænd, hvilket man ogsaa maa formode, af det ringe Antal Fruentimmer man finder. Deres Aand er forresten livlig, de ere meget indtagne af Musik og Sang, og prøve paa at efterligne enhver fremmed Tone. Godmodighed er en umiskjendelig Egenskab baade hos Mandfolk og Fruentimmer og giver dem saaledes et afgjort Fortrin for mange andre raa Folkeslag. Et andet fremstikkende Træk af deres Karakter er, at de ikke ere uden Følelse og navnlig bære megen Omfarg for Kone og Børn; thi saasnart de bemærke et Skib i Nærheden af Kysten eller see det lande, hvilket dog skeer yderst sjeldent, da Den er næsten rundt omkring oversaaet med høie, steile Klipper, saa blive Koner og Børn, af Frygt for, at der mulig kunde tilstøde dem et Uheld, skjulte i Skovene, der meest bedække Østtiden af Den. Ligeledes vise Bescheræherne, især Fruentimmerne, sig ved enhver lille Stræk ængstelige og urolige, ja endog sensible. Deres Sprog er haardt og vanskeligt for Fremmede at udtale; dog have de selv Lethed ved at sige fremmede Sprog efter. I Særdeleshed hører man hyppigst Ordet Bescheræh, som formodentlig, da de byde enhver Fremmed velkommen

dermed, skal betyde saa meget som Ven. Af dette Ord have de da ogsaa faaet deres Navn.

Dette Folks Oprindelse er tvivlsom. Paa Grund af dets Slægtskab og Lighed i Legemsdannelse, Sprog, Sæder og Levemaade med Patagonierne, kunne de, skjøndt de staae tilbage for disse i Legemsstørrelse, ikke uden Føie betragtes som Grene af en fælleds Folkestamme, og ifølge nogle Efterretninger skulle de ogsaa være fortrængte fra Vestkysten af Patagonien og med Magt førte til dette uhyggelige Opholdssted, som bedre kunde kaldes Glendighedens Land end Jldlandet.

J. Sm. Larsen.

Navneforandringer.

For ikke paa nogensomhelst Maade at minde Folket om Kongedømmet, stræbe Republikanerne, naar de komme til Roret, at udlette ethvert Spor af Kongedømmet. 1848 bleve i Paris alle Pladser og Gader, der bare Navn af Kongen eller gjensvalde Grundringen af det Kongelige, omdøbte med andre Navne. Le palais royal blev kaldet le palais national; la bibliothèque royale fik Navnet bibliothèque nationale; Tuileriernes gamle Kongeborg blev omstøbt til Hôtel des invalides civiles, hvilket Navn blev med favnelange Bogstaver malet paa Slottets Hovedsæade. Dette var imidlertid Lidet mod Navneforandringerne under Cromwell. Da bleve endogsaa alle Kongenavne ud-

flettede af Biblen. Saaledes bleve Kongernes Bøger forandrede til „de verdslige Overhoveders Bøger“, og overalt hvor der i Biblen tales om Himlens Kongerige, blev der skrevet „Himlens Parlament“. Ikke mindre Vægt paa Navnet lægge de despotiske Stater. Keiser Napoléon den 3die havde ikke saasnart bemægtiget sig Regjeringen før alle republikanske Navne bleve omskrevne til keiserlige. Ingen overgaaer imidlertid Rusland i sindrig Omskabelse af sjendtlige Navne. Ancelot fortæller i sin Reise i Rusland, at da 1812 en Forfatter i St. Petersborg vilde udgive en Reisebeskrivelse af Frankrig, underrettede Censur ham om det Upatriotiske i at ville henvende Russernes Opmærksomhed paa et Land, med hvilket de vare i Krig. Censuren vilde derfor kun tillade Bogen at udkomme under den Betingelse, at der paa Titlen blev sat, i Stedet for Reise i Frankrig, Reise i China, Persien, Hottentotternes Land eller hvilket som helst andet Rige. Og da Russerne 1814 oversvømmede det vestlige Tydskland paa deres Tog til Frankrig, vilde en Journalist i Frankfurt underrette sine Læsere om, hvad Rolle Kosakkerne spillede i Krigen. „Det er Ryttere“, skrev han, „som ride paa smaa Heste“, men den tydske Censur, som var inddruffet af russisk Mand, meente, at Ordet „smaa“ var upassende, naar Taler var om Krigere henhørende til det store Rusland. Han strøg derfor Ordet, saa at det kom til at hedde: „Kosakkerne ere Ryttere, som ride paa Heste“.

Borring.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 44.

Løverdagen den 31^{te} October 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Luther og Greven af Erbach

af R. S. Caspari.

Historien om Saulus, som engang drog ud fra Tarsus, for at tilintetgjøre den christne Menighed og netop paa dette Tog forvandlede til en Paulus, der blev den Herres Tjener og Apostel, hvem han saa nylig endnu havde villet forfølge, er vidunderlig, men har dog ofte, om end kun i det Smaa, senere gjentaget sig.

Saaledes red i Aaret 1518 den 8de April om Aftenen Grev Eberhard over den Bro, der førte fra hans Slot Erbach, og sporede sin sorte Hest i Siden, saa at hans væbnede Svende næppe formaaede at følge ham. Det havde voldt ham Møie at komme bort fra

Slottet; thi hans yngste Datter Hildegard laae dødsfyg, og hans Hustru holdt ham fast i sine Arme, reisom om Døden, saa ilænge den tappre Greve var tilstede, ikke turde vove at forgribe sig paa det spæde Barn. Men han havde revet sig løs, og hvor tungt hans Sind end havde været, da han vendte sin Gemalinde Ryggen og endnu fastede et Blik paa sin Datters blege Skikkelse, kunde man dog læse en vild Glæde i hans Dine, da han nu, i Spidsen for sine Ryttere, hurtigt foer igjennem den lille By, hvor man allerede begyndte at tænde Lysene, og hvor Aftenkloffen lød. „Forbandet er den, som udretter Herrens Gjerning med slap Haand“, raabte Johan Speckel, en Benediktinermunk fra Michelstادت, der for det syge Barns Skyld opholdt sig paa Slottet, efter ham — „hvo som elsker Fader eller Moder, Søn eller Datter mere end mig, er mig ikke værd!“ — men hvor høit og eftertryffeligt end Munken hævede sin Stemme, den overdøvedes dog af de bortilende Hestes Hovslag.

Man brød sit Hoved med, hvad Grevens hurtige Ridt netop paa den Tid skulde betyde; thi vel var han bekjendt for at være en hestig, opfarende Mand, som ikke taalte nogen Modsigelse, men hans Hjerte var dog blødt og deeltagende. Nogle meente, han vilde hente den nye, verdensberømte Læge og havde taget sine Ryttere med, fordi Veien over Baffen ved Gulbach ikke var sikker. Andre paastode derimod, at han vilde spille Frants von Sickingen et Puds; thi denne havde

loftet hans Søn og dennes Hovmester fra Strasburg og fanget dem. Man havde nemlig for en Time siden seet Hans von Kollenberg, hvem Greven pleiede at bruge som Speider, ride igjennem Slotsporten, og strax efter hans Ankomst havde Greven givet Befaling til at sidde op.

Men Ingen havde Ret. Thi det var en ganske anden Grund, der havde forjaaget den blide Stemning, hvori Greven havde siddet ved sin Datters Seng, og sat hans Indre i Fyr og Flamme.

Efteraaret i Forveien havde nemlig Gud atter ladet sit længe forglemte Ord om den frie Naade i Christo Jesu, hans eenbaarne Søn, skrive paa Slotskirken i Wittenberg ved sin Tjener Morten Luther. Dette Ord var i Løbet af fforten Dage bleven læst i næsten alle tydske Lande og forstaaet af mangt et Hjerte. Men som det altid gaaer med Guds Ord, det havde ogsaa fundet Modsigelse og Misforstaaelse. Medens det overalt fandt Indgang hos de Fattige og Ringe blandt Folket og desuden hos mangan Fyrste, under hvis Purpurkaabe der bankede et Hjerte, fuldt af aandelig Armod, var der blandt denne Verdens Store og Kloge Mange, som forsøgte at stampe imod Braadden, og til disse hørte ogsaa Grev Eberhard af Erbach. Han havde truet de Trafsaldne med haarde Straffe, paabudt Geistligheden at yde kraftig Modstand, og Benediktinermunken Johan Speckel, en lærd og fra Charakterens Side ulastelig Mand, gif ham trolig til Haande med

sin Klogskab og Arvaagenhed ; men det var saa lidet lykkes dem at hindre den nye Lære fra at vinde Indgang i Grevens Land , som om de vilde have hindret Binden fra at lade sin Susen høre i Odenwalds Dale.

Med stor Glæde hørte de, at Johan Eck, Sylvester Prierias og Jacob Hogstraten vovede at drage til Felt mod Luther, medens de mere Indsigtsfulde, som havde læst disse Mænds Skrifter og bedre forstode at tyde Tidens Tegn og at prøve Manderne, meente, at hiins Sag kun vilde vinde Fremgang ved saadanne Modstandere. Luthers eget Mod og Tro vare fjendeligt voxede under disse Angreb, og da netop i samme Aar et Augustinerconvent var sammenkaldt i Heidelberg den 26de April, begav han sig, forsynet med en Anbefalingskrivelse fra Churfyrsten af Sachsen til Pfaltsgreven, tilfods paa Weien derhen, uagtet Mange, af Belymring for hans Sikkerhed, alvorligt raadede ham fra denne Reise.

Som i Triumph drog Luther fra By til By; det stakkels haardtplagede Folk fandt allevegne i ham den Mand, som havde Hjerte for dets Nød, og ligeledes vandt han Mange, der hidtil havde vaklet eller vare fjendtligt stemte imod ham, da de hørte ham prædike saa modigt paa Gader og Veie og dog midt under Folkets Jubel saa ydmygt give Gud Æren. Over Würzburg, hvor han hos Biskop Lorents fandt venlig Modtagelse, var Luther gaaet ned ad Mainfloden til Wertheim og vilde derfra fortsætte sin Wei over Miltenberg til

Heidelberg. Fra alle Kanter var Befolkningen i Odenwald strømmet sammen til Miltenberg, for at see den Mand, hvis Navn var trængt ind endog i den meest af- sides liggende Bondehytte, og Byen selv, som ved en af sine Geistlige, ved Navn Johannes Drako, ganske var vunden for Luther, havde beredet sig til at modtage ham paa festlig Maade.

I hele Egnen var der vel Ingen, med Undtagelse af Abbeden i Amorbach og Benediktinermunkene i Michelstadt, som modtog disse Efterretninger med større Forbittrelse end Grev Eberhard. Hvert Bud om, at den forhadte Munk nærmede sig, og om Folkets Stemning lød i hans Dre som en ny Hjobspost. Med indædt Harme havde han modtaget Efterretningen om Miltenbergernes festlige Tilberedelser, og fra den Tid af hørte Ingen et venligt Ord mere af ham, uden hans Datter, hvis farlige Sygdom kun tjente til at forhøje den mørke Stemning, der var kommen over ham. Endelig var hans Beslutning fattet. Johan Speckel havde undertiden henkastet en Antydning om, hvorledes nu en eneste modig og djærv Mand kunde gjøre Ende paa den Glendighed, som ved Reformatoren truede med at bryde ind over Folket. Lidt efter lidt kom han tydeligere frem med Sproget og foreholdt Greven, hvor mangt et Ridt han allerede havde tilbagelagt, for at afvende legemlige Onder fra sine Undersaatter; nu skulde han da ogsaa engang bestige sin Ganger for Guds Vres og for sine Undersaatters, ja hele Folkets aandelige Bel-

færds Skyld, da det for ham vilde være en let Sag at fange Reformatoren, der kom dragende uden bevæbnet Følge, og saa længe overgive ham til Klosterets Baretægt i Michelstadt eller Steinbach, indtil han enten bekvemmede sig til at gjenkalde, eller til hans Navn og Lære var gjemt og glemt. Dette Raad fandt aabent Dre hos Greven, der alt ofte havde ønsket at kunne komme Kjetteriet til Livs med Sværd og Landse, og ligesom fordum hans Stamsfader, efter at have hørt Pave Urbans Tale i Clermont, saaledes udbrød han efter Munkens velberegneede Tiltale: „Det er Guds Billie, det er Guds Billie!“ ret som rustede han sig til et Korstog.

Strax udsendte han Hans v. Kollenberg, for at erholde Efterretning om, naar Reformatoren brød op fra Miltenberg og hvad Vei han vilde drage, enten ned ad Mainfloden over Aschaffenburg eller over Amorbach gjennem Odenwald. For begge Tilfælde havde Greven truffet sine Foranstaltninger, og efter to Dages Forløb var Kollenberg kommen tilbage og havde meldt, at Luthers Afreise var fastsat til den følgende Dag, hvorimod han intet Tilforladeligt havde kunnet erfare angaaende Veien. For nu i hvert Fald at være sikker paa sit Bytte, var Greven, uagtet hans Barn laae dødsdygt, brudt op, som vi have seet, endnu samme Aften jog var slaaet ind paa Veien til Miltenberg. Det mørknedes allerede kjendeligt, da de rede over Baffen ved Gulbach, og i Hytterne i denne nu fra Jorden

forsvundne Landéby vare allerede lysene tændte; men Greven, som sprængte foran Skaren, skyndede saa ivrig paa sine Ryttere, at han, da Kloffen slog otte i Byen, allerede havde naaet Møllebroen, hvor efter Aftale et Sendebud ventede paa ham med Efterretning om, at hans Befalinger vare fuldbyrdede.

Tilfreds red Greven nu ind ad Miltenbergs Port, som Magistraten festlig havde ladet oplyse, og over hvis Hvælving med store Bogstaver læstes de Ord:

„Herrens Ord og Luthers Lære
Standser Satan aldrig mere“.

I Byen var der Liv overalt, Skarer af Menneſter bølgede igjennem Gaderne og talede om Luther og om den kraftige Prædiken, han den Dag havde holdt; men Greven red vred igjennem de glade Hobe og steg af i Bærtshuset Sværdet, i hvis Nærhed Luther havde taget Bolig. „Nei dog, Hr. Greve“, udbrød Bærten, Claus Uhrig, med et dybt Buf, „hvem ſkulde have tænkt, at Luther ogsaa kunde bringe Eders Naade paa Benene!“ men Greven optog dette meget ublidt og skyndte ſig op paa ſit Bærelſe.

Træt af det hurtige Ridt og af de mange Sindsbevægelſer kaſtede han ſig paa Leiſet og faldt ſnart i en rolig Søvn. Efterat have ſovet nogle Timer, vaagnede han, og da Søvnen nu syntes at flye ham, ſtod han op og traadte hen til Vinduet.

Næſten ethvert Menneſke, hvis Sind endnu ikke er forhærdet, kan en ſtille Nat ſætte i en vidunderlig Be-

vægelse. Naar Alt, hvad der lever og rører sig paa Jorden, fra Menneket i det stille Kammer til Fuglen i dens Rede, sover og tier, saa synes man at høre hans Aande, som vogter og beskjærmer Alle. Jorden forekommer os da som et Land, hvor Oprøret er standset og dets Røst bragt til Taushed, og man troer at fornemme en Forsmag af den Tid, da Jorden er „Herrens og hans Salvedes“. Noget Lignende har vel Greven ogsaa følt; thi de barske Aander i hans Hjerter vare forstummede, og den vilde Flamme, som endnu Astenen i Forveien havde raset derinde, var slukket. Mørk og tyst laae Natten over Byen og dens sovende Indvaanere, kun hist og her blinkede en Stjerne paa Himlen; tydelig hørte man i det Fjerne Flodens Brus, og da nu ogsaa Klokkerne i det nærliggende Kloster kaldte til Morgendøn, blev Greven ganske blød om Hjertet. Det Anslag, hvormed han var kommen, laae bagved ham som en Drom; hans Tanker vendte sig mod Hjemmet til det syge Barn og den bedrøvede Hustru, hævede sig derpaa op til den himmelske Fader, som ene har Magt over Liv og Død, og bleve endelig til en hjertelig, inderlig Bøn, i hvilken han kastede al sin Sorg paa Gud og gav sig hen i hans Haand. (Fortsættes).

L. Schwarzbrem.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 45.

Løverdagen den 7^{de} November 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Luther og Greven af Erbach

af K. S. Caspari.

(Fortfat).

Da tændtes pludseligt et Lys i Hjørneværelset hos Naboen, og en dyb, smuk Mandsrøst, som i Nattens Taushed lød klart og tydeligt over til ham, sagde disse Ord: „Det give Gud Fader, Søn og Hellig Aand! Amen!“ Da Greven boede i øverste Stokværk, funde han see ned i Nabohuset, og uagtet Gardinet var trukket for, saae han dog tydeligt en mørk Skikkelse af en Mand, der, som det lod, havde kastet sig paa Knæ for at bede. En Stund syntes han at blade i en Bog, derpaa begyndte han igjen sin Bøn: „Haa dig,

Herre, forlader jeg mig, min Gud; hjælp mig fra alle mine Forfølgere, og red mig, at de ikke som Løver gribe min Sjæl og sønderrive den, efterdi der er ingen Frelser". Det var den 7de Psalms Ord. Saaledes havde Greven endnu aldrig hørt Nogen bede; hvert enkelt Ord blev i den Bedendes Mund til Hammerslag, som bankede paa Himlens Port, og fornemmelig Slutningsversene: „Mit Skjold er hos Gud, der hjælper dem, som ere fromme af Hjertet; Gud er en retviis Dommer, og en Gud, som dagligen truer. Vil man ikke vende om, saa har han hvæsset sit Sværd og spændt sin Bue og sigter, og han har lagt dødelige Baaben derpaa; sine Pile har han beredt til at for-dærve. — See, hiin haver Ondt i Sinde, han er frugtsommelig med Uret, men føder et utidigt Foster". Disse Vers fremsagde Manden med saadan Kraft og Tillidsfuldhed, at Greven ikke kunde lade være at tænke: I Sandhed, han har et bedre Skjold end jeg og et skarper Sværd; med den Mand ønskede jeg ikke at tale paa anden Maade end i Venstab. Og da nu Manden tillige af Hjertet bad for den ganske Christen-hed, at Gud for den vilde lade sit Evangeliums klare Lys opgaae, at han atter vilde lede Fyrsternes Hjerter som Vandbække og gjøre den stakkels simple Mand fri ved sin Sandhed, bad for Ordets Fjender, at Herren vilde knække deres Overmod, for dem, der forfulgte i deres Hjertes Uvidenhed, at de ved Herrens Domme vilde lade sig advare og erkjende det ene Fornødne, —

da skete det med saadanne Ord, at Greven, efterat Manden havde endt, med Taarer i Øinene foldede sine Hænder og lydeligt sagde: „Amen, Amen! det skee, o Gud, som denne din Tjener haver sagt“.

Urolig gik Greven op og ned i Bærelset, og kun een Tanke opfyldte ham: at skue den Mand Anstigt til Anstigt, der kunde bede saaledes, indtil han endelig bemærkede, at det var blevet Dag, og at Solen allerede skinnede ind i Stuen. Han ringede paa Bærten. Denne kom strax, bragte en Kande varmt Ol paa en Sølvtaflerken og vilde sætte den paa Marmorbordet; men Greven tiltalede ham raft: „Kan I ikke sige mig, hvem den Mand er, som boer her ligeoverfor i den Stue, hvor Gardinet er trukket for?“

„Om jeg kan?“ svarede Bærten, „jo det kan jeg rigtignok. I har bestemt seet ham! Det er Luther, den Erkefjætter; hans Lys har allerede brændt i flere Timer“.

Som ramt af et Lyn stod Greven. „Luther!“ — „Ja, Doktor Morten Luther“, sagde Bærten, „har Eders Naade ellers Noget at befale?“ og da han ikke fik noget Svar, gik han rystende paa Hovedet ud af Døren.

Endnu en Stund stod Greven, som fasttryllet, paa samme Sted; derpaa gik han, uden at røre sin Morgendrif, hurtigt ned ad Trappen og over i Naboens Huus, og et Dieblif efter stod han i Luthers Bærelse. Denne reiste sig fra Stolen, da Greven traadte ind, og

faae spørgende paa den høie Skikkelse, der stod for ham i fuld Røstning, med Sværdet ved Siden, uden at kunne mæle et Ord. Men da han endelig med venlige Ord spurgte ham, hvad han ønskede, kastede Greven sig paa sine Knæ og udbrød: „Mand! I er bedre end jeg! Tilgiv Gud mig, at jeg tænkte Ondt mod Eder“. Derpaa fortalte han ham, med hvilke Tanker han var kommen, hvorledes han havde hørt ham bede, og hvorlunde hans Ord havde overvældet ham. „Ikke mit Ord“, sagde Luther, „men Guds Ord, som jeg arme, uværdige Synder atter skal bringe til Værelse i disse Lande. Drag hjem i Fred, Hr. Greve! Han, som har begyndt det gode Værk i Eder, han vil ogsaa fuldføre det indtil Jesu Christi Dag. I skal, om Gud vil, endnu faae andre Underværker at see, end at han bryder Buen og sønderslaaer Spydet. Hans Ord kan ikke standses, thi Herrens Ord bliver evindeligen“.

Udenfor Borten holdt Grevens Ryttere og ventede paa hans Befalinger; men han red hen til dem og sagde, fordybet i sine Tanker: „Drager hjem i Fred, Herrens Ord bliver evindeligen“.

Da Greven red ind gjennem Slottets Port, kom hans Hustru ham imøde og kastede sig glad i hans Arme; thi Barnet havde havt en rolig Nat, sovet længe og godt og sad nu legende og ventende paa sin Fader i Sengen.

(Sluttes).

L. Schwarzbrem.

Extract

af

trede Quartals Regnskab 1857,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

	Rd.	ß.
Beholdning fra forrige Kvartal	3631	67
A. Ugentlige Indtægter for Ugebladets 69de Aargang Nr. 27 à 39 incl.	1120	20
B. Laans Restancer fra 2det Kvartal 1857 284 Rd. anviste Laans Udtag for 3die Kvartal 1857	1,695	—
1,979 Rd.		
heraf er i 3die Kvartal 1857 indbetalt 1,687 —	1687	"
saaledes Laans Restancer den 30te Septbr. 1857	293	Rd.
C. Contingents-Restancer fra 2det Kvartal 1857 373 Rd. 82 ß.		
deraf er i 3die Kvartal 1857 indbetalt 103 — 24 —	103	24
saaledes Contingents-Restancer den 30te Septbr. 1857	270	Rd. 58 ß.
Rd. . .	6542	15

Kjøbenhavn, den 30te September 1857.

C. Kothe.

Overensflemmende med Controllen!

E. Clausen.

J. C. Bondrop.

Udgift.

	Rd.	ß.
1. Uaffordrede Pensioner fra 1ste og 2det Kvartal 1857 32 Rd. 48 ß.		
anviste Pensioner for 3die Kvartal 1857 1,329 — " —		
1,361 Rd. 48 ß.		
deraf er i 3die Kvartal 1857 udbetalt 1,309 — " —	1309	"
saaledes uaffordrede Pensioner for 1ste, 2det og 3die Kvartal 1857	52	Rd. 48 ß.
2. Betalt Laanet i Banken med	1500	"
3. Ditto Renter af ditto til ditto	8	92
4. Ditto Lønninger for 3die Kvartal 1857	475	"
5. Ditto for Bladets Trykning med Papir	176	30
6. Generelle Omkostninger	20	88
Saldo, Beholdning	3051	93
Rd. . .	6542	15

G. Primon,
Kassierer.

Kjøbenhavn.

Borger-Vennen.

Ti og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 46.

Løverdagen den 14^{de} November 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Luther og Greven af Erbach

af R. S. Caspari.

(Sluttet).

Fra nu af sørgede Greven for, at det Ord, han hidtil havde forfulgt, blev forkyndt puurt og reent for hans Undersaatter, og iblandt de Fyrster, der 1521 vare tilstede paa Rigsdagen i Worms, finde vi ogsaa Grev Eberhard af Erbach. Han afslagde der en god Bekjendelse, og i Brensbach, en Landsby, som hørte Greven til, aabnes Rækken af de Præster, der have forkyndt Evangeliet, med Johan Speckel; men paa hans Prædikestol, som blev opreist af Grev Eberhard Aar 1526, findes med store Bogstaver de Ord, der

dengang kaldtes „de Evangelistenes Schibolet“: Verbum Domini Manet In Aeternum! d. e. Herrens Ord bliver evindeligen. L. Schwarzbrem.

Kjærlighed efter Døden.

(Et norsk Sagn. *)

S Nærheden af Godset Duam, i den storartede og skjønne Guldbrandsdal, seer man ved Foden af en lang Række Bjerge, der omgive Lougens Løb, en Gravsteen, som maa være meget gammel, hvis man skal dømme efter dens fortagtige Farve, dens dybe Leie i Jorden og dens store Revner. Fjerner man Grenene af de Buske, som beskygge den, og de Skygplanter, hvoraf den næsten ganske skjules, kan man endnu skjelne to plumpt indhuggede Kors, det ene ved Siden af det andet; tillige seer man et L og et E og ovenover Bogstaverne følgende tre Ord indgravede: „Kjærlighed efter Døden“.

Idet Egnens ældste Beboere forevise dette antike Mindesmærke for den Reisende, fortælle de følgende mærkelige Sagn:

Der levede fordem i denne Egn to mægtige Jarler, hvis usalige Stridigheder i lang Tid havde fremfaldt Ulykker over de Landstrækninger, som vare i deres Magt. Den Ene af disse holdt Lougens høire Bred

*) Af contes d'un voyageur, par X. Marmier.

befat, medens den Anden herskede paa den modsatte Side. Medens de vare unge, havde de været forenede ved et inderligt Venstabs Baand. I Danmarks Krige mod Sverrig havde de udstaaet de samme Farer og erhvervet sig ligestort Ry for Mod og Tapperhed. Noгле Uligheder i deres Stilling til Kjøbenhavns fornemme Verden, havde fra Begyndelsen af forstyrret Forholdet imellem dem; da dertil en heftig og vedvarende Kjærlighed til den samme Gjenstand opstod hos Begge, fæstede en dyb, gjensidig Forbittrelse Rod i deres Hjerter. Ved Tilbagekomsten til Norge bidrog saavel Naboskabet som de Kjævlerier, der som Følge heraf uophørligt opstode, til lidt efter lidt at forandre Brede til et vildt, glødende Had, der lig en Flamme, Vinden giver Næring, hvert Dieblisk truer med at gjennembryde de svage Skranke. Fra deres Borges høie Taarntinder skuede de to Jarler over til hinanden ligesom to Rovfugle, der, beredte til ved den ringeste Foranledning at styrte sig over hinanden, skjærpe deres Kløer og øve deres Næb, for gjensidigt at kunne sønderslide hinanden. Bønderne paa deres Godser, Knægtene paa deres Borge forøgede undertiden, uden forsættligen at ville det, disse beklagelige Følelser. Snart var det en Fisser fra Quam eller Hundtorp, som, idet han var i Begreb med at udfaste sine Garn i Lougen, var bleven overrumplet og mishandlet af den anden Jarls Fiskere; snart var det en Hyrde, som var tagen til Fange, og hvis Dvæg paa en ondskabsfuld Maade

var blevet adspaltet og fordrevet til Skovene; snart var det en Jæger, som var bleven afvæbnet og berøvet sit Jagtbytte. Ethvert saaledes mishandlet Individ aflagde strax sin Herre Rapport, og da paafulgte voldsomme Udbrud af Hævnløst og ubarmhjertige Gjengjældelser.

Herren til Duam var imidlertid en Mand af en blid og ædelmodig Natur. Ofte havde han begrædt disse ulykkelige Udseelser; han havde gjerne villet gjøre en Ende derpaa, afsluttet en fredelig Overenskomst og levet som tidligere i god Forstaaelse med sin fordums Baabenbroder. Undertiden havde han næret Haab om at opnaae en saadan lykkelig Forsoning: han havde opfordret sine Folk til at handle med Rolighed og Maadehold, og eftersom han var elsket og æret af alle dem, som omgave ham, havde han let faaet Bugt med deres Nag og fjendtlige Tilbøieligheder. Men han forglemte, at af alle de Aarsager til Had, som Mennesket kan have, ere de Saar, som tilføies Egenfjærigheden, baade de meest levende og de meest ulægelige. Han havde ydmyget og tilintetgjort Stoltheden og Forfængeligheden hos Herren til Hundtorp ved de nedarvede Fortrin, hans høiere Herkomst medførte. Jarlen paa Duam nedsteg nemlig i lige Linie fra Harald Haarfager, medens hans Nabo kun var Efterkommer af en Jarl, hvis Navn altid havde været temmelig ubetydeligt i Tronhjems Distrikt. Han havde ydmyget ham ved det Held, hans Elfsværdighed og større Dannelselse havde forskaffet ham i Verden, ved den særdeles Gunst,

Kongen havde bevidnet ham, og endelig havde han tilintetgjort den Andens Forsængelighed ved at ægte den samme ædle og skønne Dvinde, om hvis Haand Herren til Hundtorp i lang Tid forgjæves havde anholdt. Senere havde ogsaa denne indgaaet en ægteskabelig Forbindelse, men hverken de Fordele, et rigt Parti frembyde, ei heller de blide Egenstaber hos den, der havde samtykket i at skænke ham sin Haand, havde kunnet tilintetgjøre den Følelse af Ydmygelse, som Medbeilerens bedre Held havde fremkaldt i hans forsængelige Hjerter. Hans Ægtefælle havde iøvrigt slet intet adeligt Navn. Hun var kun Datter af en Kjøbmand i Bergen, god, beskeden, hengiven og from, men uden stor Forstand og uden udmærkede Egenstaber. Naar han saa sin Nabo komme forbi med sin unge adelige Ægtefælle, saa deilig og saa indtagende af Væsen, følte han et vilkaarligt Raseri, og mere end een Gang førte han i sin Brede Haanden til Bøssen for at bringe Fordærvelse over det lykkelige Par, hvis glade og smilende Udseende forekom ham som en stedsevarende Udfordring.

Bed en mærkelig Tilfældighed fik hver af de to Sjænder ifkun en eneste Søn; de to Børn vorte op i de samme Følelser af gjensidigt Had, der hvert Døgn udbrød omkring deres Bugge, og de affpeilede efterhaanden deres Fædres utvivlsomme Sindelag.

I en Alder af 18 Aar var Olaf til Hundtorp det meest berygtede Menneske, der fandtes i Omegnen.

Fra om Morgenen tidligt til Hest, med Daggerten ved Siden og Bøssen paa Skulderen, foer han afsted over Bjerg og Dal paa Jagt efter de vilde Dyr, og vee den stakkels Bonde, som befandt sig paa den forvovne unge Mands Bei. Olaf undlod da aldrig at bibringe ham nogle Kygstød, som en Skare af flette Døgenigte, hvoraf han i Regelen var ledsaget, troede sig forpligtet til at fortsætte. Mødte man en Karre, som møisommeligt førtes langs Beiens steile Skrænt, eller en Brændehugger, bøiet under Vægten af sin Byrde, gjorde den faade Bande sig en Fornøielse af at vælte Karren og slaae Brændehuggeren til Jorden. Dagsaa flygtede baade Mænd og Qvinder, fort Alle, saasnart man langt borte øinede den unge Jarl til Hundtorp; men kunde man ikke undflye, hilstes han med Agtelsestegn, der gave ham en meget høi Forestilling om hans egen Betydning. Om Aftenen satte han sig tilligemed sine Ledsaagere ved et med Ol og Brændeviin rigeligt forsynet Bord. Da fortalte Enhver som Helteqjerner de Skjændigheder, han i Dagens Løb havde begaaet; derpaa fulgte høie Bifaldsraab og Driffesange, hvis vilde Indhold bragte Skræk og Rædsel over Stedets fredelige Beboere.

Erik til Quam var derimod af en blid, alvorlig og tiltrækkende Karakter. Hans Fader havde gjort sig til Opgave samtidigt at udvikle hans Forstand og hans legemlige Kræfter. Hans Moder, som havde nydt en i hiin Tidsalder sjelden Opdragelse, underviste ham selv i Tydsk og Fransk og lod ham læse de bedste

historiske og andre litteraire Bærker, som hun havde medbragt fra Kjøbenhavn. Erik var begejstret for ridderlige Fortællinger og for Samlinger af nordiske Sagn, hvilke paa den Tid, hvori han levede, ligesaa meget begejstrede Folk af Stand som Almuen. Ofte saae man ham vandre omkring med Bøssen over Skulderen og Jagttasken ved Siden; men istedetfor at forfølge Skovens uskyldige Gjæster, standsede han ved Foden af et Fyrretræ, tog en Bog frem af sin Lomme og fordybede sig i Læsning eller i Drømmerier. Mødte han paa sin Vej en fattig Bonde, tiltalte han ham ofte, erkjendte sig om hans Families Tilstand, om hans Arbeides Fremmskridt, og gav ham undertiden en nyttig Hjælp. Faa Dage forløb, uden at han kom en eller anden Ulykkelig til Hjælp, eller uden at han blev velsignet af En eller Anden. Han var iøvrigt en smuk og ædel ung Mand med blaae Dine og lyst Haar; men hans Ansigt havde et særegent Udtryk af Medslagenhed, og de gode Folk, mod hvilke han viste sig saa menneskekjærlig og gavmild, talte undertiden med Sorg om, hvorledes det kunde være, at man saa sjældent saae ham smile.

Hans stridbare Nabo Olaf havde i hele Landet et forbausende Ry for Mod. Man havde seet ham uden Frygt bestige Toppen af de høieste Bjelde, for at opsøge Bjørnen i dens Tilflugtssted, og trodse Ulvenes Glubskhed, naar Hundene havde tirret disse Dyr til Raseri. I et Land som Norge, hvor Folket har opbevaret Sagnene om de dristige Vikinger og

vilde Bersærker, og hvor Enhver nærer en nedarvet Agtelse for den legemlige Kraft og Behændighed, opvakte denne Olafs Driftighed uvilkaarligt Bøndernes Beundring og bragte ofte hans Raahed i Forglemmelse.

Imidlertid boede i Grif under et roligt Ydre og en mere spinkel Legemsdannelse et ædelt Mod, og han bødede ofte ved sin Hurtighed og Smidighed paa Lege- mets ringere Styrke.

De to unge Mænd havde mødt hinanden ved en stor Fest hos en af Nabojarlerne, hvor, ifølge de norske Skikke, Maaltidet endte med Brydefampe paa en dertil indkredset Plads. Olaf, som var ophidsset af de stærke Drikke, og som dertil henreves af det glødende Had, han havde arvet efter sin Fader, udfordrede ved denne Leilighed Grif. Begge havde, efterat Klæderne vare aftagne indtil Beltestedet, fattet hinanden om Livet i Paasyn af Gjæsterne, der omgave dem i en stor Rundkreds. Olaf var øiensynlig mere stærklemmet og stærkere end sin Modstander; men denne besad paafaldende Liv og Hurtighed i alle sine Bevægelser. Kampen varede længe, og Tilskuerne betragtede den ængsteligt, idet Nogle vare stemte for den unge Jarl til Quam, Andre for Jarlen til Hundtorp. Det var ikke længer een af disse almindelige Lege, der med laudlig Forfængelighed og med naivt Haab om et heldigt Udfald foregaae under munter Spøg.

(Fortsættes.)

Borring.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 47.

Løverdagen den 21^{de} November 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Kjærlighed efter Døden.

(Fortsat).

Slas Blikke gnistrede af Harmes, og skjønt Grifs flammede mindre, var det dog let at spore i dem en usædvanlig Spænding. Den Gne var heftig og fremfusende, men hans Fremfusenhed røbede ofte hans voldsomme Anstrengelser; den Anden, svagere, men mere beständig, benyttede alle sin Modstanders Feil, gled bort imellem hans Arme, trak sig behændigt tilbage og omfattede ham sikkert. Ved at see dem begge med disse saa forskjellige Evner, skulde man have sagt, saafremt Sammenligningen ikke havde været altfor uretfærdig imod Grif, at det var Orkenens muskelstærke

Tiger, som var omslunget af Slangens smidige Ringe. Efter ofte gjentagne Anstrengelser indtraadte der et Dieblif, hvor Olafs Tilhængere ikke kunde tilbageholde et Seiersudbrud. Den unge Jarl havde grebet sin Modstander midt om Livet og hævdede ham i Beiret for at faste ham til Jorden; men Grif snoede sig løs, og, idet han benyttede sig af Olafs Overraskelse, greb han denne kraftigt fat og fastede ham til Jorden under de Tilstedeværendes almindelige Bifaldsyttringer, thi selv Olafs Venner maatte beundre saa megen Raffhed. Olaf reiste sig op, rødrende af Skam, og fastede et rasende Blik til Grif. „Vi sees igjen i Morgen“, sagde han, „ikke i denne Borneleeg, men i en Kamp mellem Adelsmænd med Sværdet i Haanden“. „Vel“, svarede Grif og nærmede sig beskedent sine Tilhængere.

Birkeligt begyndte Kampen paany den følgende Dag; men denne Gang havde Grif de fleste Fordele. Hans Bevægelighed, hans sikke og gjennemtrængende Die, nyttede ham i dette Tilfælde mere end den raae Styrke. Medens den dumdriftige Olaf trængte sig ind paa Grif med sit Raseries blinde Hestighed, iagttog denne sin Modstander, saa ham komme, parerede alle hans Angreb og faldt ud med en øvet Fægtemesters hele Færdighed. Olaf, som blev opirret ved en saadan Modstand, vilde gjøre en Ende derpaa ved en afgjørende Bevægelse. Samlende alle sine Kræfter, idet han udstrakte sig i sin hele Længde, førte han et Hug imod sin Modstander, hvilket var beregnet paa at fløve ham

fra Top til Taa. Men Erik undgik Faren og svarede øieblikkeligt med et saa behændigt Slag imod Dlafß Sværd, at dette faldt ud af sin Herres Haand.

Den unge Jarl, som for anden Gang var bleven offentlig besejret og ydmyget, ønskede ikke at begynde en ny Kamp. Fyrvsende af Forbittrelse optog han sit Sværd, sønderbrød det over Knæet og kastede Stumverne langt bort. Derpaa gif han bort tilligemed sine Kammerater uden at sige Farvel til Noget, ja selv uden at tage Afshed med sin Vært, og de, som vare i hans Nærhed, hørte ham tale halvt høit om de grusomste Hævnplaner. Erik havde med sit opmærksomme Øie bemærket hele denne raae og vilde Naturs voldsomme Ubændighed, og de Jagttagelser, han havde gjort, forstyrrede hele Glæden over hans Held. Hans Karakter var for modig til at feig Frygt kunde bringe ham til at skjælte; men da han var overtroist og altid havde været henfalden til mørke Auelser, saae han giennem Fremtidens Slør en uforsonlig Fjende, som ikke vilde ophøre med at forfølge ham, og hvem det let vilde lykkes en eller anden Dag at overraske ham uden Hjælp og uden Forsvar.

Da han var kommen tilbage til sit Hjem og havde fortalt Alt, hvad der havde tildraget sig, omfavnede hans Fader ham med Glædestaarer som et Barn, hvis Triumf hædrede Kong Haralds gamle Stamme. Hans Moder derimod, som betragtede denne Begivenhed med et Kvindehjertes ængstelige Omhu, følte sig greben af

de smerteligste Befymringer. „Gud være os naadig“, udbød hun, „vi have allerede i mange Aar været et Bytte for Jarlen til Hundtorps Hævnsølelser, og nu ere vi tillige udsatte for Sønnens, som fornemmelig truer vor Erik. Det bliver nødvendigt, hvad det end koster mig, at skilles fra ham; han maa tage bort. Hans Bortffjærelse eller Fraværelse kan alene dæmpe Hadet hos hans forsængelige Medbeiler, som han to Gange har beseiret“.

Disse moderlige Uttringer stemmede ganske med et af Eriks hjæreste Duffer. Bøgerne drog ham med sig, og hans levende Indbildningskraft og maaskee ogsaa det Nomadeinstinkt, man saa ofte træffer hos Nordens Beboere, havde fremkaldt hos ham Duffet om at foretage disse Reiser uden noget egentligt bestemt Maal, hvilke for Phantasten frembyde saa megen uforklarlig Tiltrækning. Erik elskede sit Fædreland med Begeistring; imidlertid følte han dog, saa ofte han hos en Digter eller Romanforfatter læste Skildringer af fremmede Egne, en levende Længsel efter at see disse Landskaber, saa forffjellige fra hans egne, og som for hans Indbildningskraft viste sig i et saa tiltrækkende Lys. Ak! hvo af os har ikke i sine eensomme Ungdomsdrømme næret disse heftige Tilbøieligheder for Reiser? Er Jorden ikke bleven givet Mennesket, for at han skal beundre den i dens hele Udstrækning, og er det ikke en from Pligt at søge at gjennemløbe den som en navnkundig Bog, hvori

Guds Storhed og Forsyn paa hver Side stadfæstes ved de meest iøinesfaldende Træk?

Disse vare Eriks Ungdomsdrømme, og han lyttede derfor med Glæde til sin Moders Ord; men for at udtale sig, oppebiede han sin Faders Mening, og denne kunde i sin Soldaterstolthed ikke bifalde en saadan Plan under de forhaandenværende Omstændigheder, der vilde give Sønnens Reise Skinet af en frygtsom Flugt.

Imidlertid indtraf der en ny Begivenhed, som gjorde den kvindelige Beslutning afgjørende. Erik vendte en Aften tilbage fra en af sine sædvanlige Urflugter, da han pludseligt ved en Bøining af Veien, der førte ham til Hjemmet, hørte fortvivlede Skrig. Tilskyndet af sine Følelser for sine Medmennesker, steg han atter ned i Dalen, og her opdagede han et Syn, som bragte ham til at skjælve af Raseri. En svag og aldrende Kone, der var gift med en af hans Faders Forpagtere, stred og værgede sig ganske ene imod en af Dlas's troeste og vildeste Kammerater, som vilde berøre hende en Sæk med Grønt, som hun moisommeligt havde bragt hjem fra Marken. „Glendige!“ udbød Erik, opbragt over en saadan Voldsgjerning, og styrtede ind imellem Røveren og den stakkels Kone.

„Ah! det er Dem, min unge Herre!“ gjensvarede Dlas's Stedfortræder med bitter Haan, „sandeligen, jeg er henrykt over at møde Dem; vi have længe havt en Regning at afgjøre imellem os, og dersom jeg alene kan afgjøre den, vil man ikke skylde mig saa ringe Tak

derfor i Hundtorps stolte Huus. Nu vel! dæk Dem, min tappre Herre, og lad os see, om De endnu lige saa let kan bringe Deres Modstanders Klinge til at falde ud af Haanden“.

Medens han talte saaledes, havde han trukket den lange Daggert, som hang ved hans Belte. Grif lod sig ikke to Gange gjentage denne uforkammede Indbydelse; med Sværdet i Haanden stillede han sig ligeoverfor sin Modstander, medens Forpagterkonen, der var kommen til sig selv igjen efter lykkeligt at have overstaaet den Fare, hvori hun havde befundet sig, besvor ham ikke at udsætte sig saaledes og erklærede, at hun foretrak at bortgive Alt, hvad hun eiede, hellere end at see ham overgivet til hans Fjenders Raseri. Men Kampen var allerede begyndt, og Olafs Staldbroder, der var forblindet af sit Raseri, og som tillige var uvidende om Grifs sjeldne Sikkerhed, styrtede sig med saa megen Fremfusenhed i Kampen, at han allerede segnede ved sit tredie Udfald, ramt i Hovedet af et dødeligt Hug. „Forbandet!“ udbrød han, „min Moder sagde mig advarende, at jeg tjente en slet Herre, og jeg har havt Uret i ikke at følge hendes Raad; tilgiv mig, min Gud!“

Grif styrtede bekymret hen til ham for at komme ham til Hjælp. „Nei, nei“, udbrød den Saarede, „Alt er unyttigt; jeg føler allerede Døden i Hjertet; lad mig blot trykke Deres Haand; bed for mig og vogt Dem, thi man vil vistnok hævne mig“.

Med disse Ord luffedes hans Dine, og han udaandede sit sidste Suf. Forpagterkonen gif til den nærmeste Landsby for at hente Bønder til at bringe Liget bort. Erik begav sig til sine Forældre og fortalte dem, hvad der nyligen havde tildraget sig.

„Denne Gang“, sagde hans bekymrede Moder, „tør vi ikke tøve længer; det er nødvendigt, at vort fjære Barn sjerner sig, dersom vi ikke ville see ham overrumplet og myrdes en eller anden Dag af en af hans grusomme Fjender. Desuden er et Menneske dræbt. De flette Folk paa Hundtorp ville tage deres Tilflugt til alle optænkkelige Midler for at hævne sig; det er endog muligt, at de bringe Sagen for Domstolene, skjøndt de have mange Grunde til at frygte for Rettergang; men naar Erik begiver sig til Kjøbenhavn, vil han undgaae Virkningerne af en hadesuld Forfølgelse“.

Den gamle Jarl forblev i nogen Tid siddende i sin Lænestol, hensjunken i dybe Betragtninger. Bedsynet af de sunklende Dine, de rynkede Bryn og de fordreiede Ansigtstræk var det let at ane den voldsomme Kamp, som foregik i hans Indre, og hans Kone og Søn betragtede ham derfor tause, idet begge ærbødigt ventede, indtil det maatte behage ham at udtale sin Bestemmelse.

Omstøder reiste han sig, og, idet han greb Sonnens Haand, udbrod han med rørt Stemme: „Du har handlet ædelt, min Søn, idet Du har forsvaret en

stakkels, hjælpeløs Kone, som man var i Færd med at overfalde. Jeg beklager den Ulykkelige, som maatte bøde saa skrækkeligt for sit nedrige Overfald; men naar først Haanden har draget Sværdet, hvo kan da svare for de Slag, den bringer? Nu troer jeg, at vi bør følge din Moders Raad, og endssjønt det falder mig tungt at skilles fra Dig, bliver det dog nødvendigt, at Du reiser snarest muligt. Jeg vil nu opsætte nogle Breve for Dig til mine Venner i Danmark, og jeg ønsker, at Du allerede i Morgen begiver Dig paa Veien“.

Virkeligt forlod ogsaa Erik den følgende Dag sit fædrene Hjem, vel bereden, forsynet med en god Sum Penge og en tro Tjener. Hans Fader astørrede ubemærkt, idet han sagde ham Farvel, de Taarer, som perlede i hans Dine; Moderen derimod, som selv havde opfordret Sønnen til at tage bort, græd, var fortvilet og besvor ham at blive, da hun saae ham i Begreb med at bortfjerne sig.

„Nuvel, Ebba!“ sagde den gamle Jarl, „fat en Smule Mod; Du seer jo, det er nødvendigt, at han reiser; din Moderfjærlighed har advaret Dig for de Farer, som true ham her, og han drager jo ifkun bort til saadanne Lande, som ere lette at bereise. Han vil snart vende tilbage til os med nyttige og underholdende Grindringer om de Steder og Mennesker, han har lært at kjende“.

(Fortsættes.)

Borring.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 48.

Løverdagen den 28^{de} November 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultze.

Kjærlighed efter Døden.

(Fortsat).

Idet han sagde dette, holdt han sin Hustru tilbage med den ene Haand, og med den anden gav han Grifs Hest et Slag, saa at den foer galopperende bort.

Dafer foer næsten paa samme Tid sin Kammerats Død og den unge Jarls Afreise. „Den Feige!“ udbrød han, „han tør ikke oppebie Virkningen af min Brede; men jeg træffer ham nok igjen, og da skal jeg hævne mig“.

Medens hans Fiende saaledes truede hans Fremtid, reiste Grif fredeligt langs med Gulbrandsdalen, idet han snart med Bekymring tænkte paa det kjære

Hjem, som han nylig havde forladt, snart med Ungdommens lyffelige Indbildningskraft fordybede sig i Gissninger om de ubekjendte Egne, han om søie Tid vilde faae at see. I smaa Dagreiser tilbagelagde han Veien igjennem Norge og langs Sverrigs Kyst, hvorfra et Skib bragte ham til Kjøbenhavn. Allerede i Gothenborg havde han modtaget et beroligende Brev fra Hjemmet. Beboerne af Hundtorp havde, sandsynligviis af Frygt for derved at opfriske Erindringen om deres egne Ugjerninger, ikke voyet at indlede de retslige Forsølgelser, som hans Moder havde befrygtet, og Alt var fuldkomment roligt i Slottet Duam.

Beroliget ved disse Gsterretninger, hengav Erik sig med større Frihed til de friske og smilende Indtryk, Reisen fremkaldte hos ham. Han elskede Naturen, som Barnet elsker sin Moder, som den unge Mand elsker sit Hjertes Udkaarede; han folte alle dens afverlende Harmonier og nød med Begeistring alle dens Herligheder. Intet Kunstens Mindesmærke, ingen stor Stad havde endnu slængslet hans Opmærksomhed, og han forglemte Skildringerne af de fyrstelige Borge, af de seeagtige Slotte, hvorom han havde læst i Ridderromanerne, ved Synet af Norges fortryllende Bugter i Klippe-Beltet, som forgyldtes af den nedgaaende Sol, eller ved Synet af en svensk Indsø, indfattet som en Edelsteen i Midten af prægtige Fyrreflove.

Ved denne hans poetiske Kjærlighed til Naturen blev hans Reise munter og behagelig; thi Alt var for ham en kjær og tiltrækkende Gjenstand for Jagttagelser. Paa sin Vej traf han kun faa Værtshuse, men han kjendte de gjæstfrie Egenffaber hos Nordens Beboere. Han selv havde ofte bragt dem i Udøvelse, og saasnart han følte Trang til at indtage nogen Næring, eller naar hans Hest var bleven træt, standsede han udenfor Døren af det første Huus, han traf paa. Strax kom da Gaardens Beboere ham imøde, den Ene tog sig af Hestene, den Anden førte ham ind i det Indre af Huset; Familiefaderen rakte ham deeltagende Haanden uden at spørge om hans Navn, og den lys-haarede unge Pige opvartede ham under Maaltidet med beskeden Venlighed. Undertiden naar det ikke var hans Hensigt at standse, hændte det sig endog, enten ved en Præstebolig eller ved anseelige Bøndergaarde, at Husets Herre, som i lang Afstand havde seet ham nærme sig, ilede ham imøde og bad ham træde et Dieblifik indensfor og ikke forsmaae hans tarvelige Bord. I Diebliffet aabnedes da alle Skabe, hele Kjøkkenet kom i Bevægelse, og man satte frem for den unge Fremmede Alt, hvad der udfordredes til et rigeligt og vederkrægende Maaltid. „O! mine kjære Landsmænd“, sagde da Erik ved sig selv, naar han bortfjernede sig, „J besidde endnu Fædrenes Reenhed og Simpelt ved i Sæder; af! gid J altid maae bevare denne Eders Gensomheds stille Fred og Eders Fædres mandige Kraft og elskelige

Dyder". Idet han talte saaledes, tænkte han paa de fornemme Skiffe og overdaadige Sæder, han havde seet skildrede i forffjellige Bøger, og det forekom ham, at hele dette Liv i Balladserne ifkun kunde betragtes som Fostere af Indbildningskraften, naar det sammenlignedes med Nordboernes eenfoldige Sæder og landlige Fortrolighed. Naar han hengav sig til disse Betragtninger, erindrede han sig imidlertid ogsaa de vilde Hevnfølelser, den voldsomme Karakter og de raae Sæder hos Olaf. Men dette var for ham kun et enkeltstaaende Tilfælde, der som en flygtig Sky gled let hen over det uendelige Billede af Naturskønheder og landlige Sæder, som han aldrig blev kjed af at beskue.

Saaledes henreven af det Fortryllende ved Rejsens forffjellige Indtryk, drog Erik længer bort, end han i Begyndelsen havde hart til Hensigt. Fra Danmark begav han sig til Tydskland, fra Tydskland til Frankrig, hvor han skulde finde en uventet Lykke, den sødeste, den meest tilbedelsesværdige, som nogenfinde en Mand kan ønske sig her paa Jorden, nemlig en ung Kvinde, from og dydig, hvis Hjerte undseeligt aabner sig og skjælver under den første Kjærligheds for hende selv endnu gaadefulde Indtryk.

Paa en smuk Sommerdag vendte Erik atter tilbage til sin Fædrenejord, ikke længer ene, saaledes som da han forlod den, men ledsaget af en ædel og elskværdig Pige fra Frankrig. Frivillig havde hun gjort Afkald paa Normandiets skønne og frugtbare Sletter,

for at sige til ham, ligesom den elffelige Pige i Bibelen: „Dit Folk er mit Folk“, og han følte en ubeskrivelig Glæde over at reise med denne hengivne unge Kone, over at omgive hende med de meest opmærksomme Beviser paa sin Omhu og over at see hendes levende Modtagelighed for alle de poetiske Indtryk, som han meddeelte hende.

Hun havde i Normandiet seet Havet rulle sine sølverne Bølger imod Honfleurs grønne Skrænter; hun havde seet det ved Havre baade storartet og vidtudstrakt, bortførende de dristige Somænd til de fjerneste Egne. Hun var voret op i Hjertet af Normandiets smilende Landsteder og Skove af Frugttræer. Men hun havde ingensomhelst Forestilling om Norges prægtige Fjorde, hvor Havet i sit ustyrlige Løb synes at gennemskjære Bjergene og sønderrive Klipperne. Heller ikke havde hun hørt om de lange og majestætiske Fyrrestove, som meddele de norffe Egne et saa høitideligt Præg, eller om disse smilende og dog saa melankolske Dale, der som frygtsomme Blomster ligge skjulte imellem Bjergskjæderne.

Bed hvert Skridt, hun gjorde i dette skønne Land, udstødte hun et Skrig af Overraskelse og klyngede sig til Grif med et Blik fuldt af Kjærlighed og Taknemmelighed, som for at gjøre ham fortrolig med hendes bly Modtagelighed.

„Gud være lovet! min kjære Lena“, sagde Grif, „jeg frygtede for, at Du, naar Du kom hertil, skulde

favne dit rige Land; thi vi have ikke her den frugtbare Jordbund, den blaae Himmel og de prægtige Slotte, som findes i Normandiet. Seer Du disse plumpe Træhuse, som i lang Afstand fra hyerandre ligge henstrøede langs Skrænterne, og disse tarvelige Fisserhytter, som møjsommeligt ere opførte ved Foden af Klipperne? De beboes af fattige, men flittige og arbejdsomme Mænd, som uden Dphør kæmpe mod de barske Elementer og prise sig lykkelige, naar de efter møjsommelige Anstrengelser opnaae at afstvinge den ufrugtbare Jord eller det troløse Dyb en ringe Binding.

„Ak! hvad gjør det til Sagen?“ gjensvarede Lena med from og tillidsfuld Aabenhjertighed, „Lykken bestaaer ikke i en frugtbarere Jords større Frembringelser eller i rige Boligers Overdaadighed. Man finder den langt snarere her i disse fredelige Tilflugtssteder, der ligge fjernt fra Stædernes Tummel og ligesom i Ly under Guds Vinge, i disse Arbejdets Sædvaner, i disse beskedne Dyder, hvorom Du saa ofte har fortalt mig, og i denne Tilfredshed med saa Fornødenheder; desuden forekommer det mig, jeg skal ikke kunne sige hvorfor, som om dette Land ikke er mig fremmed, og som om jeg i mine Tanker før har seet det. Min Fader, der elsker de gamle Krøniker, har ofte fortalt mig om, at vore Forfædre ere indvandrede fra Norden. Hvo veed, om jeg ikke nedstammer fra en af Norges eventyrlige Bjergbeboere, og om ikke Forestillingen om vor Oprindelse og vor Fædrenejord ved et af disse

Hjertets Mysterier, som vi ikke ere i Stand til at forklare os, fra Slægt til Slægt har forplantet sig til mig?" „Maaskee", tilføiede hun leende, „er jeg en af dine Cousins, maaskee vare dine og mine Oldefædre nær beslægtede; men Slægtskabet skriver sig saa langt tilbage, at vi gjerne have kunnet indgaae Egteffab uden at indhente Dispensation hos Erkebiskoppen i Rouen".

Den unge Egtmands Glæde over at reise med Lena, og over at see hende saaledes smile til det Land, hun beredvillig modtog som sit andet Fædreland, forstyrredes alene ved Grindringen om det Had og de Hævnplaner, som af Hundtorps Beboere udlækkedes imod ham. „Ak!" sagde han til sig selv, „disse Egne ere ikke saa fredelige, og alle de, som beboe dem, ere ikke saa gode, som den uskyldige Lena forestiller sig. Der var en Tid, da Olafs Trudsler kun lidet foruroligere mig. Jeg satte dengang ikke saa stor Pris paa Livet som nu; min Gud! jeg ønsker ikke oftere at indlade mig i nogen ny Kamp. Jeg vil saa nødigt dø!"

Oftere havde han villet omtale disse mørke Betragtninger for Lena; men bestandigt folte han sig tilbageholdt af Frygt for derved at forstyrre sin unge Kone i hendes barnlige Glæde. Efterhaanden som de imidlertid nærmede sig Quam, besluttede han for Alvor at ville forberede hende paa de sørgelige Forhold, som hun ellers ikke kunde undgaae at erfare paa anden Maade. Han fortalte hende derfor om det Had, som

for lang Tid tilbage havde adskilt hans Fader og Jarlen til Hundtorp, og alle Omstændigheder, som i de senere Aar havde meddeelt dette Had den heftigste og uforsønlige Karakter.

Lena hørte paa ham med en levende Opmærksomhed, og saasnart han havde fuldendt sin sørgelige Skildring, udbrød hun: „Angst Dig ikke, kjære Eriq, jeg troer ikke paa dette Hads Barighed, og ved nogle Indrømmelser vil det nok lykkes os at formilde og forsone den, som truer din Fremtid.“

„Hjendskabet er allerede udslettet hos den ene Part“, bemærkede Eriq. „Mit Hjerte er opfyldt af saa megen Kjærlighed, at Hadet ikke længer kan finde nogen Plads deri. Jeg er saa lykkelig, at jeg vilde ønske, jeg kunde meddele denne Følelse til den hele Verden. Gud Olaf ligeledes maatte kunde fatte disse forsonlige Tanker. Du ankommer til Norges Bjerge som en Fredens og Forsønlighedens Engel, hvis lykkelige Indflydelse maa kunne gjøre sig gjældende selv hos de meest forhærdede Sjæle“.

Idet de saaledes underholdt hinanden, ankom de to Ægtefæller i Nærheden af den gamle og ærværdige Borg Quam. Da Lena igjennem en af Abningerne i Dalen bemærkede den Bolig, som herefter skulde optage hende i sit Skjød, blev hun pludseligt alvorlig og tankefuld og skjulte sit Ansigt i sine Hænder. (Forts.)

Borring.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 49.

Løverdagen den 5^{te} December 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Kjærlighed efter Døden.

(Fortfat).

„Svad fattes Dig dog?“ sagde Erik til hende. „See her er det Sted, som jeg saa inderligt har længtes efter at føre Dig til; og her er det Hjem, hvor Du vil blive optaget som et elsket Barn. Vor Reise har været lang; men, Gud være lovet, nu ere vi endelig ved den kjære Blet, som jeg længtes saameget efter at gjensee.“ „Ak!“ gjensvarede Lena, „jeg har for din Skyld forladt mit Fødested, min Fader og min Moder, som græd og hulkede, da de sagde mig Farvel, min lille Broder og min lille Søster, der klyngede sig til mig og bøn-faldt mig om ikke at forlade dem. Jeg har forladt Alt

for din Skyld, og nu træder jeg ind i et nyt Hjem, hvor jeg vil finde nye Forældre. Hvo veed, om de ville have den samme Overbærenhed, som Du har havt; om de ville bifalde dit Valg, om de ville elske mig“.

„O! vær uden Frygt, kjære Lena!“ udbrød Erik. „Mine Forældre kjende Dig allerede af de mange Breve, jeg har tilskrevet dem om Dig. Du vil her gjenfinde en Fader og en Moder, de varmeste og oprigtigste Følelser, alle Hjertets dyrebareste Baand, og Du vil altid være omgivet af din Erik, som har helliget Dig sit Liv og som uophørligt vil stræbe at gjengjælde Dig de Offre, Du har bragt ham“.

I samme Dieblif hørte man oppe fra Høien Klang af et landligt Horn, hvilket Signal besvaredes af støiende Udraab, og rundt omkring Borgen kunde man sene en talrig Skare af Mænd og Kvinder, som i spændt Forventning saae ned ad Veien. En ædel Olding med graae Haar og en ærefrygtbydende Holdning traadte frem af Mængden, bød sin Arm til en ældre Dame og begav sig ned ad Høien for at gaae de Reisfende imøde. Det var Eriks Forældre, som, da de i flere Dage havde ventet hans Ankomst, havde udstillet en af deres Folk som Skildragt for at underrette dem om, naar han kom tilsyne. Erik ilede dem imøde med sin unge Kone, og saasnart Familien havde forenet sig, opstod et Dieblifs Taushed, et af disse høitidelige Diebliffe, der forsvinde som et Lyn, men efterlade en usor-

gængelig Grindring i Sjælen, som modtager Henrykkelsens Indtryk.

Efterat den gamle Jarl havde trykket begge sine Børn til sit Hjerte, betragtede han Lena med en Følelse af stolt Tilfredshed; hans Hustru havde allerede længe med moderlig Omhed ladet sit Die dvæle ved hende. Lena, der var bevæget i sin Sjæls Jnderste af en saadan Modtagelse, græd Glædestaarer. Borgens Folk og Bønderne paa Godsset, som Alle vare Vidner til denne rørende Scene, kastede deres Hætte høit i Veiret og istemmede rungende Hurraraab. Kvinderne sang og larmede af Glæde, og under denne almindelige Jubel traadte den unge Brud ind i Borgen, lænet til sin Svigerfaders Arm, medens Erik fulgte efter med sin Moder, der med Begeistring lyttede til hans mange Lovtaler over Svigerdatteren.

Den følgende Dag brød klar og herlig frem over det hele Landskab. Man skulde have sagt, at det var Sydens blege Morgendæmring, der var kommen for at feire det unge Par, saa smilende, saa purpurfarvet var Luften. En let Taage steg op fra Dalen, sønderbrødes af en svag Lustning og leirede sig som et Flor=Tæppe over Toppene af de omliggende Høider. Snart forsvandt den ganske for Solens Straaler, og da saae man den frugtbare Guldbrandsdal udfolde sig i sin hele Skjønhed; Lougen rullede som en Sølvstrøm igjennem en vidtudstraakt Eng, som paa begge Sider begrændsedes af Estrænter, der vare bevorede med Gran- og Fyrre-

træer og besaaede med landlige Boliger, og ovenover hævede sig de kæmpeagtige Bjerge, hvis Toppe vare bedækkede med en evig Snee, der glimrede i Solen som Søer af Guld og Azur. Med Dagens første Skjær gjensjødtes ogsaa Livet i Dalen, og Arbeidsomhed og Travlhed herskede overalt.

Bed et af Borgens Vinduer, hvorfra Diet havde en vid Udsigt i det Fjerne, sadde Grif og Lena og betragtede med Henrykkelse dette prægtige Skue.

„O! hvor det er skjønt“, udbød Lena og foldede sine Hænder ligesom for at takke Himlen for den Glæde, hun følte, „hvor det er herligt og sødt at kunne vaagne med en from og hjærlig Tanke ligeoverfor en saa skjøn Natur!“

„Ja!“ gjensvarede Grif, „her er godt at leve, naar man elsker og gjenelskes. Betragt alle disse beskædne, men venlige Boliger, som ligge spredte hist og her ned ad Skrænterne og langs med samme, halvt skjulte bag Træernes Grene. Der findes ikke een af disse landlige Baaninger, hvor jeg jo i min Ungdoms ubestemte Drømmerier har opslaaet Templet for de skjønneste Forestillinger om ægtefabelig Lykke. Jeg sagde da til mig selv, at man maatte være lykkelig ved at leve der, langt fra den øvrige Verden, ene med et elsket Væsen og kun synlig for Guds Die. Og min Lykke har overgaaet mine Drømme. See, her har jeg jo Dig hos mig i mit eget hjære Land, Dig, som jeg saa hurtigt har lært at elske, Dig, hvis Blik, hvis Smil for mig

er en himmelft Belfignelse. O! mit Hjerte befunder fig i en faadan Henrykkelfe, at jeg frygter for, at det ffulde være en Drøm; men er det en Drøm, af! gid jeg da maa døe, naar jeg atter vaagner“.

Medens han talte faaledes, tog han hende ved Haanden og førte hende udenfor Borgen, ud paa de grønne Mofstæpper under Fyrretrærnes Grene.

Dg den næfte Dag begyndte de to lykkelige Egtefæller paany deres landlige Vandring og ligeledes de følgende Dage. Som to Fugle, der vækkes ved det første Morgengry, droge de muntre afsted, snart henover Ryggen af de høie Bjerge, hvor Grif morede fig med at fkrive fin Lenas Navn i Sneen, snart hen til Foden af det fteile Fjeld, hvorfra det brusende Vandfald ftyrtede larmende ned. Naar da den unge Kone vovede fig tæt hen til det brusende Vand, og man faae hende med fit blide Anfigt og fin yndefulde Skikkelfe, halvt indhyllet i en Regn af Skumdraaber, der fom Perler og Diamanter faldt ned ved hendes Fødder, vilde man have lignet hende ved et af diife fortryllende Væfener, fom man undertiden feer i Drømme.

Naar Grif og Lena paa deres Bei bemærkede en eenfomt belliggende Græsplet, hvorfra man i det Fjerne vinede en af Egnens meeft tiltrækkende Udfigter, fattede de fig der ved Foden af et Træ og underholdt fig med hinanden om diife Hjertets Anliggender, fom fortaltes igaar og atter afhandles den følgende Dag, og dog ftedfe forblive lige underholdende. Undertiden undervifte

Erif sin unge Kone i det nordiske Sprogs kjærlige Udtryk og morede sig over den Anstrengelse, det foraar- sagede hende at udtale Ordene overensstemmende med sin strenge Lærers Anviisning. Smidlertid er Kjærligheden den snildeste af alle Veiledere; thi snart havde Lena lært at sige med en fuldkommen rigtig Udtale de nordiske Ord: jeg elsker Dig.

Undertiden fortalte de hinanden de Folkesagn, - de havde lært i deres Barndom. Engang fortalte Erif sin Lena Fortællingen om den unge Moder, som ved en tidlig Død var bleven bortreven fra sine Smaa, og som i Ligkisten kunde høre deres Jammer og Hullen, hvorfor Gud tillod hende at vende tilbage til sit Hjem for at pleie sine Børn. „Ak!“ sagde han, da han havde endt denne rørende Fortælling, „Sjælens Liv kan ikke ophøre med Legemet. Dersom, naar vore Dine luffes og Hjertets Slag ophøre, en brændende Følelse af Hengivenhed eller Kjærlighed har optaget vor hele Tilværelse, da maae disse Tilbøieligheder endnu følge os i Ligkisten og holde os vaagne under den kolde Jord. Ja, jeg er overbevist om, at de Døde befinde sig i en bestandig Forbindelse med de elskede og savnede Væsen- ner, de have efterladt sig her paa Jorden. De følge dem i deres Smertes, de fryde sig over deres Glæde, og bedrøves, naar de glemmes af dem. Dersom jeg skulde døe før Dig, min Lena, vilde jeg dog bestandigt være hos Dig, og hændte det sig, at Du trængte til min Hjælp, tvivler jeg ikke om, at Gud jo vilde tilstaae mig den

Maade, at lade mig stige ud af min Kiste for at frelse Dig, for at hjælpe og trøste Dig“.

„Ja“, gjensvarede Lena, „saadanne Meninger ere ogsaa udbredte i mit Land, og jeg har i Normandiet hørt synge en gammel Ballade, som fortæller, at et Barn steg ud af sin Kiste og gif hen og sagde til sin Moder: „græd ikke, græd ikke; saa ofte Du leer, fyldes min Kiste med deilige Roser; men naar Du græder, vædes den af Taarer“. Men det bliver mig, elskede Erik, som dør for Dig, og som stiger ud af min Kiste for at opsøge Dig ved Foden af et eller andet Fyrretræ, og for at sige Dig i dit eget Sprog de Ord, Du har lært mig: jeg elsker Dig“.

Medens de to unge Elskende saaledes hengave sig til Kjærlighedens Drømmerier, luede det virksomme og aarvaagne Had rundt om dem.

Da Olaf erfarede Eriks Tilbagekomst, oplussede hans hadefulde Følelser paany, og ved at høre om den unge, smukke Kone, Erik havde medbragt, vaftes tillige en Følelse af Ekinsyge, som gav Hadet en forøget Styrke. Olaf havde seet Lena. En Søndag nemlig havde han skjult sig bag en af Pillerne i Kirken, medens Lena andægtigt bivaanede Gudstjenesten. Saavel under hele Psalmesangen som under Præstens Tale var han forbleven der med Diet uafsladeligt fæstet paa dette rene og blide Ansigt, som opfyldte hans Hjerte med en hidtil ukjendt Følelse. Fra den Dag af var han mørk og indsluttet. Istedetfor som forhen at gennemstreife

Stovene med sit lystige Følge, vandrede han med Bøssfen over Skulderen skummel og ene omkring. Istedet for at tage Deel i Aftenens vilde Orgler og i sine Kammeraters lystige Sange, lyttede han adspredt til Fortællingerne om deres eventyrlige Udflugter. Ofte overraskede man ham, medens han affides med mørke Miner halvt høit udtalte Ord, som tydeligt forraadte hans ophidsede Stemning, og hver Gang han hørte Navnet Grif, saae man ham skjælte, og strax derefter antog hans Ansigt et frygteligt Udtryk.

Flere havde i den bedste Hensigt advaret Grif for hans Fjendes fordærvelige Planer. Nogle af Faderens Bønder havde endog underrettet ham om, at de om Aftenen havde mødt bevæbnede Mænd, som luskede omkring i Nærheden af de Hvider, der omgave Borgen, og hvis fjendilige Hensigter ikke kunde mistydes. Grif foragtede ingeniunde disse Advarsler. Han var altfor lykkelig til at han skulde forsømme at sikke sin Lykke imod Fjendskabets grusomme Anslag. Han indskrænkede derfor efterhaanden sine Udflugter til Borgens nærmeste Omkreds og gik aldrig ud uden at være forsynet med en god Daggert og en god Bøsse. Men Forræderiet skulde seire over hans forsigtige Forholdsregler.

(Fortsattes).

Borring.

Borger-Vennen.

Ti og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 50.

Løverdagen den 12^{te} December 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Det forenede Understøttelses-Selskab afholder en Repræsentantsforsamling i Efterslægtsselskabets Gaard, Øster-gade Nr. 52, Mandagen den 28de Decbr. d. A. Kl. 6 Eftermiddag, til hvilken Tid Dhr. Repræsentanter anmodes om behageligen at ville give Møde.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 8de December 1857.

C. Nothe. G. Clausen. J. C. Bondrop.

Mannestad.

Kjærlighed efter Døden.

(Fortsat).

Sommeren var hurtig henrunden, og Efteraaret havde indfundet sig med sin Sugtighed og Kulde, som giver denne Aarstid i Norden saa megen Lighed med Vinteren. Hviens grønne Klædning, Blomsterne i Dalen og Fuglens muntre Sang, Alt dette var ganske forsvundet. Svalerne med deres lette Binger og Storkene med deres lange røde Næb havde forladt Norges Kyster, for at opsoge et mildere Klima. Himlen var som overtrukken med et tæt Slør, og en Taage, der lignede en Blymasse, strakte sig hen over Lougen og langs med Bjergene. Lena vovede ikke at udsætte sig for disse fugtige Dunster og for Virkningen af den iiskolde Bind, hvis voldsomme Hestighed boiede Fyrretrærnes Grene lige til Jorden. Erik derimod, som var vant til disse sædvanlige Storme, vandrede ene omkring i nogen Afstand fra Borgen, beskæftiget med at jage snart en flygtende Urhane, snart en forvildet Ræv. En Aften, da han paa en saadan Jagt havde fjernet sig mere end sædvanligt, mødte han, netop som han var i Begreb med at vende om, en Bonde fra Omegnen, som med ængstelige Miner sagde til ham: „Ak! Herre, jeg var i Færd med at opsoge Dem. Hav Medlidenhed med mig. Min stakkels Moder ligger for Døden, og hun siger, at hun har en vigtig Hemmelighed at aabenbare, men at hun ikke vil

meddele den til Andre end til Dem. Hun bønfaller og besværges Dem om endelig at komme til hende; beviis hende blot denne sidste Tjeneste!"

"Din Moder", sagde Erik, som blev forundret over dette Menneskes forvirrede Udseende, „er det ikke Frida Johnson, som boer dernede ved Strømmen?"

"Jo, netop Herre!"

"Nu vel, jeg skal besøge hende, men først maa jeg vende tilbage til Borgen".

"O, naadige Herre!" gjensvarede Bonden, „den stakkels Kone har maaskee kun nogle Diebliske tilbage at leve i, og dersom De kommer forsilde, vilde det være en stor Sorg for os. Kom endelig nu, jeg bønfaller Dem derom; Hytten er strax herved, og De vil snart kunne være igjen paa Tilbageveien".

"Saa kom da med", sagde Erik og gav Bonden Tegnet til at gaae foran.

Forat komme til den betegnede Bolig maatte man følge en uvejsom Sti, der snøede sig langs med en Skovstrænt og hvert Dieblisk spærredes af Rødder og nedfaldne Grene. Erik, som ingen Mistanke nærrede, havde allerede tilbagelagt Halvdelen af Veien, da hans Veiviser pludselig standsede, idet han udbød: „Ak, min Gud! jeg har tabt Sporet af Stien; vent mig et Dieblisk her, min Herre, medens jeg løber omkring for at opsoge den rette Wei". I det Samme bortffjernede han sig og gav et Signal med en Pibe. „Ulykkelige!" udbød Erik, greben af en pludselig Angst. I næste Dieblisk

gjenlød et Geværskud i Skoven, og Erik segnede, dødelig saaret i Brystet. „D! min Lena, min Lena!“ udraabte han og udaandede sit sidste Suf.

Den unge Bonde, som Dlaf's Trudfler og Løfter havde beræget til denne Misgjerning, følte sig greben af bitter Anger, da han saae Erik falde, og flygtede, idet han udstødte fortvilede Skrig. Nogle Folk fra Landsbyen, til hvilke han havde meddeelt det Forefaldne, afhentede Liget og bragte det til Borgen. Vi ville ikke forsøge at skildre Moderens og den unge Kones Fortvivlelse ved Synet af Eriks blodige Liig. Der gives Sorger, som Maleren og Digteren ei formaae at skildre, og som man maa lade forblive indhyllede i Slør.

Hvad den gamle Jarl angik, da fældede han ikke en Taare og udstødte intet Suf. Han satte sig ved sin Søns Liig og forblev der, stum og ubevægelig, med Diet fæstet paa det blege Ansigt, som han havde elsket saa høit. Men der var i hans funklende Dine og i hans Ansigtstræk et saa uforsonligt Udtryk, at Ingen vovede at tiltale ham, og hans Haar, der hidtil kun havde havt et graaligt Skjær, omgav den næste Morgen som en sneehvid Ramme de udtærede Ansigtstræk. Han ledsagede selv sin Søns Liig til Kirkegaarden; han overværede baade Præstens Bønner og de gudelige Sange, men med en saa tilsyneladende Ufølsomhed, at man skulde have sagt, at en Død var stegen op af sin Grav for at bivaane en anden Afdøds Begravelse. Det var kun da den første Spadefuld Jord blev kastet paa Kisten, at hans

voldsomme Smerte kom til Udbrud, idet den stakkels Fader, midt under den tilstedeværende Forsamlings Graad og Hulken, fastede sig paa Knæ og skjulte sit Ansigt i Jorden, som han vædede med hede, brændende Taarer. Derpaa reiste han sig uden at sige et Ord og vendte tilbage til Borgen.

Faa Dage efter saae man ham snige sig som en Skygge omkring i sin Bolig. Han vandrede fra Baabensalen til Staldene, kaldte paa sine Folk, den Ene efter den Anden, udstedte sine Befalinger i en kort Tone, der lød saa streng og hviiidelig, at den, som han havde tiltalt, vieblikkelig med rastløs Iver paabegyndte sit Arbeide. Snart var Alt sat i Bevægelse i dette for kort Tid siden saa stille Sørgehuus. Her hvæssede man Sværdene, hist istandsatte man Gæværerne, andetsteds forarbejdede man Sadler og Harnisser. Alt forkyndte usædvanlige Hensigter, frigeriske Planer, hvorom Eriks Fader Intet vilde meddele. De to stakkels Koner, som vare Vidner til disse Forberedelser, betragtede ham ængsteligt, men vovede dog ikke at adspørge ham.

En Morgen hørte man pludseligt Trompetstød udenfor Borgporten; derpaa indfandt sig omtrent et halvt Hundrede Ryttere, som vare iførte Harnisser og væbnede med Sværd og Bøsser, og som ordnede sig udenfor Borgvinduerne. En af Rytterne førte en Haandhest, der var opsadlet og optømmet med større Omhu end de øvrige, og ved hvis Sadel der var an-

bragt to pragtfuldt udarbejdede Pistoler. Den gamle Jarl spændte sit Sværd om sig og stod i Begreb med at forlade sit Bærelse, da han, idet han vilde gaae over Dørtærskelen, paa eengang standsedes af sin Hustru og sin Svigerdatter, der fastede sig i hans Arme og besvore ham at aabenbare dem sine Planer og ikke forogge deres Ulykke ved at lade dem forblive i en piinlig Uvisshed.

„Hør!“ svarede Jarlen, idet han greb begge Hænder, „vi have oplevet den skrækkeligste Begivenhed, som nogeninde kunde tilstøde os. Jeg elsker Eder af mit ganske Hjerte, saavel Dig, min trofaste Ebba, som Dig, min blide Lena, min stakkels Eriks ædle Hustru, og jeg veed ikke, hvilken Skjæbne Himlen endnu har forbeholdt os, efterat den saa grusomt har rammet os; men hvor stor end min Kjærlighed er til Eder, og hvor uvist end Udfaldet er af det, jeg har besluttet, maa jeg dog drage derhen, hvor min Faderpligt kalder mig. Desuden koger det skandinaviske Blod atter i mine Aarer. Den faderlige Sorg og Lysten efter Hævn have ført mig tilbage til vore Forsædres krigeriske Tro. Det forekommer mig, som om min Faders opbragte Skygge omsvæver mig og bebrejder mig min altfor lange Taalmodighed, og som om jeg skuede den gamle Odin svinge sit blodige Sværd for mine Dine. Det er nødvendigt, at jeg drager afsted. . . . Beder, dersom I kunne bede; haaber, dersom endnu noget Haab formaaer at tilsmile Eders Hjerner. Hvad mig angaaer, da har

jeg kun en eneste Tanke, kun eet Ønske: at hævne min Søn og at døe efter at have fuldbragt Hævnen. Lev vel!"

Og rivende sig løs fra de to fortvivlede Kvinders Omfavnelser, fastede den gamle Jarl sig i Sadelen og galopperede afsted, fulgt af sine Ryttere.

Med den ophviiede Smerte og det stolte Sind, som besjælede den heltmodige Kong Haralds Efterkommer, formaaede denne ikke at nedlade sig til Tanken om at benytte imod sine Fjender de samme uværdige Midler, hvoraf de havde berjent sig imod ham. Han forsmaaede at hævne sin Søn ved List og Forræderi. Heller ikke vilde han tage sin Tilflugt til Lovene. Det forekom ham som en feig Handling at ville afvente Straffen over sin Søns Morder, indtil den seendragtige Domsstol havde udtalt sin Kjendelse. Nei, for at dæmpe den voldsomme Kamp i sit Indre, maatte han have et Slag ved helligs Dag, en blodig Havn. Hans Hensigt var det derfor med sin lille Troep ganske aabenlyst at angribe Borgen Hundtorp. Rundt om denne stode flere Træbygninger, som tjente til Oplagssteder for Levnetsmidler og andre Forraad. Hans Plan bestod i at sætte Ild paa disse let antændelige Bygninger, og under Begunstigelse af den Overraskelse og Forvirring, som vilde opstaae ved denne Ildbrand, haabede han at faae Leilighed til at trænge ind i Borgen for der at gribe Griks Morder.

Men Olaf var itide bleven underrettet om den gamle Jarls Tilberedelser. Han iagttog ham derfor i

Afstand og var hver Dag forberedt paa at modtage ham. I den sidste Tid havde Olaf hersket som uindskrænket Herre i sine Forældres Huus. Ved sin Karakters voldsomme Hestighed var det omstider lykkedes ham at tilvende sig et fuldstændigt Herredømme saavel over sin frygtsomme Moder, som over sin forøvrigt temmelig uforsagte Fader. I en bydende Tone udstedte han sine Befalinger; Bønder og Knegte, Alle bøiede sig for ham, og selv hans Forældre, som flere Gange forgjæves havde søgt at gjøre ham Modstand, havde tilsidt endt med at underkaste sig hans anmassende Vilkaarlighed. Saasnart han ved en af sine Speidere havde erfaret, hvad der foregik i den fjendelige Borg, foranstaltede han sine Forældre henflyttede til den meest affidseliggende Deel af Boligen, for at de saa lidet som muligt skulde være iveien for hans Forberedelser. Derpaa undersøgte og udbedrede han Vaabnene, forsynede sig med Ammunition, sammenkaldte sine Staldbrodre og sine Bønder, udstillede Poster paa alle Høider, som omgave Borgen, og holdt sig beredt.

Saasnart han modtog Melding om, at Jarlen til Quam nærmede sig med sine Ryttere, kaldte han en af sine meest betroede Tilhængere til sig og tilhviskede ham sine sidste Bestemmelser; ledsaget af en Snees Mænd, styrtede han derpaa sin Fjende imøde, medens over tredsindstyve bleve tilbage i det dem anviste Baghold.

(Fortsættes).

Borring.

Borger-Vennen.

Ni og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 51.

Løverdagen den 19^{de} December 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Det forenede Understøttelses-Selskab afholder en Repræsentantsforsamling i Esterslægtsselskabets Gaard, Øster-gade Nr. 52, Mandagen den 28de Decbr. d. A. Kl. 6 Eftermiddag, til hvilken Tid Dhr. Repræsentanter anmodes om behageligen at ville give Nøde.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 8de December 1857.

C. Nothe. C. Clausen. J. C. Bondrop.

Mannestad.

Kjærlighed efter Døden.

(Fortsat).

De to Skarer mødtes paa Toppen af de Høider, som i længere Afstand strakte sig rundt omkring Borgen. Griks Fader følte sig høist ubehageligt overrasket ved Synet af den Trop, som saaledes stillede sig imod hans Planer; men da den kun var af ringe Styrke, fattede han atter Haab om et heldigt Udfald og gav derfor Tegn til Angreb. Hans Ryttere, der vare ordnede i tre Rækker, styrtede sig modigt ind paa Olafs Afdeling og bragte snart denne i Uorden. Under dette voldsomme Sammenstød dræbtes tre af Hundtorps Ryttere og flere saaredes. Olaf gav derpaa Befaling til at trække sig tilbage. Da den gamle Jarl saae ham nige, udstødte han et høit Glædeskrig: „Fremad!“ raabte han, „vi have dem, disse feige Mordere, disse affhyelige Forrædere!“ og hele hans Trop fulgte ham besjælet af nyt Mod. Men i det Dieblik de ankom til Borgporten, pøb Olaf i en Fløite, og pludseligt saae man en ny og langt talrigere Afdeling fare frem fra et Hjørne af Bygningen. I det Samme gjorde Olafs Folk omkring og affyrede en Salve, som bragte Forstyrrelse i de fjendtlige Rækker. Et Dusin Mænd, der vare bepanserede fra Hoved til Fod, styrtede ind paa den gamle Jarl, og ved at uddele Sabelhug og Kolbestød til alle Sider lykkedes det dem omsider at adskille ham

fra sine Folk. En af dem greb hans Hest ved Tøilen, en Anden fattede ham med Kæmpestyrke midt om Livet. Dog havde Gviks Fader forsvaret sig som en Løve; med to Pistolskud havde han nedlagt to af sine Modstandere, og da han ikke havde Tid til paany at lade, havde han med begge Hænder omsattat sit Sværd og vibragt Alle, som nærmede sig, dødelige Hug, medens han til samme Tid udstødte høie Hævnsfrig og kaldte sine troe Ledfagere til Hjælp. Men disse vare saa beskæftigede med andre Modstandere, at de ikke vare i Stand til at efterkomme Opfordringen, og desuden var Olaf der og sendte bestandigt nye Angribere imod Mødingen. Endeligt, omringet paa alle Sider, besejret af Mængden og ude af Stand til at forsvare sig længer, lod den gamle Jarl med stum Fortvivselse Hovedet synke ned imod Brystet og afventede sine Fjenders dødbringende Slag. Men saaledes var det ikke Olafs Hensigt. „Binder ham“, raabte han, „med Eders Tømmer og Stigremme og bringer ham ind i Gaarden“. Befalingen blev nøiagtigt udført, og saasnart Rytterne fra Quam saae deres Anfører saaledes tilintetgjort, toge de Flugten og begave sig bedrøvede og skamfulde til de to stakkels ulykkelige Hustruer, hvem de overbragte dette sørgelige Budskab.

Olaf begyndte med at indespærre sin Fange under en snever og fugtig Hvalving, ved hvis Indgang han anbragte to paalidelige Skildvagter. Derpaa lod han et usædvanligt Festmaaltid anrette for derved at feire

sin Triumf. Imod Slutningen af dette Gilde, medens de larmende Gæster endnu besang deres Anførers Tapperhed, kaldte Olaf en af sine Fortrolige til sig og sagde til ham: „See her, alle disse forskudte og ødelagte Baaben, som vor Fjende har ladet tilbage, dem skal Du lade bringe til hans Hustru, for at hun kan have et iøjnesaldende Beviis for vor Seir, og dernæst skal Du sige, at dersom Lena vil ægte mig, tilbagegiver jeg hende Fangen, hvis ikke, hænger jeg ham paa Borgmuren“.

„Hvad! De vil ægte Enken efter . . .“.

„Ingen Bemærkning!“ raabte Olaf i en Tone, som ikke taalte nogen Modsigelse. „Gaa og vend snart tilbage. Jeg venter Dig om en Time eller to i det Høieste“.

Sendebudet steg til Hest og var tilbage, forinden den foreskrevne Tid var forløben.

„Nu vel!“ raabte Olaf, idet han ilede sin Udfending imøde.

„Nu vel“, svarede denne, „jeg blev, da jeg kom som Gesandt, indladt hos de to stakkels Fruentimre, der vare sønderknuste af Fortvivlelse; jeg fremsatte saa godt som muligt Gjenstanden for min Sendelse, og Begge . . .“.

„Begge! . . . tal dog!“

„Begge udstødte et Klageskrig og udraabte: „Hællere dø!““

„Det er godt, forlad mig og gaa hen og tag Dig en Slurk“.

„Ja saa!“ mumlede Sendebudet for sig selv, „han finder sig bedre deri, end jeg havde troet; det er mærk= værdigt“.

Olaf gik hen og undersøgte, om Fangen var godt bevogtet, og fortsatte derpaa ene og taus sin Vandring.

Den paafølgende Dag sendte han, foruden det samme Forlangende, tillige Jarlens Klædningsstykker til Borgen Quam og lod tilføie, at Oldingen var nøgen og skjælvede af Kulde under en fugtig Hvælving.

Den paafølgende Dag sendte han Oldingens hvide Haar, der vare udrevne af hans Tindinger, og lod siige, at estersom Saxene allerede havde temmelig nær berørt dette gamle Hoved, kunde meget snart et andet, endnu skarperre Jern komme i Berøring med det.

Denne Gang tilsendte de to Kvinder hinanden et uimodstaaeligt Blik; Moderen adspurgte med dette Blik Datteren, og denne, som frygtede for at forstaae hende, vendte sit Ansigt bort.

Den fjerde Dag lod Olaf en Galge opreise oven= paa Borgmuren og ophængte deri Liget af en af de fangne Mænd, der Dagen iforveien var død af sine Saar. Derpaa førtes Oldingen til Foden af Galgen, og bag ved ham anbragtes to Karle, der ved at stifke ham med deres Spyd, tvang ham til at udstrække Hænderne imod sit Huus, ligesom for at anraabe om Medlidenhed.

Til samme Tid førte Sendebudet fra Hundtorp de to uhyffelige Kvinder hen til Kanten af en Hvi, hvorfra de kunde see dette gyselige Stuespil, og fortalte dem uden Medlidenhed, hvilken Straf der var forbeholdt den gamle ærværdige Jarl.

„Ak, min Gud!“ udbrød Lena, forfærdet ved Synet af den skrækelige Scene, „ak, min Gud! jeg samtykker i at frelse ham“. Derpaa faldt hun afmægtig tilbage i sin Svigermoders Arme.

„Ja, lad ham blive frelst“, sagde hun ved sig selv, da hun atter var kommen til Bevidsthed. „Det er min Gifs Fader; det er min egen Fader. Min Pligt byder mig at løsrive ham fra disse frygtelige Båndler og derpaa at døe“.

Bleg, afkræftet og allerede halvt lig en Døende blev hun baaret ind paa sin Seng. Svigermoderen laa paa Knæ foran hende, og skjøndt hun ikke havde Mod til at tale, skjøndt hun skjælvende for at takke hende, gjorde hun dog dette, idet hun kysfede hendes Hænder og vædede dem med sine Glædestaarer.

Endnu samme Aften ankom Olaf til Borgen Quam, ledsaget af alle sine Mænd, der vare væbnede som til et Slag. Men Enhver i denne Sorgens Bolig kjendte allerede Lenas heltemodige Beslutning, og Ingen tænkte paa at gjøre den mindste Modstand. Den overmodige Seirherre drog ind i det øde Huus som i en By, der var erobret ved Storm. Bag ham fulgte Fangen, bunden til en Hest og bevogtet af et halvt Dussin

Ryttere, og saa svag, saa affræstet og saa hentæret var han bleven, at Husets Tjenestefolk neppe vidste, om det virkelig var deres ædle Herre, eller om det ifkun var hans Skygge, de saae.

„Gaa“, sagde Olaf til en af Borgknegtene, „gaa og siig Gifs Enke, at jeg er beredt til at overgive hende hendes Svigerfader, saafremt hun vil opfylde sit Løfte, saafremt hun endnu iaften vil høitideligholde Brylluppet“.

Knekten gik bort og vendte snart tilbage med den Bescjed, at hans ædle Herckerinde modtog den foreskrevne Betingelse og ifkun udbad sig at maatte forblive fri indtil Kloffen elleve.

„Det er godt“, svarede Olaf, „jeg forlader mig paa hendes Ord, og det vil ikke være flogt af hende at bryde det. Løser Bindene paa Fangen og lader ham gaae uhindret ind i sin Bolig. Fra nu af kan han igjen tage sin Borg i Besiddelse. Jeg forlanger ifkun, at man bringer Episefalen t Orden, at man tænder Lysene, og at man fremsætter det bedste Ol og den bedste Biin, som findes i Kjældereren, for at Tiden kan blive os mindre lang indtil det Dieblif, da min skjøne Brud skal vise sig. Nu afsted, Dumrianer!“ udraabte han ved at see nogle af Borgens Folk blive staaende ubevægelige foran ham, „løber til Skjænkene og Skabene, der skal høitideligholdes et mindeværdigt Bryllup, et Forbund imellem Quam og Hundtorp, som tilveiebringes af Frankrigs skjønneste Datter og Norges lykkeligste

Son. Man maa derfor skynde sig; thi jeg holder ikke af at vente. Hvad Eder angaaer", tilføiede han, idet han vendte sig mod sine Ryttere, „da maae I foreløbigt forblive til Hest og holde god Vagt; man veed ikke, hvad der kan hændes. Jeg skal nok drage Omseer for at sende Eder nogle passende Forfriskninger; jeg haaber, at Svigerfaderens Kjælder vil gjøre Sviger-sonnen tilbørlig Vre. Det er en klog Olding, som vist har hengjemt mangan god Flaske."

Medens han talte saaledes, sprang han af Hesten og gik ind i den store Spisosal, hvor Husets Folk vare ivrigt beffjestede med at efterkomme hans Befalinger. Allerede var Bordet forsynet med Ol- og Biinkruus og med kostbare Sølvbægere. I Midten bemærkede man et langt, kunstigt udarbejdet Driskehorn, som iffun fremfattedes ved store Familiefestligheder. Det var et ældgammelet Minde om den nordiske Oldtids Kunst. Den brede Munding paa dette Horn var luffet med et tykt Sølvlaag i Form af et Dragehoved, og Spidsen endte sig i en Hale af samme Metal, forsynet med flere slangeformige Ringe; Siderne havde den opfindsomme Kunstner udarbejdet som Skjæl, for derved i sin Heelhed at fremstille hiint fabelagtige Dyr, som i Oldtiden prydede Stavnene paa de fleste norske Skibe. Tillige var der imellem Hornets Ringe anbragt flere Runer, der ifølge Odins Være tjente til Beskyttelse imod alle Ulykker.

(Sluttes).

Borring.

Borger-Vennen.

Ti og Trefindstyvende Aargang.

Nr. 52.

Løverdagen den 26^{de} December 1857.

Forlagt af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Det forenede Understøttelses-Selskab afholder en Repræsentantsforsamling i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 52, Mandagen den 28de Decbr. d. A. Kl. 6 Eftermiddag, til hvilken Tid Dhr. Repræsentanter anmodes om behageligen at ville give Nøde.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 8de December 1857.

C. Nothe. E. Clausen. J. C. Bondrop.

Mannestad.

Kjærlighed efter Døden.

(Sluttet).

Hele dette kæmpeagtige Bæger hvilede paa to umaadelige Fodder, som med deres lange skarpe Kløer fuldstændiggjorde endmere det forsærdelige Billede. Man fortalte om dette overdaadigt udstyrede Horn, at det havde været Kong Haralds Drikkebæger paa den Dag, da han feirede sit Bryllup med hiin ærgjerrige Pige, som ikke vilde ægte ham, førend han havde beseiret alle Norges Smaafonger. Meer end een Gang havde de af dette Bæger udslydte Strømme af Njod tjent til at begeistre Sjældene og opflamme Vifingernes Mod. Den gamle Jarl opbevarede det som et Vidnesbyrd om Landets oprindelige Sæder og som en kjær Familiefkat. Ved meget høitidelige Leiligheder blev det taget frem, men det benyttedes kun som en sjelden Brydelse; thi de ældgamle nationale Stikke vare for længe siden undergaaede en stor Forandring, og Ingen vovede mere at betjene sig af dette Drikkekar, som, ifølge Oldtidens Brug, skulde opløstes med een Haand og tømmes i eet Drag. Da Olaf saae det, gjenkaldte han sig pludseligt med Begeistring, hvad han havde hørt fortælle om Norges tappre Forsædre. „Drikkehornet er for mig“, udraabte han og lod det fylde med en heel Kruffe Biin, som han tømte i eet Mandedræt; men hans Kammerater undlode ikke at bemærke, at han manglede de gamle

Vifingers Færdighed i at drikke uden at bukke under; thi strax efter udbrød han med ophidset Stemme: „Hvor er min Brud? hvor er Lena?“

„Hun klæder sig paa“, svarede en af Husets Folk.

„En lang Paaklædning, paa min Ure“, gjensvarede Olaf. „Men Taalmodighed!“ og derpaa gav han sig atter til at drikke.

En Time senere spurgte han paany, idet han slog med Haanden i Bordet, hvorfor hans Brud endnu ikke var kommen. At dømme efter den barske og bydende Stemme og de truende Gebærder, kunde man have troet at gjensee i ham Blaaskæg, som kaldte paa sin stakkels skjælvende Kone.

„Jeg troer“, svarede der atter, „at man i dette Dieblig paasætter hende Brudefrandsen“.

„Og jeg“, sagde halvt høit en af Olafs Tilhængere, som i nogen Tid havde seet ud af Vinduet, „jeg troer, at hun er gaaet ud“.

„Gaaet ud!“ skreg Olaf, idet han foer op som et vildt Dyr, der er bleven berøvet sit Bytte, „ja, ved Thors Hammer, dersom man troer at kunne drive Gjak med mig, skal man erfare skjønne Ting“. Med det dragne Sværd i Haanden styrtede han derpaa ud af Salen.

Medens dette foregik, vandrede Lena, iført en lang sort Kjole og med Hovedet tilhyllet af et Sørgeslør, under Beskyttelse af Nattens Mørke til den Kirkegaard, hvor hendes Ugtefælle var begravet. Efterat

hun ved Hjælp af Maanens klare Skin, som af og til gjennembrød de tykke Skyer, havde fundet den Grav, hun søgte, foldede hun i from Hengivenhed sine Hænder og faldt paa Knæ paa den fugtige Jord, idet hun sagde: „D! min Gif, Du har ofte gjentaget for mig, at de, som i denne Verden have været forenede ved en inderlig og oprigtig Kjærlighed, ikke kunne skilles fra hinanden af den kolde Gravsteen. Du troede, at man fra Gravens Skjød hørte de elskede Væsners Klager og Bekymringer, hvilke man efterlod her paa Jorden i Sorg og Fortvivlelse. I Tillid til denne din Overbeviisning kommer jeg til Dig; jeg staaer ene uden Hjælp, overvældet af Kummer, og jeg anraaber om et Ord fra Dig, o! min inderligt elskede Ægtefælle; dersom din Sjæl ei er udslukket for bestandigt, dersom mine Taarer kunne trænge ind til Dig i din Kiste, saa svar mig og yd mig din Bistand“.

Hun taug og saae sig halvt forvildet omkring.

„Ak! nei“, vedblev hun efter et Dieblifs Løusched, „jeg burde ikke nære denne forvirrede Tanke. De Vaand, Døden har sønderrevet, sammensjøies ikkun i den anden Verden. Gravens Beboere slumre en Søvn, som Intet kan forstyrre. Jeg hører kun Vindens Susen gjennem Træerne, der synes at skjælve, ligesom jeg. Jeg seer kun den kolde Steen, hvorunder alle mine Forhaabninger ligge begravne, og Himlen, der er sort, som Sorgen i min Sjæl. D! min Gud, det var mig saa trøstende at troe, at min Ægtefælle vaagede over mig, at han iagt-

tog mine Sorger og kunde understøtte mig med en usynlig Haand. Og nu har jeg Intet, Intet; jeg er kun en stakkels svag Enke, som paa en fremmed Jordbund, uden Hjælp og Redning, er givet til Priis for en rædsom Glendighed. O! Du Naadens Gud, hav Medlidenhed med mig!"

Idet Lena talte saaledes, kastede hun sig til Jorden og knugede sit Ansigt imod Graven, ligesom om hun i dens Junderste vilde søge Lyden af den elskede Stemme. Men man hørte kun Vindens Susen i Løvet og Lougens larmende Strøm, der brødes imod Klipperne. Bludseligt skjælvede hun, idet det forekom hende, som om Jorden bevægede sig under hende. Med en lidenskabelig Kraft omklamrede hun Gravstenen, som langsomt hævede sig. Gjennemisnet af en uvilkaarlig Gysen reiste Lena sig op og saae en blea, liigagtig Skikkelse, som fremstod for hende.

„Grik!“ raabte hun med en ubeskrivelig Følelse af Skræk og Glæde.

„Ja, Grik“, gjensvarede den Døde, idet han strakte sin udtærede Haand hen imod hende, „Grik, hvem et affhyeligt Forræderi har bortrevet fra vor Kjærligheds Lykke, og hvem Gud har tilladt at høre dine Klager og tage Deel i dine Sorger. Kom tæt hen til mig, elskede Lena, kom; mine Læber ere kolde og mine Hænder ere stivnede, men mit Hjerte har aldrig ophørt at slaae for Dig. Kom, stakkels blide Barn, for hvem Livets Dør er lukket, og som søger et Tilflugtssted midt

imellem Gravene. Ingenfinde skuffer Graven deres Forventning, som have lidt. Kun vor Kjærlighed alene tager man med sig i Graven. Alle de falske Forhaabninger og unyttige Vængstelser lader man tilbage paa Jorden".

"O! min inderligt elskede Grif", udbrod Lena, idet hun omfavneede sin Vægtfælles henvisnede Skikkelse og trykkede den til sit Hjerte. "Ja, her er Du, her har jeg Dig, hvem jeg har anraabt som mit eneste Haab, min sidste Hjælp. Mine Taarer og min Kjærlighed have endeligt besejret Dødens Magt. Nu da jeg har tilbageerobret Dig, maa Du ikke mere forlade mig. Tag mig med Dig til dit mørke Opholdssted. Før mig bort fra et Liv fuldt af Fortvivlelse og de skrækkeligste Lidelser".

"Glendige!" raabte Olaf med en tordnende Stemme, idet han omsider gjenfandt Lena, som han længe havde søgt forgjæves, og hvis sidste Ord havde naaet hans Øren. "Udle Skabning! er det saaledes, at Du holder dine Forpligtelser? Velan, Straffen for dit Bedrageri skal ikke lade vente paa sig".

I det Samme jog han sit Sværd ligetil Grebet igjennem Lenas Bryst.

"Gud være takket!" sagde Grif, "jeg skal nu ikke ene stige ned i Graven".

"Gud være takket!" sagde Lena halvt høit, idet hun udaandede sit sidste Suk, "jeg er nu frelst!"

Den følgende Dag blev den trofaste unge Hustru begravet ved Siden af sin Vægtfælle.

Erifs Forældre lode deres Plads anvise ved Siden af deres Børns, idet de midt under deres Graad og Hulken sagde til hinanden: „Gid vi begge snart maatte stige derned!“

Hvad Olaf angik, da var han forsvunden. Nogle sagde, at han havde druknet sig i Lougen; Andre, at han havde begivet sig til Tydskland; Ingen saae ham oftere i Egnen, og Ingen har kunnet sige, hvad der var blevet af ham.

Nu findes der i Guldbrandsdalens smilende Omegn ikke længer noget Spor af de fjendtlige Jarlers Borge. Begge Slægter ere uddøde. Men den henrivende Egn, som var Skuepladsen for de mange hadefulde Fejder, har endnu opbevaret sin overraskende Skjønhed. Om Sommeren kommer der ingen Rejsende, som ikke standser med Henrykkelse ved Synet af disse grønne Høie, denne sølverne Strøm og disse fredelige Bondehytter; og midt i denne saa smilende og saa storartede Natur er det sødt at høre Sagnet fortælle om de to Ægtefæller og at læse Indskriften paa deres Gravsteen: „Kjærlighed efter Døden“.

Indiske Romulusser*).

En engelsk Rejsende, som for nogle Aar siden besøgte Kongen af Dudes Menageri, fortæller at have seet i

*) Valbezen, les Anglais et l'Inde, Paris, 1857.

et Rum, der stødte op til Tigernes, et Vattedyr af den menneskelige Race, eller i det mindste noget dermed meget beslægtet. Bevogterne fremviste Samme under Navn af en Bildmand. I flere Aar havde dette tobenede Væsen udgjort en af Menageriets skønneste Brydelsler; dets Sædvaner adskilte sig iøvrigt i ingen Henseende fra dets firfødede Kollegaers. Stunt ligesom Hyænen, der befandt sig i det mellemste Rum, undlod det ikke ligesom Tigreren, dets Nabo tilhøre, at tage sig regelmæssigt en Middagssovn efter at have nydt sit Maaltid af raat Kjød. Denne Borger fra Skovens Republik var bleven funden i en Ulvehule, beliggende i det Jnderste af en Skov paa Grændsen af Kongerigerne Duda og Nepoul. Ulvene, som ere i stort Antal i disse Egne, bortføre ofte Børn i Landsbyerne, og den lille Fangne bukker ikke altid under for dens Bortførers Tænder. Der gives mange Exempler paa Børn, som ere blevne opdragne af en Ulvinde midt imellem en Yngel af Ulveunger, hvis Sædvaner de da i Et og Alt tilegne sig. En Officeer i det ostindiske Kompagnies Tjeneste fortalte mig i Anledning af disse indiske Romulusser, følgende Historie, som jeg her vil meddele uden videre Kommentar.

I Landsbyen Chuprah, som er beliggende Øst for Sultanpore, levede en Mand med sin Kone og sit Barn paa tre Aar. I Marts i Aaret 1843 gif Familien en Morgen ud for at beskæftige sig med Markarbejder. Barnet havde den Gang paa det høire Knæ et bredt

Saar, som hidrørte fra en brændt Skade, det nogle Maaneder forud havde paadraget sig ved at falde om paa Ildstedet. Medens Forældrene bearbejdede Jorden, baltrede Barnet sig i Græsset i nogen Afstand fra dem. Bludselig sprang en Ulv fra et Rabokrat løs paa det, greb det om Lænderne og slæbte det bort i en Fart, uagtet Faderen og Moderen udstødte høie Skrig og forfulgte Dyret. Al Eftersøgning, som den næste og de følgende Dage bleve anstillede af Benner og Raboer under Faderens Ledelse, forbleve uden Resultat, og man maatte opgive alt Haab om at finde Sporet af det bortførte Barn.

Sex Aar vare forløbne uden at Moderen, som i det Mellemrum havde mistet sin Mand, havde hørt tale om sit Barn. Det var i Februar Maaned 1849. To Cipayer, som i en Orlov fra Tjenesten befandt sig i Byen Singramow, ikke langt fra Chuprah, forlode en Morgen deres Bolig for at gaae hen at spadsere langs Bredderne af en lille Flod, som gjennemstrømmer Byen. Siddende ved Bredderne af Vandet nød de Morgenføligheden, da de til deres store Forbauselse bleve tre smaa Ulve vaer i Selskab med en lille Dreng; efter at være komne ud fra Krattet, nærmede de sig med Forsigtighed til Floden, hvor de begyndte at stille deres Tørst. Cipayerne, saasnart de havde fattet sig efter deres første Forbauselse, styrtede frem for at forfølge den lille Skare, og det lykkedes dem at gribe Barnet i det Dieblif, da det vilde begive sig ind i en Hule,

hvor de tre Ulveunger vare først løbne ind. Barnet søgte forgjæves at forsvare sig med Tænderne imod dets Røvere, men disse bandt det med stærke Baand og førte det hjem i deres Bolig, hvor de i tyve Dage nærrede det med raat Kjød og Vildt. Da de fandt Udgifterne ved deres Gjæstes Underhold altfor store, besluttede de sig til at føre det til Bazaren i Kholepoor, hvor menneskekjærlige Personer havde lovet at drage Omsorg for dets Underhold.

En Agerdyrker fra Ghuprah, som saae det unge Barn i Bazaren, fortalte ved sin Hjemkomst til Landsbyen Omstændighederne ved de to Gipayers Fangst, og Historien kom saaledes til Enkens Kundskab. Denne Sidste opsatte ikke at begive sig hen i Bazaren, hvor hun gjenkjendte paa Barnets Legeme ikke alene Skrammen paa det høire Knæ og Arret af Ulvindens Tænder, hvor den havde grebet Barnet fat om Tænderne, men desuden endnu et andet Mærke, hvormed hendes Søn var kommen til Verden. Overtødet om den stakfels Skabnings fuldstændige Identitet, tog hun Barnet med sig hjem til Landsbyen, hvor alle hendes Naboer snart gjenkjendte i det hendes Søn. I flere Maaneder søgte Moderen ved stadig Omhu at bringe Barnet tilbage til menneskelige Sædvaner, men hendes Anstrængelser vare frugtesløse, saa at hun omsider besluttede sig til at overgive det til det Offentliges Forsorg. Drengen blev derefter taget i Pleie af den Officeers Tjenere, som

har fortalt mig denne mærkelige Historie, og disse behandlede ham saaledes, som de vilde have behandlet en slet tæmnet Hund. Han levede saaledes omtrent et Aar; hans Legeme uddunstede en meget ubehagelig vild Lugt; hans Albuer og Knæer vare hærdede som Horn, rimeligen en Følge af den Bane, han havde paadraget sig, at gaae paa alle Fire eller paa Hænder og Fødder mellem Ulveungerne, som vare hans Ungdoms Kammerater. Hver Nat begav han sig ind i det nærliggende Skrat og undlod ikke at tage sin Bart af de Nadsler, som han kunde træffe paa Veien. Han gik i Almindelighed paa sine to Fødder, men naar han tog sin Næring, pleiede han at gjøre det paa alle Fire i Selskab med en forskudt Hund, med hvem han vedligeholdte Venkabs Forbindelser. Aldrig saae man ham lee eller hørte man ham tale. Han døde næsten pludseligen, efter at have nedslugt en stor Mængde Vand.

Borring.

Unecdoter.

Johan Knor. Reformatoren Johan Knor's Huus i Edingburg, der ligger i Nærheden af Børsen i Netherbow-Gasse er nu et — Brændeviinshuus. Det er endnu forsynet med den Udbygning, hvorfra Knor ofte skal have talt til Folket, saavelsom med et lille, i Steen udhugget Portrait af den voldsomme Reformator. Man maa undre sig over, at man tillader, at der i

den strenge Reformators Huus findes Udsalg af Vin og Brændeviin, foruden alle de Scandaler, som dette giver Anledning til. **Em. Larsen.**

Engelsk Bæddemaal. En Akrobat, ved Navn Baker, der næsten var 6 Fod høi og hvis Legems øvrige Dimensioner stode i Forhold dertil, indgik i Leeds det Bæddemaal, at ville lade sig pakke ind i en tilsluttet Kurv, der var 2 Fod 7 Tommer lang, 1 Fod 7 Tommer bred og af samme Høide, samt at lade sig transportere som Passageergods paa Jernbanen fra Leeds til Bradford og tilbage igjen i en Tid af 4½ Time, uden i dette Tidsrum at forlade sit Opholdssted endogfaa kun et Dieblif. Han tog en Flaske Brændeviin og nogle Kager med sig i Kurven, overstod lykkelig Transporten og vandt uden nogen Eftervee Bæddemaalet, der beløb sig til 10 Pund Sterling. **Em. Larsen.**

Mosaisk.

I de Stillinger, hvori vi ikke befinde os, forekommer Alt os at være smukt; vi see allevegne ifkun Blomster og blive ikke Tornene vaer. (Freyssinous).

Egentjærligheden er af alle vore Feil den færeste og den meest feilvede; et Intet saarer den og Intet formaaer at dræbe den. (Petit-Senn).

Den, som ikke vil troe uden hvad han begriber, troer Intet, thi enhver Ting har sit Mystorium. (Fénélon).

Borring.